

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"I laughed so much I had to tell my family what I was reading!"

—Heather Long, *USA Today* bestselling author on 69 million *Things I Hate About You*

the billionaire's unexpected baby

He's not the best
man for the job.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KIRA ARCHER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BİLLİONAİRE'NİN
BEKLENMEDİK
BEBEĞİ

winning the billionaire series

Kira Archer

İçinde

[Adanmışlık](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On Beşinci](#)

[Bölüm On Altıncı](#)

[Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Entangled Indulgence'dan daha fazla romantik kitap keşfedin...](#)

[Milyarderi Yenmek](#)

[Bebek Projesi](#)

[Milyarderin Bahsi](#)

[Kefaret Edilemez Milyarder](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2018, Kira Archer. Her türlü çoğaltma, dağıtım veya aktarım hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. İkincil haklarla ilgili bilgi için lütfen yayıncıyla iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline Road
Suite 105, PMB 159
Fort Collins, CO 80525

Web sitemizi ziyaret edin: www.entangledpublishing.com.

Indulgence, Entangled Publishing, LLC'nin bir imzasını taşımaktadır. Alethea Spiridon tarafından düzenlenmiştir.

Kapak tasarımı: Fiona Jayde
Kapak resmi: iStock

ISBN

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir. İlk

Baskı Ocak 2018

*Yorgunluktan tavanı yıkayacak kadar horladığım için kanepede uyumak
zorunda kaldığımda hiç şikayet etmeyen eşime.*

Birinci Bölüm

Brooks Larson, gezegendeki en şanslı herifti ve bunun farkındaydı.

Yatının korkuluğuna yaslandı, saçma sapan pahalı şampanyadan büyük bir yudum aldı ve temiz deniz havasını ciğerlerine çekti.

"Eğleniyor musun?"

Cole Harrington, Brooks'un üniversiteden beri ortağı ve en iyi arkadaşı, korkuluğa yanına geldi.

"Tabii ki. Kariyerimizin en büyük anlaşmalarından birini yaptık, bu da bizi iğrenç derecede zengin yaptı..."

"Zaten öyleydik," dedi Cole.

Brooks bunu duymazdan geldi. "Ve ben bu muhteşem lüks küvette, etrafım güzel kadınlarla çevrili. Bu dünyada bundan daha iyi bir şey var mı?"

"Evet," dedi Cole, arkadaşının kalbini sıkıştıran bir gülümsemeyle.

Brooks, Cole'un bakışlarını takip ederek, Cole'un karısı ve küçük kızı Kiersten ve Piper'ın gölgede şezlonglarda uzandıkları yere baktı.

"Gerçekten mutlu musun?" diye sordu Brooks.

Cole ona kaşlarını çatı, ama Brooks başını salladı. "Hayır. Alaycı davranmıyorum ya da seni aşağılamaya çalışmıyorum. Gerçekten bilmek istiyorum. Evlisin. Bir bebeğin var. Hayatının geri kalanını aynı kadınla geçireceğine söz verdin ve seni yetişkin sorumluluklarına mahkum eden, ağlayan minik bir insan yaratmışsın. Özgür olmayı özlemiyor musun? Kendi hayatına sahip olmayı?"

Cole burnunu çektirdi. "Ailemi ve vaftiz kızını çok güzel tarif ettin. Ve evet, soruna cevap vermek gerekirse, gerçekten mutluyum. Ve hayır, özgür olmayı özlemiyorum. Ben özgürüm. Kendi hayatım var. Hayatım orada," dedi ve karısını ve kızını işaret etti. "Hayatta istediğim her şey orada. Onu tanıyana kadar bunun farkında değildim."

Kiersten o anda başını kaldırıp kocasına gülümsedi ve Brooks'un içinde kısa bir an için kıskançlık gibi bir duygu belirdi. Kiersten'in Cole'a baktığı gibi birinin ona bakması nasıl bir şey olurdu?

Kafasını salladı ve bu düşünceyi aklının bir köşesine attı. Kimse ona öyle bakmazdı ve o da kimsenin ona öyle bakmasını istemezdi.

"Senin adına sevindim, ama tek eşliliği senin tarafında tut. Ben bekarlar havuzunda oynamaktan memnunum. Hazır laf açılmışken..." Kiersten'in yanında oturan çarpıcı genç kadına başıyla işaret etti. "O kim?"

Cole çoktan başını sallamıştı. "Aklından bile geçirme."

Brooks korkuluğa yaslandı, bakışları keskinleşti. "Şimdi ilgimi çektin."

Cole inledi. "Ciddiyim Brooks. O Leah Andrews. Kiersten'in en eski arkadaşlarından biri ve Piper'ın vaftiz annesi. Kalıcı bir dadı bulana kadar bu hafta sonu bebeğe bakıyor. Ve ona dokunmak yok."

"Hey. Poker kulübü kuralları burada geçerli değil. O senin asistanın, kız arkadaşın, karın ya da kız kardeşin değil."

"Ya da anne."

"Bunu gerçekten unutmalısın."

Cole burnundan soludu. "O Kiersten'in arkadaşı. Sen telefon numaranı bile söyleyemeden seni hadım eder."

"Hadi ama. Sevimli Leah kendi kararlarını verebilir. Kimseye bağlı değil, değil mi?"

"Bence o rahibe olacak."

Brooks kaşlarını kaldırdı. "Zorlu bir seçim. Hoşuma gitti. Rahibe mi? Cidden mi?"

Cole içini çekti ve alnını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Belki sadece rahibelerle çalışır. Okulda falan."

Brooks göğsünü tuttu. "Aman Tanrım, beni öldürüyorsun. Ciddi misin? Katolik okulu öğretmeni mi? Üniforma giyiyor mu?"

Cole koluna yumruk attı ve Brooks homurdandı. "Ah. Tamam, tamam. Vazgeçiyorum. Tabii o bana gelmezse. Ne de olsa ben bir beyefendiyim. Onu reddetmek kabalık olur."

Cole güldü. "Kiersten'in seni parçalayıp tükürmesini izlemek için sana izin vermeliyim. Onun, onun arkadaşlarıyla çıkmaya ne kadar kızdığını biliyorsun."

Arkadaşların hakkında ne hissettiğini biliyorsun."

Brooks içini çekti. "Evet, evet. Ama o konuda hala masumiyetimi savunuyorum."

"Tabii, çünkü her şey senin masumiyetini haykırıyor."

Brooks en güzel gülümsemesini gösterdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ben tam bir melek sayılırım."

Kiersten, kocasının kahkahasını duyunca başını kaldırdı ve ona el salladı. Cole ona bir öpücük gönderdi.

Brooks inledi. "Tanrım. Sen ona sırılsıklam aşık olmuşsun, değil mi?" "Karım için mi? Evet, evet, öyle."

Brooks yine başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, Cole'u suçlamıyordu. Kiersten müthiş bir kadındı ve Brooks, arkadaşı ona sırılsıklam aşık olmadan ve o da ona aşık olmadan önce, kısa bir an için, her zamanki kaçamaklar dışında başka bir şey denemeyi hayal edebilirdi. Şimdi ise, sonsuza kadar bekar kalmaktan memnundu. Çoğu zaman.

Pervazdan uzaklaştı. "Bunu daha fazla izleyemem. Hadi," dedi ve arkadaşını bara doğru çekerek, "bir içki daha alalım" dedi.

"Tamam. Ama ciddiym Brooks. Leah sana yasak."

Çünkü bir erkeğe güzel bir kadının yasak olduğunu söylemek, onun uzak durmasını sağlamanın en kesin yoluydu, değil mi? Bu mantıkta hiçbir kusur yoktu.

...

Leah Andrews kollarında uyuyan tatlı bebeğe baktı ve kusmamaya çalıştı.

Uyarı vermeden gelen sabah bulantısı, okyanusun dalgalarıyla pek uyumlu değildi. Ama mide bulantısı çekeceksen, daha kötü yerler de olabilirdi. Özel bir yatta sallanmak, banyo zemininde yatmaktan kesinlikle daha iyiydi. En azından banyo özeldi.

Güvertedeki temiz hava iyi geldi. Derin ve titrek bir nefes aldı ve yüzünü güneşe doğru çevirdi. Kucağındaki uykulu, sevimli küçük varlık kıpırdadı ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için aşağıya baktı.

"O iyi mi?" diye sordu Kiersten.

Leah ona gülümsedi. "Bebeğin mükemmel."

Kiersten çocuğuna gülümsedi. "O çok mükemmel, değil mi?"

Leah güldü ve bebeği annesine geri verdi. Kiersten Harrington, Leah'ın liseden beri görüştüğü birkaç arkadaşından biriydi ve gerçekten de dünyadaki en şanslı kadındı. Önce imkansızı başarmış ve piyangoyu kazanmıştı. Sonra da aşk piyangosunu kazanmış ve yakışıklı, milyarder patronuyla evlenmişti. Ama gerçekten, bu birinin başına gelecekse, Kiersten bunun için en uygun kişiydi. O gerçekten iyi bir insandı, Leah'ın her zaman güvenilebileceğini hissettiği biri. Ve şu anda ona hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Kiersten.

Leah cevap vermeden önce midesini kontrol etti. "İyiym, sanırım. Bir an için biraz şüpheliydim, ama geçti. İlk birkaç aya kıyasla oldukça iyi hissediyordum. Belki teknenin hareketi tekrar başlattı."

Kiersten ona hoşgörölü bir gülümseme attı. "O günleri hatırlıyorum."

Kucağındaki bebeği düzeltti. "On iki haftayı geçtin, değil mi?"

Leah başını salladı, eli henüz belirmeye başlayan küçük şişliği okşadı. "Daha yeni."

"Bu hafta bize yardım edebildiğine sevindim. Piper doğduğundan beri ilk kez evden çıkıyorum."

"Ben de memnun oldum. Biraz pratik yapmam gerekiyordu,"

dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Babadan haber var mı?"

Leah başını salladı, gözlerini denizden ayırmadan.

"Belki hala seninle iletişime geçer," dedi Kiersten, sesinde sahte bir umut vardı.

"Belki. Ama ona da söylediğim gibi, aramazsa da sorun değil. Hatta öyle olması daha iyi. Mektubu okudu mu bilmiyorum. Facebook'tan mesaj attım. Birine baba olacağını söylemek için çok kötü bir yol ama ona ulaşabilmemin tek yolu buydu. Tek gecelik ilişkimizin böyle sonuçlanacağını hiç beklemiyordum. Numaramızı almamıştık. Mesajıma cevap vermezse, arkadaş listesindeki kişilere sorabilirim. Ama bu çok garip olur."

Kiersten elini okşadı. "Asla yalnız olduğunu düşünme, tamam mı? Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Ararım," dedi Kiersten'a minnettar bir gülümsemeyle.

Güverteden kahkahalar yükseldi ve kızlar ne olduğunu görmek için sohbetlerini kesip bakmaya başladılar.

Kiersten'in kocasının en iyi arkadaşı ve iş ortağı Brooks Larson,

ellerinde ahtapot gibi görünen bir şeyle güverteye koştu. Canlı, kıvranan bir ahtapotla diğer iki adamı kovalıyordu. Onlardan birkaç çılgılık aldıktan sonra, ahtapotu tekrar güverteye attı.

Leah, sadece sırttan Kiersten'a baktı. "Brooks işte." "Sınıf palyaçosu mu?"

"O kadar da kötü değil, ama kesinlikle eğlenmeyi seviyor."

Leah onu baştan aşağı süzdü. Adam ağız sulandıracak kadar yakışıklıydı. Gerçek olamayacak kadar yakışıklı bir model ya da aktör gibiydi. Hemsworth kardeşlere rakip olabilirdi. Aslında, o mükemmel bir karışım gibiydi. Chris'in renkleri ve keskin hatları ile biraz daha az kaslı Liam'ın boyu ve yapısı. *Supernatural* dizisindeki Dean'in iyi huylu şapşallığı da vardı. Adam mükemmellikti.

Ya da hormonları konuşuyordu. Her halükarda, hayatında hiç bu kadar çok bir yabancıyla yakınlaşmak istememişti. Kiersten'a baktı ve arkadaşının tüm bu süre boyunca konuştuğunu fark edince kızardı.

"Affedersin. Ne dedin?"

Kiersten ona gülümsedi. "Dedim ki, denemelisin."

Leah kaşlarını çatı. "Neyi denemeli?"

Kiersten, Brooks'un elinde içkisiyle parıldayan Akdeniz'e bakarken, şimdi korkuluğa yaslanmış olduğu yere doğru başını salladı.

"Ne? Sen delisin."

"Neden? Tatildesin, biraz eğlen."

"Hamileyim," dedi Leah, sesini alçaltarak, ancak kimse onları duyacak kadar yakın değildi.

"Biliyorum," dedi Kiersten. "Ama ona söylemene gerek yok. Sen bir baba arıyorsun değil ya. Sadece çılgınlık başlamadan önce güzel bir veda partisi yap."

Leah Brooks'a baktı. Çılgın bir fikirdi. Ama... belki. Kafasını salladı. "Yapamam. Ayrıca, o ilgilenmeyebilir bile."

"Oh, ilgilenir." Kiersten ona doğru başını salladı ve Leah bir kez daha bakmaya cesaret etti, ama onu Disney prenslerine yakışır yumuşak, ateşli bir gülümsemeyle ona bakarken yakaladı.

"Bak," dedi Kiersten. "Normalde böyle bir şeyi savunacak son kişi ben olurum, ama seni tanıyorum. Hayatın boyunca kurallara uymaktan başka bir şey yapmadın ve bir kez çizgiden çıktığında..."

"Hamile kalırım," diye sözünü bitirdi Leah. Evet. O da bunu kaçırmamıştı.

Her şeyin adaletsizliği. O her zaman her şeyi doğru yapmıştı. Hatta onu şu anki zor duruma düşüren küçük kaçamağı bile kurallara uygun şekilde yapmıştı. İyi arkadaşlarının verdiği bir partide bir adamla tanışmıştı. Adam bir yabancıydı, ama onun görebildiği kadarıyla iyi ve dürüst biriydi. Yurtdışında yaşayan bir iş adamı, toplantı için şehre gelmişti. En azından onun önünde içki içmiyordu. İkisi de aynı düşüncedeydiler ve prezervatif kullanmışlardı. Hem de birkaç tane.

Biri işe yaramamıştı.

"Evet," dedi Kiersten. "Ama benim demek istediğim de bu. Eve döndüğünde, yakında anne olmaya hazırlanacak ve yeni işine, hem de özel bir Katolik okulunda başlayacaksın, bir daha asla eğlenemeyeceksin. Fırsat varken tadını çıkarsan iyi olur."

"Ha ha," dedi Leah, ama Kiersten tamamen haksız sayılmazdı. İşinde katı bir ahlak maddesi vardı. Okul hamileliğini öğrenirse ne yapacağı konusunda endişelenmek midesini düğüm düğüm ediyordu. Mutlu olmayacaklardı, ama tek gecelik ilişkisi ters gitmeden önce iş sözleşmesini imzalamadığı için biraz esnek davranacaklarını umuyordu. Zaten bir düzine plan yapıp reddetmişti. Dul olduğunu veya seyahat eden bir kocası olduğunu söyleyerek yalan söylemek bir olasılıktı, ama ona pek uymuyordu. Şu anki planı, ilk birkaç ay elinden gelenin en iyisini yapmak ve onlara ne kadar değerli bir çalışan olabileceğini göstermekti. Sonra da, bekar bir anneye acıyacak kadar Hristiyan olmalarını dua edecekti. Ücretsiz konaklama, iyi maaş ve sağlık sigortası sunan başka iş pek yoktu. Bu işi kaybetmek çok acı verici olurdu. Evsiz kalmazdı. Kiersten buna asla izin vermezdi. Ama arkadaşının yardımına muhtaç olmak istemiyordu. Kendi yolunu kendi çizecekti. Kendisi ve bebeği için bir hayat kuracaktı.

Kiersten'ın önerisine daha fazla cevap veremedi, üzerine bir gölge düştü. Başını kaldırıp, söz konusu adamın gök mavisi gözlerine baktı.

İkinci Bölüm

Brooks, Leah'a gülümsedi, yanaklarını kaplayan hafif kızarıklığı çok sevdi. Ondandır, bir yer bulma sinyali gibi yayılan masum, iyi kız havası vardı. Bunun neden bu kadar tahrik edici olduğunu bilmiyordu. Belki de farklı olduğu içindi. Genelde iyi kızlardan uzak dururdu; çok fazla karmaşa yaratırlardı. Ve kendisi gibi bağlanmaktan korkan kadınlarla ilişki kurma konusunda katı bir politikası vardı. Bu, hayatı daha kolay hale getiriyordu.

Ama bütün sabah Leah'ı izlemişti ve onu kafasından atamıyordu. Yat insanlarla doluydu. Vaftiz kızı için vaftiz öncesi parti vardı. Cole, bebeğe yardım etmesi için birini getireceklerini söylediğinde, Brooks, bebek bezi ve ıslak mendil sallayan iri yarı bir kadın hayal etmişti. Bu kahverengi gözlü, utangaç bir gülümsemeyle ona bakan güzellik değil. Buna nasıl direnebilirdi ki?

Üstelik Kiersten gülümsüyordu, ona uyarıcı bakışlar atmıyordu. Bu, onun için yeşil ışık anlamına geliyordu.

"Sanırım tanışmadık," dedi elini uzatarak. "Ben Brooks Larson. Onların ikinci adamıyım," dedi, Kiersten ve onun arkasında duran Cole'a başıyla selam vererek.

"Leah Andrews," dedi kız. "Hafta sonu için bakıcıları."

Elini tuttu, sallamadan tuttu. "Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi, cesaretini toplayarak tüm çekiciliğini ortaya koydu.

"Ben de," dedi, parmaklarını hafifçe sıkarak.

Hmm, ilginç. Onun biraz utangaç olmasını bekliyordu. Sesi kısık olsa da güçlü ve dolaysızdı. Kendine güvenen ve son derece seksi.

"Parti başlamadan önce güvertede biraz yürüyüş yapmak ister misiniz? DJ'in pruvada hazırlandığını gördüm, ama kış tarafında adaları seyretmek için mükemmel bir yer var."

"Harika bir fikir," dedi, Cole ve Kiersten'a bakarak. "Eğer sen..."

Şu anda bana ihtiyacın yok mu?

Cole karısına baktı, alnı hafifçe kırıştı, ama Kiersten gülümsedi. "Git hadi. Zaten Piper'ı besleme zamanı geldi."

Brooks elini uzattı ve Leah'ın elini tutmasını bekledi. Leah'ın elini tutacağından tam olarak emin değildi, bu onun için alışılmadık bir durumdu. Genç, zengin ve yakışıklıydı; bu üçlü, onu kazançlı bir kombinasyon yapıyordu.

Ancak karşıdaki kadın, onun her zamanki avlarından değildi. Öncelikle, çocuk bakıcılığı yaparak geçimini sağlıyordu, bu da genellikle sorumlu bir yetişkin olduğu anlamına geliyordu. Sorumlu yetişkinler nadiren eğlenirlerdi. Brooks ise eğlenmeyi severdi. Ayrıca Leah'ın parlak gözleri ve masum bir havası vardı. Şampanya yudumlarırken bikini ve pareo giyen diğer konukların aksine, Leah sevimli bir sundress giymişti, boynunda altın haç kolye vardı ve limonlu buzlu su gibi bir şey içiyordu. Brooks'un genellikle ilgisini çeken tipte bir kadın değildi ve kesinlikle Brooks'un ilgisini çekecek tipte de değildi.

"Kafan karışık görünüyor," dedi, elini onun eline kaydırarak.

"Belki biraz," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Kiersten'in gülümsüyor ve beni sopayla dövmek yerine seninle gitmem için cesaretlendiriyor olması alışılmadık bir durum."

"Hmm, endişelenmeli miyim?" diye sordu, ama sesi hala flörtözdü.

"Hiç de değil. Ben oldukça iyi biriyim. Sadece ciddi bir ilişki aramıyorum."

"Neden iş görüşmesinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyormuşsunuz gibi hissediyorum?"

Brooks, en iyi "ah, yakaladın beni" gülümsemesini yaptı. "Şey, bu bir iş görüşmesi değil, ama iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Nasıl gidiyor?"

Leah suyundan bir yudum aldı ve omuz silkti. "Henüz karar vermedim. Sana haber veririm."

Bu onu güldürdü. "Sanırım daha çok çabalamam gerekecek." "Ya da kendin olabilirsin, ondan sonra bakarız."

Brooks kadehini hafifçe kaldırarak selam verdi. "Yenilikçi bir yaklaşım." "Bazen en basit saldırı yöntemi en etkili olanıdır."

"Kiersten'den benim hakkımda bilgi toplamak daha etkili olmaz mıydı?"

"Bunu zaten yapmadığımı varsayıyorsun."

Bir sürpriz daha. O sürprizlerle doluydu. "Ve sana olabildiğince hızlı bir şekilde diğer yöne koşup kaçmanı söylemedi."

Leah, hem bulaşıcı hem de seksi bir sesle güldü. "Hayır, söylemedi. Ama söyleseydi bile, kendi kararlarımı kendim verebilirim."

Biraz daha yaklaştı. "O zaman hem kusursuz karar verme yeteneğine hem de Kiersten'ın beni satmadığı için minnettar olmalıyım."

Leah omuz silkti. "Belki Piper'ın vaftiz annesi olduğum için birbirimizi tanımamız gerektiğini düşünmüştür. Vaftiz ebeveynler birbirini tanımalıdır, sanırım."

"Doğru."

"Ya da belki de benim büyük bir kız olduğumu ve seninle başa çıkabileceğimi düşündü," dedi Leah. Adam kaşlarını kaldırıncı, Leah sırtıttı. "Ya da en azından kendimi idare edebileceğimi."

"Öyle mi?"

Leah durdu ve dirseğini korkuluğa dayadı. O da onu taklit ederek gereğinden çok daha yakın durdu. Leah uzaklaşmadı.

"Anlıyorum. Nasıl görüldüğümü biliyorum. Tatlı, deneyimsiz Katolik kız. Naif, masum." Adamın bakışları Leah'ın üzerinde dolaştı ve Leah omuz silkti. "Bak, erkekler sessiz olduğum, biraz muhafazakar giyindiğim ve çoğu pazar günü kiliseye gittiğim için benim rehberliğe ve korumaya ihtiyacı olan masum bir çocuk olduğumu varsayıyorlar. Bu çok sinir bozucu ve biraz ürkütücü."

"Bilgin olsun, senin çocuk olduğunu hiç düşünmedim."

Kız gözlerini devirerek sırtıttı.

"Peki, çoğu erkeğin varsayımlarının yanlış olduğunu varsayarsak, sen nesin?"

Yüzünde utangaç bir özgüven karışımı vardı. "Kendine bakabilen yetişkin bir kadın."

Brooks sırtıttı. "Anladım. Peki, dünyayı görmüş bir kadın olarak, ne iş yapıyorsun? Cole rahibe olmaktan bahsetmişti?"

Leah ağzını açtı, sonra sırtıttı, yanakları hafifçe kızardı. "Hayır, rahibe olmuyorum. Rahibeler tarafından işletilen özel bir kız okulunda öğretmenim."

Brooks kahkahayı bastı. "Bunu uydurmuyorsun, değil mi?" Leah güldü.

"Tamam, peki. Sanırım biraz klişelere uyuyorum. Sus." "Senin gibi güzel bir kız, bizim gibi kafirlerle dolu bir tekne ne arıyor?" gibi bir tekne dolusu kafirle takılıyorsun?" diye sordu, tekne dolaşan insanlara başını sallayarak.

"Senin 'kafir' dediğin insanlar tam olarak dünyanın pislikleri sayılmaz," dedi gülerek. "Müstehcen banka hesapları dışında, hepsi oldukça iyi görünüyor. En azından çoğu," dedi, onu baştan aşağı süzerken.

O, elinden geldiğince ateşli bir gülümsemeyle ona bakarak, onun dolaşan bakışlarını karşıladı. Kızarmak ve geri çekilmek yerine, biraz daha yaklaştı.

"Ayrıca," dedi, "iyi kızlar bile biraz eğlenmek ister. Akdeniz'in ortasında, iyi arkadaşlarımla birlikte, vaftiz kızımın doğumunu kutluyoruz. Olmak isteyeceğim başka bir yer düşünemiyorum. Onlar için bu tatili düzenlemen çok hoş."

İçini nadiren hissettiği bir gurur dalgası kapladı. Onun kendisini onaylaması hoşuna gitmişti. Uzun zamandır kimsenin ne düşündüğünü umursamamıştı. Onun neyi bu kadar çekici bulduğunu bilmiyordu, ama onu merak ediyordu ve bu onu çok korkutuyordu, doğrusu. Ancak bu, onu daha iyi tanımak istemesinin yanında önemsiz kalıyordu. Çok daha iyi.

"O benim vaftiz kızım ve onlar en iyi arkadaşlarım. En azından bunu yapabiliyordum. Ayrıca, partilere her zaman varım."

Kız buna gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı, sonra önlerinde uzanan manzaraya baktı. Karadan çok uzak değillerdi, bu yüzden geçtikleri Yunan köyünün beyaz badanalı duvarları ve mavi çatıları körfezin kıyılarından onlara parıldıyordu. Altlarında kristal berraklığındaki turkuaz sular davetkar bir şekilde onları çağırıyordu, ama aniden esen serin bir rüzgâr Leah'ı titretti.

Brooks arkasına geçerek onu vücuduyla korudu, elleri onun ellerinin yanında korkulukta duruyordu. "Neye bu kadar dalmışsın?" diye sordu, sessizce konuşabilmek için eğilerek. Saçlarının kokusu onu sardı. Hanımeli ve yasemin. Derin bir nefes aldı, kokuyu zihnine kazıdı.

"Gelecek," dedi kız. Brooks'un korktuğu gibi uzaklaşmak yerine, ona doğru yaslandı. Hafif bir hareket, ama cesaret vericiydi, her ne kadar gelecek, Brooks'un mümkün olduğunca kaçındığı bir konu olsa da.

"Şu an bu kadar heyecan vericiyken neden geleceği düşünesin ki?" Elini kızın koluna koydu ve kız ona dönerek yüzünü ona çevirdi.

"Gelecek seni heyecanlandırmıyor mu?"

"Şu anda kollarımda güzel bir kadın varken mi?" Başparmağını kızın yanağına koydu. "Neden başka bir şey düşünmek isteyeyim ki?"

Kalbi, onun onu itip, kıkırdayıp, kızarak, zorlanıyormuş gibi davranmasını beklerken hızla atıyordu. Ya da kırılıp, öfkeyle uzaklaşmasını bekliyordu. Yüzünü eline yaslayacağını beklemiyordu, bu yüzden yanağını okşadı. Güneş, kızın saçlarını aydınlatarak, ofisindeki güzel maun masayı hatırlatan kızıl ve sarı tonlarını ortaya çıkardı. Gözlerinden bir tutam saçını çekerek, yeşil lekelerle süslenmiş kahverengi gözlerine bakarak büyülenmişti.

Ona ne yapmıştı? Hayatında hiç bir kadını bu kadar öpmek istememişti. Nabızı hızlanarak eğildi. Ona nazık, cesaret verici bir gülümseme attı, sonra donakaldı. Gözleri büyüdü, yüzünün tüm rengi kayboldu ve o ne olduğunu sormadan, dönüp korkuluğa yaslandı, vücudu gerildi ve sanki yediği her şeyi kusmaya başladı.

Saçlarını tuttu, ensesinde topladı ve bir eliyle tutarken diğer eliyle onu kendine doğru çekerek kusarken destek oldu. Kiersten hemen yanlarına geldi ve bir havlu ile bir şişe su getirdi. Şaşkın yüzünü görmezden gelerek ikisini de ondan aldı.

Leah minnetle havluyu aldı ve hızla ağzını çalkaladı. Brooks onu bir sandalyeye götürdü ve geçen garsonlardan birine nane yaprakları ile buzlu su getirmesini söyledi. Kiersten'in gözleri soru dolu bir şekilde açıldı.

"Nane mideyi yatıştırır diye bir yerde okumuştum. Tadı da ağzındaki tadı gidermeye yardımcı olabilir," dedi.

Kiersten cevap verecek gibi göründü, ama sonunda küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Brooks onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu, ama Leah dışında kimseyi umursamadı. Kiersten bir an onları izledi, sonra Cole'un bebeği tuttuğu yere geri döndü, gözlerinde daha sonra Brooks'un yatıştıracağı bir merak ışıltısı vardı.

Garson çabucak geri geldi ve Leah nane suyunu birkaç kez yavaşça yudumladıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Teşekkürler," dedi, gözlerine bakmadan.

"Beni öpmek o kadar korkunç mu geldi?" diye sordu gülümseyerek, ama bir parçası gerçekten öyle olup olmadığını merak ediyordu.

Leah'ın bakışları ona kaydı. "Hayır, hiç de değil!"

"Yolculuk mide bulantısı mı?" Sonuçta bir teknedeydiler.

Leah tekrar içini çekti. "Daha çok sabah bulantısı gibi." Bardağı masaya koydu, dik oturdu ve adamın gözlerinin içine baktı. "Hamileyim."

Üçüncü Bölüm

Leah, onun ifadesinin boşluktan şaşkınlığa, hatta bir anlık panik haline dönüştüğünü gördü.

Brooks bir anlığına ona baktı, sonra her zamanki şapşal bakışları gözlerine geri döndü. "Önce birlikte yatmamız gerekmez mi? Yoksa sandığımdan daha mı sarhoşum?"

Dudakları seğirdi, ama bu sözlere gülerek karşılık vermeyecekti. Artık sır ortaya çıkmıştı, muhtemelen devam edip vaftiz törenine hazırlanmanın zamanı gelmişti.

Ayağa kalktı ve hala sandalyenin yanında diz çökmüş olan adama başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bekle," dedi adam, ayağa kalkıp kız uzaklaşmadan elini tuttu. "Üzgünüm. Kötü bir şakaydı."

Kız başını salladı. "Önemli değil. Sadece... öpüşmek üzere olduğun bir erkeğin üzerine kusmak biraz garip."

Yanakları kızardı ama bunu görmezden gelmeye çalıştı. Her zaman olduğu gibi, en ufak bir şeyde kızarırdı. Bunun sinir bozucu olduğunu söylemek yetersiz kalırdı.

Hâlâ elini tutuyordu. Parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdiği yere baktı, sonra tekrar onun gözlerine bakmak için başını kaldırdı, gözleri soru dolu bir şekilde.

"Öpüşmek üzereydik, değil mi?" diye sordu adam, onu kendine çekerek. "Kendini daha iyi hissettiğinde bunu telafi etmeliyiz."

"Oh, şimdi iyiyim. Bir kez... bilirsin, aslında bir süreliğine kendimi oldukça iyi hissediyorum."

"Öyleyse," dedi, onu kendine çekerek gülümsedi. "Daha iyi hissediyorsan..."

O eğildi ve kız onun elinden çekildi, elini ağzına kapattı.

Ağzını kapatmıştı. Az önce teknenin kenarına kusmuştu. *Şimdi* onunla öpüşmeye başlayamazdı. "Öyle demek istemedim," dedi gülerek.

"Neden?"

"Çünkü."

"Bu bir cevap değil."

"Tabii ki cevap. Sadece senin hoşuna gitmeyen bir cevap."

O sırtıttı. "Bu doğru. O zaman bir tane daha ver."

Gülümsemesini saklamak için dudaklarını sıkıştırdı ve elini göğsüne koyarak onu itti. "Şimdi uygun bir zaman değil."

"Şimdi her zaman uygun bir zaman." Biraz duraksadı ve kaşlarını çatı. "Babası karşı çıkar mı? Yani, o..."

"O resimde yok." O, bebekle ilgili rolünü ne olarak belirlemiş olursa olsun, eğer ona ulaşabilirse, aralarında bir ilişki yoktu ve onunla bir ilişki kurmayı da planlamıyordu.

"Peki, o zaman..."

"Vaftiz töreni için hazırlanmalıyız." Ve ona tekrar yaklaşımadan önce dişlerini fırçalaması gerekiyordu.

Brooks saatine baktı, sonra kaşlarını çatı ve iç geçirdi. "Sanırım öyle. Öyleyse yarım saat sonra kulübenin önünde buluşalım, sizi karaya çıkaracak teknelere kadar eşlik edeyim."

"Gerek yok."

"Benim için zevk." Elini dudaklarına götürdü ve ortaçağ şövalyeleri gibi öptü.

Tamam, biraz abartmıştı ama yine de... *bayılmak üzereydi*.

"Ayrıca," dedi. "Biz vaftiz ebeveynleriz. Kilisede yan yana durmamız gerekecek. Birlikte gidelim."

Buna karşı çıkamadı, ama hamile olduğunu öğrendikten sonra neden hala onunla vakit geçirmek istediğini anlamıyordu.

"Tamam, öyleyse. Yarım saat sonra."

Ona şakacı bir göz kırptı ve kızın midesi altüst oldu. Ya da belki de sadece sabah bulantısıydı. Her halükarda, çabucak kaçması en iyisi olacaktı.

Kaçmak mümkün gibi görünmüyordu.

Kıyıya çıkacak teknelere gitmek için kabininin kapısını açtığı anda, Brooks orada bekliyordu. Tekneye yanına oturdu ve kıyıya çıkmasına yardım etti, ardından Cole'un arkadaşlarından birinin sahibi olduğu küçük Yunan adasının kıyısındaki küçük taş şapele kadar ona eşlik etmekte ısrar etti.

Cole'un arkadaşlarından birine ait küçük Yunan adasının kıyısındaki küçük taş şapele kadar eşlik etmekte ısrar etti.

O kilisedeki insanların ortak banka hesaplarındaki para miktarı onu hayrete düşürdü. Bir parçası, Kiersten ve Cole'un çocuklarına verebilecekleri şeyleri kısıkanıyordu. Asla iyi ve uygun fiyatlı bir ev bulma, iyi bir çocuk bakıcısı ya da hayatın diğer gereklilikleri konusunda endişelenmeleri gerekemeycekti. En son çıkan oyuncaklar ve moda kıyafetler gibi eğlenceli şeyleri saymıyoruz bile. Bu tür bir güvenlik harika olurdu.

Ama çok zengin bir ailede büyümek bazı dezavantajları da vardı. Etrafına bakması yeterliydi. Elbette, kiliseye akın eden insanlar kendi çevrelerinden daha iyiydi. Cole ve Kiersten iyi insanlardı ve kendilerine benzemeyen kimseyi davet etmezlerdi. Yine de, yeni bebek için Tiffany hediye çantaları taşıyan, elmaslarla süslenmiş gösterişli eşler fazlasıyla vardı. Çünkü her bebeğin ihtiyacı olan şey buydu: oynamak için bir ya da iki gümüş kaşık. Grubun içindeki daha iyi olanlar bile gerçek, günlük hayattan biraz kopuk görünüyordu.

Leah, Gwyneth Paltrow'ların arasında sıradan bir insan gibi hissediyordu. İyi niyetli ve nazik olsalar da, bir tişört için yüz dolar ödemenin ucuz olduğunu düşünüyorlardı ve çocuklarının beş dakika içinde üzerine kusacağı bir tulum için bin dolar harcamaya gözlerini bile kırpmıyorlardı. Leah bazen zorluk çekebilirdi, ama en azından çocuğu şımarık ve gerçek hayattan kopuk bir şekilde büyümeyecekti.

Yine de... bu gerçek dışı fantezinin birazı hoş olabilirdi. Kendi başına mücadele etmek yeterince zordu. Başka bir insandan sorumlu olmak düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Kiersten ona bebeği Piper'ı verdiği anda, hayatındaki yaklaşan felaketle ilgili tüm düşünceleri sona erdi. Leah vaftiz kızına gülümsedi. İnsanlar tüm bebeklerin sevimli olduğunu söyler. İnsanlar bunun hiç de doğru olmadığını da bilirler. Bazı talihsiz yenidoğanlar da vardır. Ancak Piper, kesinlikle sevimli bebekler kategorisindeydi. Özellikle o anda, dalgalı vaftiz elbisesi ve ona uyan boncuğu, pembe yuvarlak yanaklarında tatlı gamzeler, uykulu bir şekilde emmek için büzülmüş cupid dudaklarıyla.

Leah derin bir nefes aldı. Evet. Yaklaşan anneliğinin birçok yönü, onu kendisinin de cenin pozisyonuna geçmek istemesine neden oluyordu. Ama altı ay sonra, kendi minik sevimli bebeğini kucağında tutuyor olacaktı. Bunun da avantajları vardı.

Yüzündeki aptalca gülümsemeyi umursamadan gururlu ebeveynlere baktı. Ta ki bakışları, vaftiz babası olarak hemen yanında duran Brooks'un bakışlarıyla karşılaşana kadar.

Brooks, kaşlarını hafifçe çatarak onu izliyordu. Sanki onu çözemediği bir bulmaca gibi. Leah içinden güldü. *Sıraya gir, dostum.*

...

Vaftiz sonrası parti, sahile kurulan çadırdaki tüm hızıyla devam ediyordu. Hareket etmeyen her şeye asılan beyaz ışıklar, son derece romantik bir atmosfer yaratıyordu. Tam bir baştan çıkarma mekanıydı. Ama onun baştan çıkarmak için uzaktan bile ilgisini çeken tek kadın, yatma vakti geldiğine karar verip Leah'ın kollarında uyuyakalmış olan onur konuğunu kucaklıyordu. Küçük kızı suçlamıyordu. Leah'ın kollarında uyuyakalmış olmak, orada birkaç şey yaptıktan sonra, şu anda onun yapılacaklar listesinin en başında yer alıyordu.

Elbette, karnında o küçük yaratıklardan birinin büyüdüğü düşüncesini hala kafasında tam olarak oturtamıyordu. Neden ona hamile olduğunu söylediği anda elini sıkıp hemen oradan uzaklaşmadığı, o anda araştırmak istemediği bir gizemdi. Kötü bir fikir olsa da, ilgisi hala güçlüydü. Belki de kötü bir fikir olduğu içindi. O kadar aptaldı. Sebep ne olursa olsun, Leah'ı kafasından çıkaramıyordu.

Leah sonunda bebeği Kiersten'a geri verdi, yüzünde meraklı bir ifade vardı. Sanki kendi bebeğinin kendisine geri verilmesi fikrini hem arzuluyor hem de korkuyor gibiydi, ama neyse ki bu yakın zamanda gerçekleşecek bir şey değildi. Önce biraz eğlenmek için hala zamanları vardı. Ve artık dikkatini başka bir şeye vermediği için...

Şampanyasının geri kalanını bir dikişte içti ve Leah başını kaldırıncaya kadar gözlerini ondan ayırmadı. En havalı tavırlarını takındı ve doğruca ona doğru yürüdü. Leah, sanki avını takip eden bir aslan gibi yaklaşmasını izledi. Ya da... belki de zürafa daha uygun olurdu. Zürafaların avı olur mu ki? Her halükarda, boyuyla, vücut olarak her zaman Wolverine'den çok Deadpool'a benziyordu. Eğer bu benzetmeyi anlarsa, onu o anda evlendirirdi.

"Dans et benimle," dedi, elini ona uzattı.

Kızın gözleri bu emir üzerine büyüdü. "Annen sana nazikçe sormayı öğretmedi mi?"

Ona yavaşça sıırttı. "Tabii ki öğretti, ama sorarsam reddetme şansı olur diye düşündüm, ve bunu istemiyorum."

"Her zaman istediğini elde eder misin?"

"Genelde evet."

"Sabır dersine ihtiyacın var gibi görünüyor."

Onu ayağa kaldırıp kollarına aldı. "Her zaman öğretmenlik yaparsın, hmm?" Kız biraz yüzünü buruşturdu. "Olmamaya çalışıyorum. Kendimi tutamıyorum."

Müzikle birlikte onunla birlikte sallandı. "Benim için durma. Öğretmenlik mesleğini erotik buluyorum."

Kız burnunu çekti. "Bence sen her şeyi erotik buluyorsun."

"Seninle ilgiliyse, kesinlikle." Onu döndürdü ve kız omuzlarına tutundu. Onu kendine çekip ne kadar erotik bulduğunu gösterememek için kendini zor tutuyordu. Kız, kendini tutmak için çaba sarf etmesine rağmen güldü. O sessiz, boğuk ses, onu tekrar duymak için onu daha da tahrik etmek istedi. Daha yüksek sesle.

Onu kendinden uzaklaştırıp geri çekti ve dans pistinde yoluna devam etti.

Etrafına bir göz attıktan sonra tekrar ona baktı. "Buradaki tüm kadınlar sana bakıyor. İstedğin herhangi birini seçebilirsin. Neden benimle dans ediyorsun?"

O da onun bakışlarını karşıladı. "Çünkü senden hoşlanıyorum."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Beni tanı mıyorsun bile."

"Şu ana kadar öğrendiklerim hoşuma gitti ve seni daha iyi tanımak istiyorum. Bunu bu kadar zorlaştırmazsan çok sevinirim."

Dudakları seğirdi. "Hakkımda en önemli şeyi zaten biliyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Kız sinirli bir nefes verdi. "Hamileyim."

"Biliyorum."

"Ve hala burada benimle dans ediyorsun."

Adam yine kaşlarını çattı. "Yapmamam için bir neden mi var?"

Bu onu şaşırttı. "Bilmiyorum. Bebek meselesi çoğu erkeği korkutur diye düşündüm."

"Neden? Bulaşıcı mı? Bana da geçecek mi?" Dudakları yarı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Hayır."

"Dans pistinde doğum yapma tehlikesi var mı?"

"Tabii ki hayır."

Onu kendine çekti. "O zaman biraz eğlenmemiz için bir neden göremiyorum."

Ona attığı utangaç ama mutlu gülümseme, onu neredeyse durdurdu. O gülümseme, karanlık bir odada yanıp sönen bir ateşböceği gibiydi. Sessiz, ince ve nefes kesici güzellikte. Onun dünyasındaki tek ışık noktası. O gülümsemeyi yüzünden silmemek için yapmayacağı çok az şey vardı.

"Bana istediğin bir şeyi söyle," dedi, eğilip kulağına fısıldayarak.

Kız, onun bakışlarını karşılayacak kadar geri çekildi. "Ne?" "Her şeyi. Sen söyle. Gece bizim."

Omuzlarını silkti, o küçük gülümseme hala yüzündeydi. "Daha ne isteyebilirim ki? Arkadaşlarımla çevriliyim, Akdeniz'in ortasında muhteşem bir adadayım, hayatımda tattığım en lezzetli yemeklerle dolu bir çadırda. Cidden, Kiersten o catering şirketine büyük bir bahşış vermeli."

Dans etmeyi bıraktı ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Ve odadaki en yakışıklı adam bütün gece beni gülümsetmeye çalışıyor. Akşamı geçirmek için daha kötü yollar da var."

Parmağını yanağından aşağıya doğru kaydırды, sonra çenesini avuçlayarak onu yavaşça kendine doğru çekti, isterse çekilebilecek kadar yavaş. O ise ona doğru eğildiğinde kalbi şiddetle çarptı.

"Bakalım bu akşamı daha da güzel hale getirebilir miyiz?" Kendi dudaklarından sadece birkaç santim uzaklıktaki tatlı dudakları tatmadan önce, biri omzuna vurdu. "Hey, dostum," dedi hafifçe peltek bir İngiliz aksanı.

Brooks gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Harrison, ne yapabilirim?"

Harrison Troy, yıllardır iyi bir arkadaşı ve poker kulübünün üyesiydi. Cole dışında, Harrison muhtemelen en iyi arkadaşıydı. Ama hey, herkes bir gün ölecekti. Güzel günler geçirmişlerdi. Brooks'un yapmaya niyetlendiği şeye geri dönebilmesi için o anda oradan uzaklaşmazsa, işler çirkinleşecekti.

"Bu güzel genç bayan kim?" diye sordu Harrison, Leah'ı baştan aşağı süzerken.

"Bu Leah," dedi Brooks, onu kollarında tutarak ama biraz arkasına çekerek. Harrison'dan korunmaya ihtiyacı yoktu; o gerçek bir İngiliz beyefendisiydi. Eğer acil bir şekilde eskrim kılıcıyla ölümüne düello yapması gerekmedikçe, yaşlı Harry'den muhtemelen güvündeydi. Ancak Harrison,

ancak, ortadan kaybolmazsa Brooks'tan güvende olamayacaktı.

"Leah." Harrison elini tutup öptü. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Benim için de büyük bir zevk," dedi kız.

"Öyle olacaktı," diye mırıldandı Brooks.

Leah'ın ağzı açık kaldı ve Brooks ona göz kırptı. Sonra tekrar Harrison'a bakarak sert bir şekilde baktı.

"Kiersten seni arıyordu," dedi Harrison Leah'a. "Sanırım onur konuğuna yardım etmesi gerekiyor."

"Tabii," dedi Leah, Brooks'tan uzaklaşarak. Ama Brooks onu bırakmaya hazır değildi. Elini tutmaya devam etti.

"İzninle," dedi Harrison'a. Leah'ın şaşkınlık sesini duymazdan gelerek onu çadırdan çıkardı. Işığın ulaşamadığı, dalgaların sahile nazikçe vurduğu kıyıya doğru uzaklaştı.

"Brooks, ne..."

Dudaklarıyla onun sözlerini kesti ve Dionysos'a, Pan'a ya da eski Yunanlıların taptığı sarhoş, neşeli tanrıya şükretti, çünkü Leah da onu öptü. Tanrım, ona karşılık verdi. O lezzetli küçük ağzı onun ağzının altında açıldı ve onu içten dışa baştan çıkardı. Ciğerlerine yeterince hava alamıyordu, ama ne pahasına olursa olsun nefes almak için ondan uzaklaşamazdı. Dudaklarını onun dudaklarına yapıştırmak, oksijen ihtiyacından çok daha önemliydi.

İlk ayrılan o oldu, göğsü inip kalkıyor, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Brooks bir kelime bile söyleyemeden, kız ellerini yakasına doladı ve onu kendine çekerek sert ve hızlı bir öpücük verdi. Sonra ona şakacı bir şekilde itti, yaramaz bir çocuk gibi sırtıttı ve çadırın içine koştu.

Brooks, onu izlemekle o kadar uzun süre oyalanmıştı ki, zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti, ama muhtemelen birkaç dakikadan fazla olmamıştı. Çadır onu çağırıyordu, sıcak ışık, lezzetli yemekler ve arkadaşlarının kahkahaları geceye yayılıyordu. Ancak, insanların arasına çıkmadan önce kafasını toplaması gerekiyordu.

Bunu yapamadan Cole geldi ve onu buldu, bir dakika boyunca kaşlarını çatarak ona baktı ve sonunda "Ne oldu?" diye sordu.

Brooks, Leah'ın kaybolduğu yerden gözlerini hala ayırmamıştı. "Şşş," dedi. "Disney prensesleri gibi hissediyorum."

Cole'un kaşları alnına kadar kalktı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek ister miyim?" "Muhtemelen hayır."

"Yine de söyleyecek misin?"

Brooks ağzını açtı, kapattı, tekrar açtı, az önce olanları tarif edecek kelimeleri arıyordu. Ama bulamadı. İçini çekti. "Daha önce kimse beni öyle öpmemişti. Hiç kimse. *Hiç*."

Cole başını salladı ve bir dakika boyunca konuşmadı. Kısa ama muhteşem bir an için Brooks, arkadaşından azar işitmeyeceğini düşündü. Her zamanki gibi yanılmıştı.

"Yani, başının üzerinde uçan kalpler ve patlayan havai fişeklerden mi bahsediyorsun, yoksa bacaklarını havaya kaldırmadan mı?" Cole yana döndü ve öpülmüş bir kızı mükemmel bir şekilde taklit ederek bacağını havaya kaldırdı.

"Siktir git," dedi Brooks gülererek.

Cole güldü. "O Disney prenses saçmalığıyla sen başlattın."

Brooks iç geçirdi. "Evet. Ama havai fişekler patlamış olabilir, kimseye söyleme. İtibarım tamamen mahvolur."

"Sırrın bende güvende."

Cole onu bir dakika daha izledi, sonra sordu, "Havai fişekler, ha?" "Evet."

"Ne yapacaksın peki?"

Brooks iç geçirdi. "Onun peşinden koşup, hayatının geri kalanını beni öperek geçirmesini yalvarma dürtüsü geçene kadar kör kütük sarhoş olacağım."

Cole omuz silkti. "O kadar da kötü olmayabilir, biliyor musun?"

Brooks hayatında ilk kez aynı fikirdeydi. Ve bu düşünce onu o kadar güçlü bir korkuya kapladı ki, suya atlayıp yatına yüzerek en yakın ıssız adaya gitmekten kendini zor tuttu. Brooks ilişki kurmak için uygun biri değildi ve bunu çok iyi biliyordu. Hatta bununla gurur duyuyordu. Leah da sıradan bir ilişki malzemesi değildi; anne olacaktı. Kendini düzgün bir erkek arkadaş olacak kadar değiştirebilse bile, hiçbir çocuk onun etrafında dolanıp her şeyi mahvetmesini hak etmiyordu.

"O bensiz daha iyi," dedi Brooks, bu sözlerin yarattığı hayal kırıklığını ait olduğu derin, karanlık kutuya geri iterek.

Cole elindeki şampanya kadehini ona uzattı. "O zaman seni sarhoş etmeliyiz."

Brooks şampanyayı bir yudumda içti ve Cole'un ardından çadıra geri döndü. Ama bunun hiçbir faydası yoktu. O öpücüğü unutması için dünyadaki tüm içkiler yetmezdi. Ya da ona o öpücüğü veren kadını.

Dördüncü Bölüm

Leah, ders vereceği okulun önündeki kaldırıma yanaştı. Tabii oraya okul denilebilirse. Burası daha çok, şehrin dışına birinin düşürdüğü bir kaleye benziyordu, kampüsü çevreleyen üç metrelik taş duvarla birlikte.

Böyle bir okulda öğretmenlik yapmak her zaman hayali olmuştu. Tek yapabileceği, tamamen çılgınlık yapmaya karar verdiği o gecenin sonuçlarının tüm planlarını alt üst etmemesini ummaktı. Bu işe her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

"Merak etme, küçük fıstığım," diye mırıldandı karnına doğru. "Her şeyi halledeceğim. Her şey yoluna girecek."

Bundan emin olacaktı.

İçini çekip arabayı kapattı ve bir dakika telefonuna bakarak mesaj gelip gelmediğini kontrol etti. Hâlâ baba olacağını bilmeyen Marcus Cassidy'den hiçbir mesaj yoktu. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Onun tam adını bilmesinin tek nedeni, onunla birlikte olduğu gece ehliyetini görmüş olmasıydı. Hiçbir bilgi alışverişinde bulunmamışlardı. Bu, birbirlerini tanımamaları, gizemli kalmaları, o heyecan verici gecenin bir parçasıydı. O zamanlar heyecan vericiydi. Şimdiyse... pek değil.

Onu Facebook'ta bulmak bir mucizeydi, ama profilindeki her şeyi gizli tutmuştu. Arkadaş listesini, paylaşımlarını, hiçbir şeyi göremezdi. Tek yapabileceği mesaj istekleri göndermeye devam etmek ve cevap vermesini ummaktı.

Diğer adamdan da mesaj yoktu. Brooks. Tanrı'dan daha fazla parası ve kimsenin sahip olmaya hakkı olmayan bir çekiciliği olan şapşal prens, onu deli gibi öpüp sonra hayatından kaybolmuştu, ki bu en iyisiydi, bunu biliyordu. İhtiyacı olan son şey başka bir karmaşaydı ve Brooks'un her tarafında karmaşa yazıyordu.

Yine de, Akdeniz'in her yerinde peşinden koşup, pes ettiği anda eline işemiş bir kurbağa gibi onu terk etmesi, egosuna büyük bir darbe olmuştu. Onu öpmenin bir hata olduğunu biliyordu; ama kendini tutamamıştı. Ve onun için bu inanılmaz bir deneyim olmuştu. Harika ötesi. Haftalar geçmişti ve hala her gün bunu düşünüyor, çoğu gece de rüyasında görüyordu. Anlaşılan o da aynı şekilde hissetmemişti. Belki nefesi kokuyordur. Ya da kaçmadan önceki son öpücük çok cüretkar olmuştu. Ya da kaçması, gitmesi gerektiğini bilmesine rağmen ona yanlış bir izlenim vermişti.

"Ya da belki de önemsiz bir şeyi fazla kafama takıyorum," dedi ve daha fazla düşüncelere dalmadan arabadan indi.

Bu saatte kampüs sessizdi, özellikle de okul henüz başlamamıştı. Kaldırıma park etmekten çok endişelenmiyordu. Eşyaları indirmek çok uzun sürmezdi ve etrafta pek kimse yoktu. Birkaç metre ötede bir otopark vardı, ama taşınması gereken birkaç kutu vardı ve evine ne kadar yakın olursa o kadar iyi olurdu.

Üç sefer sonra, lanet arabasını kapının önüne kadar sürseymiş diye düşündü. Kollarındaki kutuları küçük mutfağının tezgahına bıraktı ve bir saniye nefes aldı. Sadece birkaç tane kalmıştı. Ne yazık ki, onlar da ağır olanlardı. Çoğu kitap, çok fazla kitap. Okumaya neşeyle bağımlıydı, ama en azından birkaç güçlü erkek kutuları taşınmadan taşınmanın zor olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Derin bir nefes aldı ve tekrar dışarı çıktı. Ne kadar çabuk bitirirse, o kadar çabuk kanepeye uzanıp nane çikolatalı dondurma yiyip, bir iki romantik film izleyebilirdi.

Leah, otoparka çıkan eski koridordan geri döndü. Bu yerin mimarisini çok seviyordu. Kendini eski bir manastırda yaşıyormuş gibi hissettiriyordu. Bina, Avrupa'dakiler kadar eski olmasa da, taş duvarları ve peyzajlı avluları hala eski güzelliğin atmosferini yansıtıyordu. Bebeğini büyötmek için ne kadar harika bir yerdi.

Tabii işini kaybetmezse.

Tanıdık bir panik hissi içini kapladı. Bu işi kaybedemezdi. Gidecek hiçbir yeri yoktu, Kiersten'in o hafta sonu yardımları için ısrarla verdiği para dışında birikmiş parası da yoktu. Bu para

gereksiz ve çok cömert bir davranıştı, ama itiraf etmeliydi ki, bankada biraz parası olması stresini biraz hafifletmişti. Okul müdiresinin ona acıyacağını ummak zorundaydı. İyi bir öğretmendi. Belki kendini vazgeçilmez hale getirebilirdi, o zaman hamileliği sorun olmazdı.

Duvardaki kemerli kapıdan geçti ve aniden durdu. Brooks arabasının arkasına park etmiş, ona yaslanarak onu bekliyordu.

"Hey!" diye seslendi, dudaklarında yaydığı o kalp atışlarını hızlandıran gülümsemesiyle.

Orada ne işi vardı? Onu deli gibi öpmüş, sonra hayatından tamamen çıkıp gitmişti, şimdi de evine ve iş yerine gelmeye karar vermişti. Ne yapması gerekiyordu, bayılmak mı? Kendini kollarına atmak mı? Sonunda ona layık olduğunu düşündüğü için kıkırdayıp bayılmak mı?

Görünüşe göre, onun sessizliği yüzünden sandığından daha fazla kızmıştı, bu da her şeyi gerçekten kötü bir fikir haline getiriyordu. Unut gitsin. Onun orada olması, steroid almış kötü bir fikir gibiydi. Elleri, onun sert vücut hatlarını izlemek için kaşınıyordu. Haftalar geçmişti ve hala onun çekiciliğine karşı koyamıyordu. Adam, çikolataya batırılmış, kahve serpilmiş ve şeker fıskiyesinde yuvarlanmış yumuşak viski gibiydi. Arzuladığı ve sahip olamadığı tüm inanılmaz lezzetli şeyler.

Onu görmezden geldi ve arka kapıyı açarak arka koltuktaki çantaları aldı. Belki onun varlığını fark etmezse giderdi. Vaftiz gezisinden beri yaşadığı duygusal ve fiziksel rodeo için zamanı yoktu, adamdan 15 metre uzaklaştığında karnında hissettiği vahşi boğa dansından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Onu görmezden gelmenin işe yaramayacağını bilmeliydi. Brooks reddedilmeyi kabul edecek birine benzemiyordu. Kendi iyiliği için çekiciliğinin fazlasıyla farkındaydı.

Leah giysi çantasını omzuna attı, sonra bagajdan en yakın kutuyu alıp kaldırdı.

"Ben taşıyayım," dedi Brooks, hemen arkasından.

Leah, Brooks'un boş kollarına baktı. "Bunu taşımakla uğraşmak yerine diğer kutuları taşırsan çok daha hızlı olur. Ben iyiyim."

"Ağır. Bana taşıtırsan daha iyi olur. Aslında, tüm bu eşyaları taşımak için birini tutmalıydın."

Leah burnunu çekti. "Tabii. Birkaç kutu için birkaç yüz dolar mı harcayayım?"

Birkaç kutu için mi harcayayım? O kadar da uzak değil. Ben iyiyim."

Kutuyu almaya uzandı ama Leah onu çekip aldı. Tekrar denemeden önce, Leah sol taraftaki kemerli girişten geçerek odalarının bulunduğu koridora girdi ve ilk kapının önünde durdu.

"Gördün mü? Zaten geldik. Kapıyı açar mısın?"

Kaşlarını çattı ama kapıyı açtı ve onun girebilmesi için kapıyı sonuna kadar itti. Kutuyu küçük oturma odasındaki sehpa doğru götürdü ve yere bıraktı. Brooks'un görmesini istemiyordu, ama o kutuyu taşımak onu biraz nefes nefese bırakmıştı. Ya da belki de bu, uzak tutma oyunlarından biriydi. Önemli değildi. Gerisini taşımak için gayet yeterliydi. Bir şeyi kanıtlamak için kendini ya da bebeği incitme riski alacak kadar aptal değildi, ama kutular o kadar da ağır değildi.

"İnatçısın, biliyor musun?"

"Sen de neredeyse sapık sayılırsın," dedi.

"Değilim."

Dudaklarını ısırды, "Değilsin, öylesin" oyununa katılma isteğine direndi.

"Burada ne işin var Brooks?"

Omuz silkti. "Seninle konuşmak istedim."

"Neden şimdi? Seyahatten beri senden haber almadım, şimdi de konuşmak için buraya gelmek yerine aramayı tercih ettin?"

"Arayacaktım ama cevap vereceğinden emin değildim." "Cevap vermezdim."

Arayacaktı, ama onun bunu bilmesi gerekmiyordu. Ona attığı eğlenceli sırtış, bunu zaten bildiğini açıkça gösteriyordu.

Ona sert bir bakış attı ve topuklarını dönerek kapıdan çıktı. "Gerisini ben alırım," dedi Brooks, onun önünü keserek.

Leah durdu ve ellerini beline koydu. "Ben kendim alırım. Cidden, neden buradasın? Selam vermek ya da kutularımı taşımak için gelmedin. Bugün burada olacağımı nereden bildin ki?"

"Kiersten Cole'a söyledi. Cole da bana söyledi." Leah kaşlarını çattı.

"Hainler."

Brooks yaklaştı ve Leah yerinde durdu, ancak bu çabası bacaklarında hafif bir titremeye neden oldu.

"Gerçekten buraya geldiğim için bu kadar kızgın mısın?"

"Evet," dedi, ama kelimeler boğazından zar zor çıktı.

Brooks, dizlerinin eriyip bir yığın

bir yığın haline getirdi.

"Sana inanmıyorum." Eğilip dudaklarını onun dudaklarının köşesine değdirdi.

"Hayır." Onu itti ve onu geri çekmek için elini kaldırdı. Eğer onu öpersen, o biterdi. Okuldaki işini korumaya çalışıyordu, koridorda öpüşüp kovulmaya değil.

"Hayır." Onu itti ve elini kaldırarak onu uzak tutmaya çalıştı. Eğer onu öpersen, o zaman her şey biterdi. Okuldaki işini kaybetmemek için çabalıyordu, koridorlarda öpüşüp kovulmak için değil.

O, bakışları onun gözlerine saplanırken, teslim olarak ellerini kaldırdı. Onun üzerinde yarattığı etkiyi çok iyi biliyordu.

"Geri kalan eşyaları almam lazım."

"Sana ben alırım dedim," dedi ve onu kolayca geçerek önüne geçti.

O, onun uzun adımlarına yetişmek için biraz koşarak onu takip etti. Arabaya ondan yarım saniye sonra ulaştı.

Ona sinirli bir ifadeyle baktı.

"Oh, rahatla," dedi kız, arabaya uzanıp başka bir kutu almak için. "Sadece iki tane kaldı ve böylece tek seferde hallederiz."

"İkisini de taşıyabilirim, yine de tek seferde hallederiz."

Kutuyu kalçasına kaldırdı ve koşmaya başladı. "Geç kaldın," diye omzunun üzerinden seslendi.

Onun boğuk küfürüne gülerek hızlandı.

"Leah," dedi, neredeyse hiç çaba harcamadan ona yetişti. Belki de farkında olmadan biraz nefes nefese kalmıştı. "Bu çok saçma."

"Evet, öyle." Koridora döndü. "Zaten apartmana geldik, bu konuda ısrar etmenin bir anlamı yok. Birkaç kutu taşımam ne var ki? Ölmüyorum, sadece hamileyim..."

Dairesine girdi ve orada duran müdüre, Rahibe Genevieve'i görünce donakaldı. "...nant," diye bitirdi, kelimenin geri kalanı boğazında düğümlendi.

"Tabii, hamile kadınlar..." Brooks odaya girdi ve orada duran kadına bakarak durdu. "Kutu taşımamalı."

Kutuyu yere bıraktı ve Leah'ninkini aldı. Leah, önündeki rahibeden gözlerini ayırmadı. Eh... eninde sonunda söylemesi gerekiyordu. Erken söylemek, geç söylemekten iyiydi.

"Rahibe Genevieve..." diye başladı Leah.

"Bu doğru mu?" diye sordu müdüre. "Hamile misin?"

Leah derin bir nefes aldı, midesindeki kıpır kıpırlığı yatıştırmaya çalıştı.

"Evet,

ama..."

"Sözleşmenin daha başlamadan ahlaki kurallarını çiğnedin mi?
Bu bir rekor, söylemeliyim."

"Hayır, yapmadım.

Gerçekten."

"O zaman, işe alınmanıza engel olmadığını garanti ettiğiniz mülakatta yalan söylediniz."

"Hayır. Asla yalan söylemedim."

Rahibe Genevieve kaşlarını çatı. "İkisini birden nasıl yapabilirsin, anlamıyorum. Hangisi doğru?"

Leah sırtını düzeltti, kadının gözlerindeki yargılayıcı bakışlardan kaçınmadı. "Siz beni işe almadan ve ahlak sözleşmesini imzalamadan önce hamile kalmıştım, ama mülakat sırasında durumumu henüz öğrenmemiştim. Böyle bir şeyi bilerek yalan söylemem, Rahibe Genevieve. Söylemek istesem bile, bunun bir anlamı olmaz. Bu, tam olarak saklayabileceğim bir şey değil."

Brooks ona yaklaştı. Ona dokunmadı, ama sırtında varlığını hissedebileceği kadar yakındı. İlginçtir ki, bu, şu anda üzerine yağan kutsal kınama karşısında cesaretini artırdı.

"Evet, bu konuda haklısın. Ve sorunumuz da tam olarak burada yatıyor. Ne yazık ki, buradan hemen ayrılmanı rica etmek zorundayım. İş teklifimizi geri çekiyoruz."

Leah'ın midesi düğümlendi, en kötü korkuları bir anda üzerine çöktü. "Rahibe Genevieve, lütfen..."

"Üzgünüm, Bayan Andrews, ama bu pozisyonun koşullarını size teklif edildiğinde biliyordunuz."

"Biliyorum. Biliyorum. Ve dediğim gibi, sizi bilerek aldatmazdım..."

"Bunu sorgusuz sualsiz kabul edeceğimizi düşünmemişsinizdir herhalde."

"Hayır, ama ummuştum... Bu işe ihtiyacım var, anne."

Yaşlı rahibe içini çekti. "Üzgünüm, elim kolum bağlı. Bekar bir anne burada öğretmenlik yapamaz. Öğrencilerimize nasıl bir örnek olur bu?"

"Ama anne..."

"O evli değil. Evli," dedi Brooks, kolunu kızının beline dolayarak. "Bana."

Beşinci Bölüm

Leah ve rahibenin yüzlerindeki şok ifadesi, Brooks'un kafasının içinde olup bitenlerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Ona neyin geldi de böyle bir şey söyledi?

Tek savunması, Leah'ın üzüntüsüne ve yaşlı müdürün ona baktığı yargılayıcı küçümseme dolu bakışlarına dayanamamasıydı. Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi, sorunu çözecek tek şeyi söylemişti. Leah'ın bir kocaya ihtiyacı vardı. Artık bir kocası vardı. Sayılır.

"Sen onun kocası mısın?" diye sordu Rahibe Genevieve, onu baştan aşağı süzerken. "O zaman neden senden bahsetmedi? Ve neden tek kişilik bir daire istedi? Korkarım boşanmış hamile bir öğretmen de pek iyi bir seçenek değil..."

"Biz boşanmadık," diye başladı Leah, açıkça gerçeği söylemeye niyetliydi.

"Anlamıyorum," dedi müdüre, öfkesi artarak.

"Henüz evli değiliz," dedi Brooks. "Yakında evleneceğiz. Bu bir şeyi değiştirir mi?" Leah'ı kendine yaklaştırdı, belini sıktı ve sessiz olmasını istedi.

Rahibe Genevieve, ince dudaklarını büzerek onlara baktı. "Sanırım öyle. Oldukça alışılmadık bir durum. Okul yılı başlamadan önce evlilik cüzdanınızı okula teslim etmeniz gerekiyor. Ayrıca yaşam koşullarınızı da gözden geçirmemiz gerekecek."

"Onun için başka bir düzenleme yapabilirim," dedi Brooks, Leah'dan bir kez daha sert bir bakış alarak.

Rahibe Genevieve başını salladı. "Elbette. Evlilik ve annelik eşiğinde olan bir kadının neden sadece kendisi için bir yer istediğini anlamıyorum ama..."

"İş için çok seyahat ediyorum, bu yüzden onun burada, kampüste kalmasının en iyisi olacağını düşündük." Leah'ın keskin bir çimdiklemesine irkildi. "Planlarımızı değiştiririz. Ona... bize... kampüse yakın bir yer bulabilirim."

Müdire tekrar başını salladı. "Peki." İçini çekip şakaklarını ovuşturdu. "Umarım bizimle geçireceğiniz zamanın geri kalanı biraz daha az... kafa karıştırıcı olur, Bayan Andrews. Yoksa Bayan mı demeliydim?"

"Bayan Larson," dedi Brooks, yaptığı şeyin büyüklüğü karşısında dudakları uyuşmuş bir şekilde. "Yakında." Zorla gülümsedi.

Rahibe Genevieve onlara keskin bir baş salladı ve odadan çıktı. Yalnız kaldıkları anda Leah ondan uzaklaştı ve ona döndü.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Sakin olun, Bayan Larson. Burada bu tür kelimeleri kullanmanızın uygun olmadığını düşünüyorum."

Kahretsin, ona Bayan Larson mu dedi? Ne halt ediyordu?

"Sen delisin, biliyor musun?" Leah, sanki kendini bir arada tutmaya çalışır gibi kollarını kendine dolayarak odada volta atmaya başladı.

Haklıydı. Bu tamamen delilikti. O da aynı fikirde olduğunu söylemek için ağzını açtı, ama ağzından çıkan sözler şunlardı: "Ne? Bir kocaya ihtiyacın vardı. Artık bir kocan var."

Bu da nereden çıktı? Sanki ağzı otomatik pilotta gibiydi.

Ona baktı. "Bunu yapmaya niyetinde olamazsın." Tabii ki niyetinde değildi. "Tabii ki yapacağım."

Durduramıyordu.

"Ve bize bir yer bulmak ne demek? Kampüse yakın bir yere ihtiyacım var diye yeni bir ev mi alacaksın?"

Bu en azından kolaydı.

"Gerek yok. Loftum buradan çok uzak değil. Kampüse yakın değil tabii ki. Ama en fazla on beş dakikalık mesafe ve şoförlerim her zaman emrinde."

"Neden bunu başrahibeye söylemedin?"

"Çünkü o zaman neden orada kalmadığını sorardı."

"Zaten söylediğin büyük yalanın aksine mi? Yoksa bu büyük bir utanç yalanı mı olur? Cehenneme gideceğim."

Brooks kaşlarını kaldırdı. "Bu biraz melodramatik oldu."

Ona sert bir bakış attı. "Değil. *Rahibe olan* patronumu kandırıyoruz.

Bence bunun için ekstra günah puanı alacaksın."

"Tanrı bütün gün oturup puan tuttuğunu sanmıyorum."

O bu sözü duymazdan geldi. "Beni senin evine taşıyıp şof rlerini her gün emrine amade edemezsin."

"Neden olmasın?"

Leah onun önünde durdu. "Brooks, bu şaka değil. Bu sahte bir şey değil. O, evlilik cüzdanını görmek istiyor. Gerçek bir evlilik cüzdanı. Bunu almanın tek bir yolu var."

Midesinde paraşütsüz bir paraşütçü gibi bir his vardı. O evlilik malzemesi *değildi*. Yetişkin hayatının çoğunu bunu kanıtlamak için geçirmişti. Adını ve evliliği aynı cümlede kullanmaya bile hakkı yoktu. Yine de...  n ndeki kadının geniş, korku dolu gözlerine baktı. Kadının yardımına ihtiya ı vardı. Hayatında ilk kez, bir adım atıp bu konuda bir şeyler yapacaktı.

"O zaman gidip evlilik c zdanımızı alalım."

"Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

Kaşlarını ona doğru oynattı. "Eğer evleneceksek, birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz."

Kadın ellerini havaya kaldırdı. "Seninle evlenmeyeceğim, seni deli adam!" "Neden olmasın? Evlilik eğlenceli olabilir."

"Evlilik eğlenceli olmamalı. Evlilik ciddi bir şey." " yle olmak zorunda değil."

Kadın içini çekip başını salladı. "Brooks..."

"Buraya gel," dedi, elini tutup onu kanepeye çekti. "Bak, evlilik cüzdanının gerçek olması gerektiğini biliyorum, ama bu evliliğin de gerçek olması gerektiği anlamına gelmez."

Kaşlarını  attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, evleniriz, yaşı cadaloz kadına evlilik cüzdanını gösteririz, sonra bir ara evliliği iptal ettiririz. Kimse bu kısmı bilmez. Çok seyahat ettiğimi söyledik, düzenli olarak g rmememi bekleyecek değiller ya."

Leah yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu delilik."

Evet,  yleydi. Ama bunun üzerinde durmaya gerek yoktu, yoksa onları vazge irecekti. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini yüzünden çekti. "Hadi Leah. Sahte karım ol. Kaybedecek neyin var ki?"

Leah biraz güldü. "Aklımı mı? Onurumu mu?"

O, elini sallayarak önemsemedi. "Abartılı."

Leah'ın gülümsemesi biraz soldu. "Bunu benim için neden yapıyorsun? Bundan ne kazanacaksın?"

Seni.

Bu düşünceyi hemen kafasından attı. Leah harikaydı, ama ona ihtiyacı yoktu, onu istemiyordu. En azından kalıcı olarak. Uzun vadede kimseye iyi gelmezdi. Hatta kısa vadede bile. Ve yakında Leah ile kalmayacaktı. Zavallı, savunmasız bir çocuğa kendini dayatamazdı, ama ona bir neden sunması gerekiyordu.

"Kahraman olarak ortaya çıkıp günü kurtardığım harika bir hikaye elde ediyorum."

Kız burnunu çekti. "Harika bir hikaye bulmanın daha kolay yolları var." "Doğru."

"Peki, gerçek cevap ne?"

Adam içini çekip kanepeye geri oturdu. Kadın pes etmedi. Çoğu insan onun cevaplarını olduğu gibi kabul eder, gülmesi gereken yerlerde güler ve onu rahat bırakırdı. Leah ile beş dakika geçirdi ve şimdiden terden sırlıklam olmuştu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Gerçekten hoşlandığım bir kadına yardım ediyorum. Ve senin gibi iyi, saygın bir vatandaşla evli olmak iş hayatımda da bana zarar vermez herhalde." Biraz kaşlarını çatı. "Şirketimizde Cole'un eşit ortağım, ama biri ciddi bir konu hakkında konuşmak isterse, en son geldiği kişi benim. Ben sınıfın palyaçosuyum."

Kadının kaşları kalktı ve adam elini kaldırdı. "Evet, biliyorum, bu ünümü korumak için elimden geleni yapıyorum. Ama bir kez olsun ciddiye alınmak hoş olabilir."

Kadın başını salladı. "Tamam, bu evlilik işini yapalım. Sen benim işimi korumama yardım et. Ben de senin işinde sorumlu bir yetişkin gibi görünmene yardım ederim, sonra da yollarımıza ayrılırız."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Elini uzatarak tokalaşmak istedi. Adam eline baktı, sonra tekrar kadına bakarak yaklaştı.

"Biliyorsun, daha yeni nişanlandık. Bu anlaşmayı mühürlemek için daha uygun birkaç yol aklıma geliyor."

Ağzı açık kaldı, hafifçe nefes aldı ve gözleri onun dudaklarına odaklandı.

"Ben... şey..." Başını salladı ve geriye yaslandı. "Bence bazı temel kurallar belirlemeliyiz."

O, bu sözlerle kaşlarını çattı. Kurallar berbat bir şeydi. "Mesela?" "Seks yok."

Bu kez onun ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Seks evliliğin en büyük avantajı değil mi?"

"Bu gerçek bir evlilik değil, unuttun mu?"

"Gerçek seks yapamayız anlamına gelmez."

Dudakları seğirdi ve o yaklaşmaya çalıştı, ama kız yemi yutmadı. "Seks işleri karmaşıktır ve bu durum zaten yeterince karmaşık."

"Evet, bu doğru."

Kız ellerini kucağında birleştirdi. "Peki... ne zaman... yani ne zaman..."

Ellerini dizlerine vurdu ve ayağa kalktı, ellerini ona doğru uzattı. "Şu an gibi bir zaman yok."

...

Leah, işlerin bu kadar hızlı gelişmesine şaşırarak Brooks'a gözlerini kırptı. Yarım saat önce kampüsündeki yeni evine taşınıyor, okulda yeni hayatına başlamak için hazırlanıyordu, ama şimdi, görünüşe göre hemen evlenmek isteyen playboy bir milyarderle sahte bir evlilikle karşı karşıyaydı. "Ne? Şimdi mi?"

"Tabii. Neden olmasın? Meşgul müsün?"

"Şu anda öylece evlenemeyiz."

"Neden?"

İyi soru. Tamamen delilik olması dışında, bu konuyu zaten konuşmuşlardı. "Evlilik cüzdanı falan almamız gerekmiyor mu?"

Kaşlarını çattı. "Oh, muhtemelen."

Bekle." Telefonunu çıkardı.

"Kimi arıyorsun?" "Cole."

"Ne?" Kız ayağa fırladı ve telefonu elinden almaya çalıştı. "Onu arama. Yoksa öğrenir."

O lanet kaşı yine kalktı. "Zaten herkes öğrenecek. Şimdi birkaç kişiye söylemek daha iyi. Cole, merhaba," dedi telefona. "Evlenmek için ruhsat gerekiyor mu, eğer öyleyse nasıl alabilirim?"

"

Telefonun diğer ucundan kahkahalar geliyordu ve kız inledi. Bu olayı asla unutamayacaktı.

Brooks, onun çılgın kalbine sağlık, Cole'a ciddi olduğunu ikna etmeye çalışmaya devam etti. Kendi telefonunu çıkardı ve bilgiyi Google'da aradı, ekranı Brooks'un görebilmesi için çevirdi.

"Boş ver. Leah bilgiyi buldu." Telefonuna kaşlarını çatı. "Kahretsin. En az yirmi dört saat beklememiz gerekiyormuş." Ona baktı ve o omuz silkti. "En azından gelmek istersen haberim var. Leah ve ben yarın akşam evleniyoruz. Nerede olacağımızı karar verince haber veririm."

Cole hala anlaşılmaz bir şeyler bağırırken telefonu kapattı. Beklendiği gibi, Kiersten birkaç dakika sonra Leah'ı aradı.

Brooks elini tuttu. "Şimdilik boş ver. Detayları öğrenince istediğimiz herkesi ararız. Önce ehliyet almamız lazım. Hazır mısın?"

Midesinde rollercoaster gibi bir his uyandı ve başı dönmeye başladı. "Hiç de bile."

Onu kollarına çekti ve hızlıca öptü. Bu, bambaşka bir nedenden dolayı kalp atışlarını hızlandırdı. Ancak paniği durdurmayı başardı.

"Bunu fazla düşünme. Bir kocaya ihtiyacın var. Ben hazırım. Konu kapanmıştır."

"Hala bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Adam sırtı. "Muhtemelen, ama bazen en iyileri böyledir."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi, sonra başını salladı.

"Tamam."

Onu bırakmak yerine, onu kendine daha da yaklaştırdı. Ama bu sefer öpüşmeleri hızlı değildi. Ağzını yavaşça keşfetmeye başladı ve kız ona destek olmak için ona sarıldı. Onu itmesi gerektiğini biliyordu. Böyle öpüşmek başka şeylere yol açacaktı ve bu tek kuraldı. Seks yoktu. Bu kuralı koyan oydu. Ve eğer o böyle öpmeye devam ederse, bu kuralı çöpe atan o olacaktı.

Ama hayatında hiç bu kadar iyi ve bu kadar derin öpülmemişti. Tüm o lanet şarkılar sonunda anlam kazanmıştı. Kahramanların kahramanların kollarında eridiği, yıldızların ve küçük aşk tanrılarının başlarının etrafında uçtuğu okuduğu tüm o ucuz aşk romanları artık o kadar da ucuz gelmiyordu. O gerçekten eriyordu,

titrek, arzuyla dolu büyük bir su birikintisine. Beyninin mantıklı bir kısmı, onu lise spor salonundaki ip gibi tırmanmaktan alıkoyuyordu, ama zar zor.

Sonunda onu bıraktığında, beyni mantıklı düşüncelerin bile ulaşamadığı öfkeli hormonların sisinde yüzüyordu.

Adam ona bakarken, kalbi kızın parmaklarının uzandığı kaslı göğsüne çarpıyordu. "Balayı şartlarını yeniden görüşüyoruz."

Beyninde *tehlike alarmları* çalmaya başladı, *Will Robinson!* Ama tek yapabildiği başını sallamak oldu. Bu korkunç bir fikir miydi? Evet, kesinlikle. Umurunda mıydı? Hayır.

Brooks ona bir gülümseme attı ve bu gülümseme vücudundaki her hücreyi enerjiyle doldurdu.

Elini tuttu. "Hadi, karıcığım. Gidip evlenelim," dedi ve onu kapıya doğru çekerek.

"Tabii ki" demek yerine, "tamam" gibi bir şey mırıldanarak onu arabasına kadar takip etti. Gerekli kötülükler söz konusu olduğunda, Brooks Larson'ın o kadar da kötü bir seçim olmayabileceğini kabul etmek zorundaydı. En azından öyle umuyordu.

Görünüşe göre bunu yakında öğrenecekti.

Altıncı Bölüm

Şoför Leah'ın kapısını açtı ve Leah arabadan inerken arka sokağa bakındı.

"Neden arka kapıdan gizlice giriyoruz?" diye sordu Brooks'a. Brooks gülerek elini tuttu ve onu kapıya götürdü. Kapı, yaklaşırlarken sihirli bir şekilde açıldı.

"Ön kapıdan girersek biri beni tanıyabilir, sonra kameralar ve sorular gelir, sanırım daha özel bir alışveriş deneyimi tercih edersin."

Leah da öyle düşünmüştü. Brooks'un onu düşünmüş olması, vücudunda hafif bir sıcaklık hissi uyandırdı. Ancak bu, midesinde kopan fırtınayı dindiremedi. Bir mücevher dükkanının arka odasına gizlice girip alyans almak, Leah'ın nişanlanma hayallerinde yer alan bir sahne değildi. Ama son birkaç ayda, özellikle de son birkaç günde olan hiçbir şey, onun hayal ettiği gibi değildi. Bu noktada, her şeye bir anlam vermeye çalışmayı bırakıp akışına bırakması gerekiyordu.

Onları, lüks bir şekilde dekore edilmiş özel bir showroom'a götürdüler ve muhtemelen onun bir yıllık kazancından daha pahalı olan altın brokar koltuklara oturttular. Kumaşı buruşturmak istemediği için koltuğun ucuna oturdu. Brooks ise koltuğa uzandı, bir bacağına diğerinin üzerine attı ve sanki en sevdiği koltukta maç izleyecekmiş gibi görünüyordu.

Şık giyimli bir adam içeri girdi, ardından Leah'ya uçuş görevlilerini anımsatan dört çalışan geldi. Ancak bu görevliler açık soda kutuları ve küçük pretzel paketleri taşımıyorlardı. Parlak yüzüklerle kaplı siyah kadife tepsiler taşıyorlardı.

"Bütün bunlar gerekmez," dedi Leah, tepsinin üzerine serpilmiş devasa taşlara bakarak.

"Tabii ki öyle," dedi Brooks, seçilenleri inceleyerek. "Sen benim nişanlımsın. İnsanlar fotoğraf çekecek ve bu fotoğrafların çoğu sol eline odaklanacak. Korumam gereken bir itibarım var. Ben birçok şeyim, ama cimri değilim." Ona göz kırptı. "Ayrıca, benimle evlenmenin pek fazla avantajı yok. En azından bundan bir fayda sağlayalım." "Sana zaten söyledim, senden hiçbir şey istemiyorum." Mağaza müdürü şaşkın ve meraklı bir ifadeyle onlara bakarken, kız sessizce konuşmaya çalıştı. Haklıydı. Kızın kendisi de oldukça şaşkıındı. "Bunun tamamen doğru olduğunu sanmıyorum." Ona ateşli bir bakış attı, bu bakış kızın kalbine şiddetli bir arzu seli gönderdi ve kızın elini dudaklarına götürdü, parmağını ısırıldı.

O sıçrayarak elini çekip, yanakları kızardı. Brooks iç geçirdi.

"Her şey için benimle kavga etmene gerek yok." Küçük bir gülümsemeyi engelleyemedi. "Biliyorum."

O da gülümsedi ve başını salladı. "Sadece bir şey seç."

Tüm yüzüklere göz attı, her biri en az üç karat ağırlığındaydı. "Biraz daha küçük bir şey yok mu?" diye sordu.

Kuyumcu Brooks'a şaşkınlıkla baktı. "Çoğu kadın daha büyük olanları tercih eder," dedi.

"Oh, o zaten gördü..."

"Söyleme," dedi, adamın pornografik düşüncesini tamamlamadan araya girdi. Onun iradesiyle ona bir tür kamu ahlakı aşlamak imkansız olabilir, ama o bunu deneyecekti.

Ona sırtıttı ve sonra kuyumcuya döndü. "O çoğu kadın gibi değil."

Tam da saçmalık eşiğine geldiği anda, gidip tatlı bir şey söyledi. O, onun ölümüne neden olacaktı.

"Gerçekten, sade bir alyans yeter," dedi, onun centilmen tarafına hitap etmek umuduyla. "Zorluk çıkarmak istemiyorum, ama gerçekten bunu tercih ederim."

Brooks tartışacak gibi göründü, ama bunun yerine derin bir nefes aldı ve kuyumcuya döndü.

"Yüzük seçeneklerini görebilir miyiz?"

"Elbette, efendim." Kuyumcu asistanlarını çağırdı. Asistanlar kapıdan çıkıp hızla geri döndüler, her biri kadife kaplı yeni bir tepsi taşıyordu.

Leah, artan bir dehşetle yüzüklere baktı. Çoğu, nişan yüzükleri kadar mücevherlerle süslüydü. Bunların hangisi rahat

rahat olabilirdi ki? Taşlar cildine batacak ve onu deli edecekti. Silahlı bir koruma olmadan hiçbir yere takmaya cesaret edemeyeceği gerçeğini saymıyoruz bile. Ama sonunda biraz daha sade birkaç yüzük gördü. Çevresine eşit aralıklarla yerleştirilmiş birkaç yuvarlak pırlanta ile süslenmiş ince bir beyaz altın yüzük seçti.

"Bunun gibi bir şey yapabilir miyiz... ama pırlantasız?"

Kuyumcu Brooks'a baktı, açıkça ne diyeceğini bilemiyordu.

"Pırlantaları daha küçük yaparsak? Ya da bir tür desen eklesek?" dedi Brooks. "Oyma gibi."

Kuyumcu biraz yatışmış bir şekilde başını salladı. "Bu kolay olur. Aklınızda bir şey var mı?"

"Yüzüğü saran çiçekli bir asma olabilir mi?"

"Bence çok güzel olur, efendim," dedi kuyumcu, onaylayarak başını salladı. Brooks, Leah'a baktı. "Bu kabul edilebilir mi?"

Leah başını salladı. Kulağa çok güzel geliyordu ve onu utandırmayacak kadar sadeydi. "Çok güzel, teşekkür ederim."

Brooks, zafer dolu bir gülümsemeyle kuyumcuya döndü. "Öyleyse, bugünlük bu kadar. Ama beyaz altın yerine platin yapın."

"Mükemmel, efendim." Leah itiraz etmeden önce kuyumcu ayağa fırladı.

Brooks parmağını kaldırdı. "Ah, benimkini de aynı platinden, desenli olmayan bir yüzük yapın lütfen."

"Neden sade bir yüzük alıyorsun?" diye fısıldadı Leah.

"Şşş," dedi Brooks.

Kuyumcu tekrar başını salladı, ama Brooks "Yarın öğleden sonraya kadar hazır olsun. Aslında sabah daha iyi olur" deyince, güler yüzü kayboldu.

Kuyumcunun yüzü soldu, ama zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. "Tabii efendim. Sabah ilk iş olarak hazırlarım."

"Harika." Brooks elini uzatarak tokalaştı ve sonra Leah'ın elini tutup onu kapıya doğru yönlendirdi.

"Ona büyük bir bahşış vermem ya da buradan sana güzel bir düğün hediyesi almam gerekecek," dedi Brooks. "Bu yüzükleri hazırlamak için geçireceği zaman için ona tazminat ödemelisin."

"İstediğim gibi sade bir yüzük alsaydın sorun olmazdı."

"Belki seni biraz şımartmak isterim. Daha önce hiç karım olmadı. Ve uzun süre de olmayacak. Birkaç yıl boyunca sevgi dolu bir koca olmak

"Eğer izin verirsen, birkaç ay eğlenceli olabilir."

"Sadece birkaç ay, ha?" dedi yarı gülümseyerek.

"Oh, inan bana, birkaç ay bana bağlı kaldıktan sonra, yargıçtan seni serbest bırakması için yalvaracaksın."

Kendini serbest bırakılması için yalvarırken görebiliyordu, ama yalvaracağı kişi yargıç olmayacaktı. Brooks'a göz ucuyla baktı, ani kızaran yanaklarını ve hızlanan kalp atışlarını fark etmemesini umdu. Boynundaki damar muhtemelen gözle görülür şekilde atıyordu. Brooks'u düşünmek *her şeyi* atmaya başlıyordu.

"Hoşuna gitse de gitmese de," dedi Brooks, şoförü eliyle uzaklaştırıp ona arabanın kapısını açarak, "yakında Bayan Brooks Larson olacaksın. Korumam gereken bir itibarım var. Ara sıra bunu kullanman gerekebilir. Para sorun değil, bu yüzden benden kesinlikle yararlanmalısın. Israr ediyorum."

İç çekme dürtüsüne direndi. Onun karısı olmak, kısa süreli ve gerçek olmasa bile, rahatlık alanından çıkmak anlamına geleceğini biliyordu.

Brooks yanına kayarak gülerek oturdu. "Elmas takmayı bu kadar tiksindirici bulan bir kadınla hiç tanışmamıştım. Sanki parmağına bir top slime takmanı istiyormuşum gibi davranıyorsun."

Dudakları seğirdi. "O kadar da kötü değil. Sadece alışık değilim. O kadar büyük bir şey takmak beni rahatsız eder. Söyleme," diye ekledi, Brooks tekrar ağzını açtığında.

"Aklımı çok kolay okuyorsun," dedi onun yerine.

O güldü. "Aklın sürekli çukurda dolaşıyormuş gibi görünüyorsa, bu pek de zor değil."

"Muhtemelen haklısın."

"Dediğim gibi, parmağımda kocaman bir elmas takmak, özellikle de bütün gün çocuklarla çalıştığım için, pek iyi bir fikir olmayabilir. Kaybetmekten çok korkarım."

Brooks bir dakika düşündü ve sonra başını salladı. "Anlıyorum."

Şimdi sıra ona şaşırarak kalmıştı ve o da tekrar güldü. "Ne? Bazen mantıklı da olabilirim."

"Bunu bilmek iyi. Merak etmeye başlamıştım."

Sokağı kısa bir mesafe ilerlediler ve Leah'ın sadece dergilerde gördüğü bir gelinlik tasarımcısının stüdyosu da dahil olmak üzere birkaç moda giyim mağazasına vardılar.

Brooks arabadan atladı ve kapıyı ona açtı. Leah pencereden

Kiersten'in onu beklediğini gördü.

"Siz bayanlar eğlenin," dedi Brooks, arabaya geri binerken.

"Oh evet," diye mırıldandı.

Kendi başına asla alamayacağı bir gelinlik satın almak, neredeyse hiç tanımadığı bir adamla evlenmek, ve yeni tanıştığı bir rahibeyi, yılın fahişesi olmadığına inandırmak... Kulağa çok eğlenceli geliyordu. Bir insanın cehenneme gitmesi için ne kadar suç işlemesi gerekiyordu?

Ancak, tüm bu durumun saçmalığına ve endişelerine rağmen, karnında hissettiği heyecanı engelleyemedi. Birçok küçük kız gibi, o da her zaman gelinliğinin nasıl olacağını hayal etmişti. Bu gerçek bir düğün olmayabilir ve basit bir hazır gelinlik giymek daha uygun olabilirdi, ama muhteşem gelinlikleri deneme fikri, itiraf etmek istemese de onu çok cezbediyordu.

Kızlarla buluşmak için içeri girdiğinde, mücevherleri alırkenki adımlarından çok daha neşeli adımlarla yürüdü. Elbiseyle bir günlüğüne eğlenebilir, prenses gibi giyinebilir ve sonra da onu bir kenara koyabilirdi. Bir yüzük ise tüm bu saçmalığın her gün hatırlatıcısı olurdu.

Ama elbise... Vitrindeki devasa elbiselerden birine bakarak gülümsemesi genişledi. Bir elbiseyle biraz eğlenebilirdi... tabii damadının normalde onu çıkaracağı düğün gecesini düşünmezse.

...

Kiersten, başka bir elbise getirebilmek için perdeyi biraz açtı. "Al, bunu dene."

Leah elbiseyi aldı ve giydiği elbisenin fermuarını açana kadar küçük kancaya astı. "Buna gerek yok."

"Kesinlikle gerekli. Evleniyorsun. Bir elbiseye ihtiyacın var. Ne yapmayı planlıyordun? Kot pantolonunla adliyeye mi gidecektin?"

"Hayır," dedi Leah, altıncı elbiseyi denerken. "Zaten sahip olduğum güzel bir elbise giyecektim. Böyle bir şey için yeni bir elbise almak anlamsız geliyor."

"Böyle bir şey mi? Düğünün mü?"

"Ama bu benim düğünüm değil. Yani, benim düğünüm ama ne demek istediğimi anlıyorsun." Kiersten güldü. "Demek istediğim, ilk düğün sadece bir kez olur."

En azından en iyi şekilde değerlendirmelisin. Annen bu konuda ne diyor?"

"Konuşacak fazla vaktimiz olmadı ama evleneceğim için çok mutlu. Gelemeyeceği için de üzgün. Ona hiç söylemeyecektim ama başkalarından duyması riskini göze alamadım. Brooks biraz... şey... biraz..."

"Ünlü mü?" dedi Kiersten.

"Öyle bir şey. Anneme söylediğimde ilk yaptığı şey onu Google'da aramak oldu. Ve çıkan sonuçlardan pek hoşlanmadı. Ama sanırım hayranlık duymaktan şikayet edecek durumda değil. Nasıl oldu da böyle biriyle ilişkiye girdim?"

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi Kiersten. "Cole ile evlendiğimde People dergisinin En Seksi Erkekler sayısında yer alıyordu. Evlenmek için kesinlikle ilginç bir grup."

"Benim evlenmem gereken bir grup değil. O bir manken, aktris, Miss Universe ya da onun gibi biriyle evlenmeli."

"Al, bunu da dene." Kiersten başka bir elbise uzattı. "Onun daha önce tüm o kadınlarla çıktığını unutuyorsun. Hiçbiri kalıcı olmadı, ama sen neredeyse hiç çaba harcamadan onu kapmayı başardın."

"Ne demek pek denemedim? Hiç denemedim ki."

"Şimdi de övünüyorsun."

Leah inledi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunun bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum. Onu kapmadım. Kapatmak da istemedim. Bu karmaşanın tek sebebi, patronumun önünde çenesini kapalı tutamaması."

Kiersten tekrar güldü. "Evet, çenesini kapalı tutmak Brooks'un güçlü yanlarından biri değil. Yanlış anlama, o harika bir adam. Sadece biraz şapşal, hepsi bu."

Leah iç geçirdi ve başka bir elbisenin fermuarını çekti. "Bu, geçici bir evlilik için bile felaketle sonuçlanacak bir durum. Bir süre daha oda arkadaşı olmak zorundayız. Bir hafta içinde birbirimizi öldürürüz muhtemelen."

"O kadar da kötü olmaz," dedi Kiersten. "Çık da şunu bir göreyim."

Leah çıktı ve üç bölmeli aynanın önüne durdu, tüm açılar görebilmek için biraz yanlara döndü.

"Oh, bunu çok beğendim," dedi Kiersten.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Leah, arkasını görmek için bir kez daha döndü.

Üç çeyrek kollu, dizine kadar uzanan kloş etekli, zevkli bir dantel elbiseydi. Sade ama güzel. Sahte bir düğün için mükemmeldi.

"Bence bu tam sana göre," dedi Kiersten.

"Katılıyorum." Leah ona kocaman bir gülümseme attı.

"Gördün mü? Seni elbise alışverişine çıkardığım için mutlu değil misin?"

Leah güldü. "Evet, evlenmek için giyebileceğim şık bir elbise olması güzel olacak. Aman Tanrım," dedi, yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Bu delilik."

"Öyle. Ama bazen delilik işe yarar. Bak," dedi Kiersten, Leah'ın ellerini yüzünden çekerek. "Çılgınca olabilir, ama işini kurtarmak için yapabileceğin tek şey bu, değil mi?"

Leah başını salladı.

"O zaman en iyisini yap. Brooks iyi bir adam. Ayrıca çok yakışıklı ve zengin. Üçlü bir kazanç var elinde. Bu işi yapma nedeniniz ne olursa olsun, birkaç saat sonra onunla evleneceksin. Neden tadını çıkarmayasın?"

"O öyle diyor."

"Bazen haklıdır," dedi Kiersten gülümseyerek. "Ya her şey yüzüme patlarsa?"

"En azından güzel bir hikaye çıkacak."

Leah güldü. "En azından o kısmı doğru." Aynaya son bir kez baktı. "Sence beğenecek mi?"

Kiersten gülümsedi. "Tatlım, bayılacak."

Yedinci Bölüm

İnterkom çaldı ve Brooks gülümsedi. Arkadaşlarının uğrayacağını umuyordu. Leah elbise alışverişine çıktığı için, küçük bir bekarlığa veda partisi için mükemmel bir fırsattı. Arkadaşlarının geleceğinden emindi.

Güvenlik kamerasının görüntülerini gösteren bilgisayar monitörüne baktı. Harrison, Chris ve Cole sokakta toplanmış duruyorlardı. Onları içeri aldı ve kapıyı açtı.

"Bu ne?" diye sordu hepsi içeri girerken.

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Harrison, ona altı paket bira uzattı.

"Kızlar dışarıda işlerini hallediyorlar," dedi Cole. "Biz de biraz eğlenmek için buradayız."

"Seni bir tür veda partisi olmadan evlendiremeyiz," dedi Chris. "Sahte düğün olsun ya da olmasın."

"Ben de sizi unuttunuz sandım." "Ah, dostum," dedi Harrison.

"Bunu yapmayacağımızı bilirsin." "Plan nedir?" dedi Brooks, ilk birasını açarak.

"Bir saat önceden haber verdiğim için, planı biliyorsun," dedi Cole. "Sadece sen, en iyi arkadaşların, bir sürü içki ve bir poker masası. Daha mükemmel bir gece olamazdı."

Buna itiraz edilebilir, ama Brooks bir şey söylemeden, interkomu tekrar çaldı.

"Birkaç misafir daha var," dedi Chris.

Brooks'un kaşları alnına kadar kalktı. "Lütfen bana striptizciler çağırdığını söyleme."

"Tamam, yapmayacağım," dedi Chris gülümseyerek.

Brooks monitöre bakmadan kapıyı açtı. Tereddüt etmesi onu şaşırttı. Normalde bu fikre hemen atlardı. Ama bu

zaman... kendi partisinden kıbarca ayrılabilir miyim diye düşündü. Kafasını salladı ve kapıyı açmak için kapıya doğru yürüdü. "Siz delisiniz, bunu biliyor musunuz?" dedi.

"Neden öyle, canım?" dedi bir kadın sesi.

Brooks hızla döndü. O sesi tanıyordu. "Anne?"

Ondan arkadaşlarına, arkadaşlarından da annesine baktı, ama hepsi de en az onun kadar şaşkındı.

"Ağzını kapat, canım. Öylece sinekler girecek. Bizi içeri alacak mısın?"

"Bizi mi?"

Onun yanından geçerek, içkilerini içen herkese baktı. "Bak Craig. Partiye yetiştik."

Brooks'un babası annesinin peşinden içeri girdi ve Brooks'a başıyla selam verdi. "Oğlum," dedi. Babası her zaman az konuşan bir adamdı.

"Bakın bakalım, burada ne varmış? Bir şeyi bölmüyoruz, değil mi?"

"Biraz," dedi Brooks. "Burada bir bekarlığa veda partisi var.

Yarın sabaha kadar gelmeyeceksin sanmıştım.

"Erken geldik ve otelde takılmaktansa seni görmeye gelelim dedik."

"Bu harika anne," dedi Brooks. "Ama bunun senin takılmak isteyeceğin türden bir şey olduğundan emin değilim."

"Oh, bilemiyorum. Bu tür şeylerde neler olduğunu hep merak etmişimdir."

Brooks ağzını açtı ama başka bir şey söyleyemeden kapı tekrar çaldı.

Oh Tanrım. Striptizciler.

"Senin arkadaşların gelmiş olmalı," dedi annesi kapıya doğru yürürken.

"Bekle, anne..."

Ama annesi çoktan zili çalmış ve kapıyı açmaya gitmişti.

Brooks dehşet içinde babasına baktı. Babası sadece kaşlarını kaldırdı. Çok yardımcı oldu.

"Brooks," dedi annesi, genellikle başının belada olduğunu gösteren o yapmacık tatlı sesiyle. "Bu bayanlar arkadaşların mı?"

"Özür dilerim, Bayan Larson," dedi Chris. "Onları ben çağırdım."

Anneler, çocukları utandırmak için kullandıkları o özel sesi nereden öğreniyorlardı?

Hayal kırıklığını ifade etmek için fazla bir şey söylemelerine bile gerek yoktu. İki kelimeyle, dört yetişkin adam neşeli parti misafirlerinden azarlanmış ergenlere dönüştü ve dairesinin ortasında, sanki sınavda kopya çekerken ya da akşam yemeğinden önce tatlı çalmaya çalışırken yakalanmış gibi, başları eğik duruyorlardı.

"Korkarım bir yanlışlık var," dedi kapıdaki kadınlara. "Bu gece hizmetlerinize ihtiyacımız olmayacak."

Brooks elini yüzüne sürdü. Annesinin kapısından striptizcileri kovması, kesinlikle En Utanç Verici Anlar listesinin ilk 10'una girecekti. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Gösterinin ortasında gelebilirlerdi. Aniden, annesi tarafından yaramazlık yaparken yakalanan hormonları tavan yapmış 13 yaşındaki bir çocuk gibi hissetmek ne kadar utanç verici olsa da, striptizcilerin gitmiş olmasına biraz rahatladığını itiraf etmek zorundaydı. Annen istenmeyen striptizcileri kovduğunda doğru tepki ne olurdu? Teşekkürler anne?

Kapıyı kapatıp arkasını döndü. "Görünüşe göre bu gece biraz daha eğlenceye ihtiyacın olacak."

"Anne," dedi Brooks. Güldü, ama annesinin arkadaşlarını eğlendirmeye çalıştığı korkunç görüntüler aniden zihnini doldurdu. Eğer "Bekarın Kuyruğunu Tak" oyununu çıkarırsa, oradan kaçacaktı.

"Ne? Ben o kadar da namuslu değilim. Düğününden önceki gece biraz eğlenmeye hakkın var, bunu da annene birkaç saat önce söyledin."

"Bekarlığa veda partimde annemle biraz eğlenmek mi?"

"Bunun terapik bir şey olduğunu biliyorum, ama söz veriyorum o kadar da kötü olmayacak."

Brooks, çaresizce omuz silken babasına baktı. Annesi masanın üzerine bıraktığı çantasını aldı. "Hadi çocuklar. Sokağın aşağısında bir bar var. Hep birlikte bir şeyler içelim. Ben ısmarlarım."

Hepsi birbirlerine baktılar, ama hiçbiri annelerine hayır diyemedi. Böylece, muhtemelen gelmiş geçmiş en kötü bekarlığa veda partisine gitmek üzere kapıdan çıktılar.

Otuz dakika ve üç içki sonra Brooks, bir hata yaptığını anladı. Aslında, annenin düzenlediği bir bekarlığa veda partisi daha utanç verici birkaç şey vardı. Bunlardan biri, annenin partinin neşesi haline gelmesiydi.

Annesinin gördüğü barın bir karaoke bar olduğunu söylememiştii.

kendisinin ve babasının karaoke meraklısı olduğunu da söylememiştir. Bununla ilgili üç şey var. Birincisi, görünüşe göre çocuklar evden çıkınca, ebeveynler şaşırtıcı hobiler edinir ve örgü örmek ya da bowling oynamak yerine, barlara gidip birkaç şarkı söylemeyi severler. Bunu bilmek iyi oldu. İkincisi, annesi şaşırtıcı derecede iyi şarkı söylüyordu. "Girls Just Wanna Have Fun" şarkısını söylemesi neredeyse gözlerini yaşartıyordu. Üçüncüsü, o şarkıyı doğrudan babasına söyleyip, ona göz kırparak parmağını kıvrması, onu en az beş yıl terapiye gönderecekti.

Şarkı bitti. Herkes alkışladı. Brooks en kötüsünün geçtiğini düşündü.

Çok, çok yanılmıştı.

Babası bir shot içti ve Brooks'un omzuna vurdu. "Hemen dönerim oğlum. Kimse içkimi çalmasın."

Brooks, sessiz, kitap kurdu, inek babasının sahneye doğru yavaşça yürüdüğünü izledi. Mikrofonu aldı, Brooks'un annesiyle düet yapabilmek için.

Şarkının ilk notaları kalabalığa yayıldı ve içkisini tutan eli şok içinde havada asılı kaldı. O şarkı düet değildi. O şarkı düet olarak söylenmemeliydi. O şarkı hiç söylenmemeliydi. Ebeveynler tarafından. Halka açık bir yerde. Birbirlerine. Sahnede. HALKA AÇIK bir yerde.

Divinyls'in "I Touch Myself" şarkısını söyleyen anne babasından gözlerini ayırıp arkadaşlarına bakmayı başardı. Evet. Sadece kendisi olmadığını bilmek iyi geldi. Harrison dehşet içinde donakalmış bir halde oturuyordu, yavaşça gözlerini kırpması hala nefes aldığının tek işaretiydi. Chris'in yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı, eğleniyor mu yoksa kapıdan kaçmaya hazır mı karar verememiş gibiydi. Cole...

"Onu bırak!" Brooks, Cole'un elindeki telefonu vurarak dedi.

Cole güldü ve çekime devam edebilmek için geri çekildi. "Bu telefonu hayatta bırakmam." Cole bir eliyle onu uzaklaştırdı ve diğer eliyle anne babasını çekmeye devam etti.

"Biraz uyuman lazım," dedi Brooks. "Hadi ama. Bu çok tatlı," dedi Cole.

"Gerçekten, *gerçekten* aklıma gelen kelime bu değil," dedi Brooks, beynine kazınan anıyı unutmak için bir içki daha içmek için telefonu kapma girişimlerinden vazgeçti.

"Ciddiyim," dedi Cole. Sahneyi işaret etti. "Otuz yıldan fazla evli olan iki insan var, çok eğleniyorlar ve birbirlerine yapışmışlar

. Otuz gündür birlikte olan ve senin anne babaların kadar birbirlerine düşkün olmayan insanlar tanıyorum. İlişki hedefleri, dostum."

Brooks, şarkının neyse ki bitmiş olduğu sahneye bir kez daha bakmaya cesaret etti. Babası, annesine öpücük vererek kutlama yaptı ve kalabalık alkışlarla onayladı. Bir yandan, içindeki küçük çocuk köşeye kusmak istiyordu. Ve birden fazla nedenden dolayı kısa süre sonra bunu yapacaktı. Ama diğer yandan... tamam, Cole'un haklı olduğunu anlayabiliyordu.

Ailesi masaya geri döndü ve babası birasını alıp büyük bir yudum alırken, annesi çantasını aldı.

"Ben biraz tazelenmeye gidiyorum."

Babası eğilip annesinin kışına şaplak attı. "Çabuk gel." Brooks elinden birayı aldı. "Artık içme."

Babası ona sadece sırıttı. "Üzgünüm, annen hala formda."

"Aman Tanrım. Baba."

Babası omuz silkti. "Oğlum, senin için en büyük dileğim, otuz yıl sonra bir barda masada oturup, karının tuvaletten dönmesini sabırsızlıkla bekleyerek onu otel odasına sürükleyebilmek."

"Baba!" Terapistinin numarası cüzdanında mı diye merak etti. O kartı yanında taşımaya başlaması gerekiyordu.

"Bak," dedi babası, yüzü her zamanki ciddi ifadesine dönerek. "Senin hayatında neler olup bittiğini bilmiyorum ve açıkçası bilmeme de gerek yok. Sen yetişkin bir adamsın, kendi kararlarını verebilirsin. Umarım yarın evleneceğin kız, birkaç on yıl sonra da hala hayranlıkla bakabileceğin bir kızdır. Şimdi izin verirsiniz," dedi, karısı yanlarına geldiğinde masadan kalkarak, "yarın adliye binasında görüşürüz çocuklar."

Brooks'un annesi eğilip alnına bir öpücük kondurdu, sonra babası elini tutup kapıya doğru çekince kıkırdadı.

Cole içkisini kaldırarak onlara doğru uzattı. "Dediğim gibi, ilişki hedefleri."

Brooks onların gidişini izledi, zihni son bir saatte yaşadığı tüm anıları kalıcı olarak silmek için beyin yıkama yaptırmakla, her saniyeyi sinapslarına kazımak için yakmak arasında gidip geliyordu. Böylece takip edebileceği mükemmel bir evlilik planı olacaktı.

Leah ile gerçek bir evlilik yapacakları değil. Ama belki, bir gün. Eğer evlenmek istediği başka birini bulursa. Gerçi bunun olacağını sanmıyordu. O evlilik tipi bir adam değildi — dedi.

bekarlığa veda partisinde oturan adam. Ama o *gerçek* bir evlilik adamı değildi.

Belki de onu evlenmek isteyecek kadar çekici bir kız bulamamıştı.

Leah'ın ona gel buraya der gibi gülümsediğı görüntüsü birden aklına gelince, bir içki daha içti.

Kendini neye bulaştırıyordu?

Sekizinci Bölüm

Brooks, Leah ile birlikte adliye binasında bir adamın önünde durmuş, tutmaya niyeti olmayan yeminleri tekrarlıyordu.

Aslında bu tamamen doğru değildi. Onları bir süre saklayacaktı. Belki de onları kalıcı olarak saklamaya niyeti olmadığını söylemek daha doğru olurdu. Cole ona bir yüzük uzattı ve o da onu Leah'ın parmağına taktı. Leah'ın eli onun elinde hafifçe titredi ve onu bir şefkat dalgası sardı. Tamam, eğer bir gün gerçekten evlenmek isterse, onu buna ikna edecek kişi Leah olacaktı. Elini sıktı ve Leah, kendi yüzüğünü parmağına takarken utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Hâlâ ona büyük, pahalı bir elmas yüzük almanın bir yolunu bulmak istiyordu. Evlilik sona erdiğinde onu satabilirdi. Güzel birikim yapabilirdi. Ona bir tomar para vermek istemediği için, bu da onun cebine kolay ve göze batmadan para sokmanın bir yoluydu. Hangi eski eş nafaka istemez ki? Bu inatçı kadının her şeyi reddetmesini engellemesi gerekiyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Düğün sahteydi. İlişki sahteydi. Ama Leah o beyaz gelinlik içinde... çok, çok gerçektir. Aslında, devam ettikçe her şey daha gerçek hissediliyordu.

Leah odaya girene kadar, bunu iptal etmesi gerektiğine yarı yarıya ikna olmuştu. Onun sorunlarıyla başa çıkmanın başka yolları da vardı. Eğer parayı almayı reddedecek kadar inatçıysa - ve Cole'un hazırladığı, evlilik neden biterse bitsin hiçbir şey alamayacağını belirten katı evlilik sözleşmesini imzalamakta ısrarcı tavrına bakılırsa, onu başka türlü ikna edemeyeceğinden emindi - o zaman ona bir iş bulabilirdi. Çocuğu için anonim bağışlar veya burslar ayarlayabilirdi. Kiersten'in yardımıyla kadını mantığa saptırabilirdi.

Ama sonra o mahkeme salonuna girmişti, beyaz dantelli bir elbiseyle

, saçlarını basit bir gümüş saç bandıyla geriye çekmiş, kahverengi dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu ve o, kafasındaki diğer tüm düşünceleri kapatıp onu kendine ait yapmak istedi. Sonsuza kadar sürmeyecekti. Onun iyiliği için sonsuza kadar sürmemeliydi. Ama kısa bir süreliğine, böyle bir kadının, aşırı baskı altında ve parmaklarını arkasında çapraz tutarak değil, başka koşullar altında onun gibi bir adamla evleneceğini hayal edebilirdi.

"Gelininizi öpebilirsiniz."

Diğer tüm düşünceler uçup gitti. Bu, törenin en çok beklediği kısmıydı. O ise hiç de heyecanlı görünmüyordu, son dakikada düğüne yetişebilen arkadaşlarına bakarak yanakları kızarmıştı. Adam kadının çenesini ellerinin arasına aldı ve bakışlarını kendine çevirdi. Kadın gülümsedi ve adamın kalbi patladı. Bu kadını neredeyse hiç tanımıyordu ama o gülümsemeyi bir kez daha görmek için dünyayı ayaklarının altına sermeye hazırdı.

Eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu, çok daha fazlasını yapmak için kendini zor tuttu. Bu onu utandırır ve bu gün onun için zaten yeterince zordu. Ama daha sonra, yalnız kaldıklarında... bazı şartları yeniden görüşmeleri gerekecekti. Ne de olsa bu onların düğün gecesi.

"Tebrikler," dedi nikah memuru. Onlara bazı evraklar uzattı ve sırasını bekleyen bir sonraki çifti görmek için arkasına baktı.

Kiersten ona hızlıca sarıldı, parmak uçlarına basarak kulağına fısıldadı. "Bunun gerçek olmaması gerektiğini biliyorum, ama aranızda bir şeyler olduğu çok açık. Eğer onu incitirsen..."

"Bu, yapacağım son şey," dedi.

"İyi." Kiersten geri çekildi ve ona gülümsedi. "Öyleyse..." Leah'ı koluna aldı ve onu dışarıya çıkarırken Cole omzuna hafifçe vurdu.

"Bana bir sürü para kazandırdın," dedi gülümseyerek.

Brooks kaşlarını kaldırdı. "Ben ne yaptım ki? Daha da önemlisi, benim payım nerede?"

Cole güldü ve arkadan gelen Harrison ve Chris'e başını salladı. "Harrison, bunu asla yapamayacağına bahse girdi."

"Yapacağımı mı sandın?" Brooks burnunu çektirdi. "Harrison'la bahse girerdim."

"Hayır. İkinize dair içimde bir his var." Kiersten'ın arkasına limuzine binen Leah'a başını salladı.

"Bu kadar bağlanma," dedi Brooks. "Bu sadece geçici bir şey."

Cole başını salladı, yüzünde tek eşli bir bilgelikle kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ve Brooks onu silkelemek istedi.

"Ah, unutmadan," dedi Cole. "Al. Çocuklar ve ben sana düğün hediyesi aldık."

Brooks'un eline bir paket prezervatif attı. "Muhtemelen gerek yok, biliyorum, ama hey, senin için büyük umutlarımız var dostum."

"Sizler pisliklersiniz."

"Evet, bu yüzden bizi seviyorsun."

"Bu gece hiçbir şey olmayacak. Son istediğimiz şey, zaten karmaşık olan bir ilişkiyi daha da karmaşık hale getirmek."

"Neden? Evli olmaktan hoşlanabilirsin."

"Herkes evlilik için yaratılmamıştır, biliyorsun."

Cole buna açıkça güldü. "Bunu yeni evlenen biri mi söylüyor?" "O... öyle değil... sus."

Cole başka bir şey söyleyemeden arabaya atladı.

Arkadaşlarının nazıkçe ısmarladığı akşam yemeği hiç bitmeyecek gibiydi. Bu jesti takdir ediyordu, ama tüm durum çok garipti. Kelimenin tam anlamıyla bozulmak için ayarlanmış bir şeyi kutlamak. Ama neyse, bedava akşam yemeği. Onun tarafında hiçbir şikayet yoktu. Ancak gözleri sık sık Leah'a kayıyordu. Daha da iyisi, onun gözleri de sık sık ona kayıyordu.

Akşam yemeğinin sonunda, bütün gece ayak oyunları oynadıklarını hissetti, ama gerçekte birbirlerine hiç dokunmadıkları için gerçekte olduğu kadar tatmin edici değildi. Ve onu hiç bu kadar çok istememişti. Bu bir şey ifade ediyordu. O açgözlü bir adamdı. İsteddiği çok şey vardı.

Ve o, onunla geçireceği bir gece için hepsini feda ederdi.

Dokuzuncu Bölüm

Leah, otelin duşunda sıcak suyun altında durmuş, fiskiyelerin baş derisindeki ağrıyı masaj yapmasını bekliyordu.

Biraz ani ve sahte bir düğünün nasıl böyle bir ilişkiye dönüştüğünü hiç anlamıyordu. Aslında bu tamamen doğru değildi. Artık bir milyarderle evliydi. Milyarderlerle arkadaş olan bir milyarder. Milyarderler gibi parti yapmayı seven bir milyarder. O, hızlı bir nikah ve bir Sizzler restoranında güzel bir akşam yemeği ile yetinirken, onlar şehirdeki en güzel restorana bir servet ödemiş, akşam yemeğine birkaç aylık kirasını ödeyecek kadar para harcamış ve yine de ucuza kurtulduklarını düşünüyorlardı.

Şikâyet etmiyordu. Gece unutulmaz derecede güzel geçmişti ve sahte de olsa güzel bir düğün yapıldığı için minnettardı. Kahretsin, bu hayatında tek düğünü olabilirdi. Sadece... farklıydı, hepsi bu. Buna alışabilecek miydi, bilmiyordu.

Yüzük parmağı çıplak tenine değdi ve ona baktı. Alışamayacağı bir başka şey. Artık evliydi. Bir "Bayan". İstersen tamamen yeni bir isim alabilirdi. Aslında, işverenleri isim değişikliği bekliyordu. Bu düşünce onu tedirgin etti, sanki az tanıdığı bir adama "evet" dediği için birdenbire bambaşka bir insan olması gerekiyormuş gibi.

Neredeyse kendine gülmek zorunda kaldı. Tanımadığı bir adamdan çocuğu olacaktı ve tanımadığı başka bir adamla yeni evlenmişti. Annesi çok gurur duyacaktı. Bu konuşmanın nasıl geçeceği konusunda tüm düşüncelerini kafasından silip attı. Bununla daha sonra ilgilenirdi. Şu anda, o devasa otel odasından çıkıp kocasına iyi geceler dilemesi gerekiyordu.

Düğün gecesinin böyle geçeceğini hiç hayal etmemişti, özellikle de Brooks gibi bir adamla evlendiği için.

Daha önce çok yakışıklı erkekler tanımişti. Sadece yakışıklı erkekler değil, Chris Hemsworth, Jason Momoa gibi aşırı seksi erkekler. Ve çoğunda, dünyaya ne kadar seksi olduklarını bilenlerin sahip olduğu o biraz kibirli tavır vardı. Ama Brooks'ta bu yoktu. Oh, ne kadar seksi olduğu hakkında şaka yapardı. Adam flört etmede ustaydı, ama bunu söyleme şekli, içten içe ağzından çıkanların hiçbirine inanmadığını düşündürüyordu.

Su, sıcak akıntılar halinde vücuduna akarak aşırı duyarlı bedeninde karıncalanma hissi uyandırdı. Son zamanlarda her şeyi daha yoğun bir şekilde yaşıyor gibiydi. Kokular, sesler... dokunma. Ellerini vücudunda gezdirerek, dalgalar halinde yayılan hislere nefesini tuttu.

Kapının çalınması onu ürküttü ve utanarak suyu kapattı, ancak o ne yaptığını bilmiyordu ve bilseydi muhtemelen her saniyesinden zevk alırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedi, dışarı çıkıp bir havlu aldı. Saçlarını ters çevirmek için eğildi ve bir saniye havluyla kuruladıktan sonra saçlarını sardı. "Bana bir dakika izin ver."

Kapı açıldı ve kız çığlık attı, vücudunu örtmek için saç havlusunu hızla indirdi, ama küçük havlu pek bir şey örtmüyordu.

"Özür dilerim. İçeri gir demişsin sanmıştım." "*Bir dakika bekler misin* demiştim."

"Üzgünüm," dedi adam tekrar. "Dışarıda beklerim."

Başparmağıyla kapıyı işaret etti ama içeri girmeye niyeti yoktu. Hareketsiz durdu, gözleri vücudunda dolaştı, her santimini içlerine çekerek derin bir nefes aldı.

Çığlık atmalı, onu itmeli, orada durup onu izlediği için ona sertçe azarlamalıydı.

Bunun yerine, o da iyiliğine karşılık verdi. Kendini tutamadı. Adam sadece kareli pijama altları giymişti ve pantolonunu kalçalarına kadar indirmişti. Geniş göğsü ve omuzları muhteşem bir şekilde ortadaydı ve etkileyici pazı kaslarının etrafında kabile dövmesi vardı. Bu dövme onu hem şaşırttı hem de havluyla yumruklarını sıkmasına neden oldu, yoksa elini uzatıp parmaklarıyla dövmeyi izleyecekti.

Uzun gövdesi ve bacakları boyunu ortaya koyuyordu. Hayatında hiç bu kadar pantolonunun düşmesini istememişti. Çıplak ayakları bile beklenmedik bir şekilde erotikti.

"Sanırım gitmeliyim," dedi, sesi kısılmıştı. Yarı dönerek

gözlerini ondan ayırmadı.

Böyle dönmesi, ona onun kaya gibi sert kalçalarını mükemmel bir şekilde görmesini sağladı ve dudaklarını ısırdı. Lanet olsun.

Siktir et. Cidden. Sabah pişman olacağına emin olduğu kötü bir fikirdi. Ama onu istiyordu. Onu arzuluyordu. Dokunuşunu o kadar çok istiyordu ki, ihtiyacı ve arzusu yüzünden ağlamaya başlayacaktı. Ve bu adam, bu muhteşem, inanılmaz adam, teorik olarak, *yasal olarak*, onundu.

"Brooks," dedi, kendi sesi bile kulağına ihtiyaçtan boğuk geliyordu. "Gitme."

Derin bir nefes aldı, aç gözleri yine kadının üzerinde dolaştı. "İçimizden biri hemen buradan gitmeli. Eğer kalırsam..."

"Brooks," dedi kız tekrar.

Sonra havlusunu düşürdü.

...

Brooks'un beyni kısa devre yaptı. Aldığı tüm önlemler, tüm uyarılar, tüm mantıklı düşünceler, o kadar güçlü bir şehvet dalgasıyla tamamen ve tamamen buharlaştı ki, önünde duran tanrıçanın ayaklarına neredeyse diz çöküyordu.

Yavaşça ona doğru yürüdü, fikrini değiştirmesi için zaman tanıdı. Nefes mesafesine geldiğinde tekrar durdu, gözlerini kapattı ve onu içine çekti.

Ellerini kaldırıp beline koydu ve o an her şey bitti. Kontrolünü kaybetti.

Yüzünü avuçladı ve dudaklarını kendininkilere yaklaştırdı. O, onun ağzını yağmalarken ona sarıldı. Tüm o kremi, pürüzsüz teni ona bastırdı ve o da kollarını onun etrafına dolayarak onu daha da kendine çekmeye çalıştı. Sonunda onu kaldırdı ve bacakları beline dolandığında dudaklarına inleyerek. Kahretsin, o sadece ona sarılmaya çalışıyordu ama o birkaç saniye içinde boşalacaktı.

Onu banyodan çıkarıp doğrudan yatağa taşıdı. Onu yatırdı ve pantolonunu çıkardı. Onu görünce nefesini tuttu ve ona bakması için bir an verdi. Onun muhteşem vücudunun her çizgisini ve kıvrımını hayranlıkla izleme şansı olduğu için bu adil bir davranıştı.

Onun saf güzelliği onu hayrete düşürdü. Alçakgönüllü yaptı. Ve o, onun karısıydı.

Bu bilgi ona bir şey yaptı, daha önce hiç hissetmediği bir sahiplik ve gurur duygusu verdi.

O, bir yere aitti. Bir "*biz*"in parçasıydı. O küçük kelimenin içerdiği samimiyet onu sarsmıştı.

Geçici olması önemli değildi. O an için, birbirlerine aittiler ve sadece birbirlerine.

Sonunda yanına tırmandığında, kız ona hevesle uzandı. Parmakları saçlarını okşayarak onu dudaklarına doğru yönlendirdi. O, giderek artan bir acıyla onu öptü ve kız da ona karşılık verdi, sanki daha önce hiç öpülmemiş gibi. Kendini tamamen bırakarak, dilinin her dokunuşu onu daha da derinden kendine ait kılıyordu.

Vücudu daha fazlasını istiyordu, daha fazlasını arzuluyordu. Yeterince doyamıyordu.

Elleri vücudunda dolaştı, bir göğsünü kavradı, kız onun dokunuşundan çekilince tereddüt etti.

"Üzgünüm," dedi kız. "Biraz ağıyorlar."

"Özür dileme. Hoşuna gitmeyen bir şey olursa söyle, hoşuna gideni de söyle."

Parmak uçlarını göğsünde hafifçe gezdirdi, cildini zar zor okşadı, tepkisini dikkatle izledi. Ağzı açıldı ve o gülümsedi. Sıkı meme uçlarını ağzına almak için can atıyordu. Bunun yerine, dilinin ucuyla meme uçlarını hafifçe okşadı ve kız neredeyse yataktan düşecekti.

Ondan sonra, onu ne kadar hafifçe okşayabileceğini, öpebileceğini ve yalayabileceğini görmek bir oyun haline geldi. Hassas cildi en hafif dokunuşlarına bile tepki verdi ve birkaç dakika içinde onu kollarında parçalara ayırdı.

Parmakları yanlarından, kalçalarına doğru kaydı. Sonra hafifçe merkezini gıdıkladı. Kalçaları yataktan kalktı, istiyor, *yalvarıyordu*.

O kıkırdadı, sonra tekrar ağzını ele geçirmek için eğildi ve nazikçe parmağını içine sokarken dilini dudaklarının arasına kaydırды. Kız nefesini tuttu ve oyun sona erdi.

Ona doğru kıvrıldı, onu daha derine sokmak için zorladı ve o da kendini kaybetti.

Hızla yuvarlandı ve daha önce yere attığı pantolonunu aldı, pis arkadaşlarına sapık mizah anlayışları için sessizce teşekkür etti. Paketinden bir prezervatif kopardı ve onu takmadan önce, kadının zaten hamile olduğunu düşünmek için durdu, ancak prezervatif, daha yeni tanıştıkları için onu daha rahat hissettirebilirdi.

neredeyse yeni tanışmış olmaları göz önüne alındığında, prezervatifin onu daha rahat hiss

Eli karnında dururken, başka bir düşünce aklına geldi.

"Biz... yapabilir miyiz?"

"Kesinlikle," dedi ve ona uzandı.

"Sana zarar vermez ya da..." Parmakları onun yuvarlak karnını nazikçe okşadı ve o dudaklarını ısırarak keskin bir nefes aldı.

"Bana acı verecek tek şey, bana işkence etmeye devam etmen."

"İşkence mi?" Başını eğdi ve dilini onun merkezinin tüm uzunluğu boyunca gezdirdi, dili içeri daldı.

O çılgılık attı ve kalçalarını ona doğru kaldırdı. O durmadı, ama dokunuşlarını hafif tuttu, yüzeyi zar zor okşayan tüy gibi öpücükler ve yalamalarla devam etti.

Kız başını geriye attı. "Brooks, lütfen," diye nefes nefese söyledi ve dudaklarından çıkan isminin sesi onu milyonlarca parçaya ayırdı.

Yavaşça içine girdi, ona durmasını söylemesi için zaman verdi, ona acıttığını söylemesi için zaman verdi. Kız sadece kendini daha fazla açtı, onu daha derine çekmek için ona bastırdı. Gözleri onunla buluştu, onun her santimini sahiplendi. Vücudu onu sahiplenme ihtiyacıyla titredi. Yavaş bir ritim tutturmaya çalıştı, ama bunun için çok geçti. İkisi de o noktayı geçmişti. Daha sonra ona yavaşça, rahatça sevişecekti. İkisinin de daha fazla beklemek için sabrı yoktu.

Birkaç vuruş içinde titredi, onu saran derin sıcaklık onu da beraberinde götürdü, onu yok etti ve aynı anda kurtardı. Bakışları kilitlendi ve o anın samimiyeti hafızasına kazındı. Artık ondan asla kurtulamayacaktı.

Bir an onun yanında dinlenerek dengelenmeyi bekledi, sonra hızla temizlendi. Sonra kendini ona sarıp, başının arkasına elini koyarak ona derin ve uzun bir öpücük verdi.

O, ona sarıldı ve neredeyse hemen uykuya daldı. Ama o, uzun süre uyanık kaldı, sadece onu izledi, ona sarıldı ve ikisinin de fazla zarar görmeden bu olaydan kurtulması için Tanrı'ya dua etti.

Az önce olanlardan sonra, bu olaydan zarar görmeden kurtulmaları imkansızdı.

Onuncu Bölüm

Leah keskin bir kramp ile uyandı ve huzursuzca kıpırdanarak yüzünü buruşturdu.

Yana döndü ve yalnız olmadığını fark edince birdenbire uyanarak irkildi. Nerede olduğunu ve kimin kolları arasında olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. Ancak başka bir kramp karnını sardığında, kafasındaki karışıklık yerini paniğe bıraktı.

"Brooks," diye fısıldadı. O uyanmadı. "Brooks," diye tekrar söyledi, bu sefer biraz daha yüksek sesle ve koluna dokunarak. O kıpırdadı ve uykulu bir homurtuyla yuvarlandı.

"Uyan!" Omzunu salladı. "Bir şey var."

O anda birden dik oturdu ve anında uyanmıştı. "Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Emin değilim. Sanırım bebeğe bir şey oldu."

Gözleri, kadının damarlarında dolaşan panikle aynı şekilde büyüdü. Kadının başı, öfkeli kalp atışlarıyla aynı ritimde zonkluyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Karnımda kramp var. Böyle olmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Tamam. Her şey yolunda." Onu kendine çekti ve alnına öptü. "Seni hastaneye götürüp muayene ettirelim."

Kız karnına elini koydu. Kramp geçmişti. En azından şimdilik. Belki de bir şey yoktu. "Bekle. Sanırım geçti." Derin bir nefes aldı. "Belki bir şey yoktur."

Brooks başını salladı. "Derin uykundan uyandırdıysa sorun var demektir. Ve olsa bile, kontrol ettirmenin bir zararı olmaz."

Onun haklı olduğunu biliyordu, ama boş yere telaş yaratmak istemiyordu. O, o yataktan ayağını bile indirmeden kalkmış ve giyinmeye başlamıştı. Sonra aşağıya baktı ve bir korku dalgası onu sardı.

Nefesini tuttu, gözleri yaşlarla doldu.

Brooks hemen yanına geldi. "Kahretsin, Leah, yüzün bembeyaz olmuş."

"Bak," diye fısıldadı, çarşafta greyfurt büyüklüğünde bir kan lekesini göstererek.

"Aman Tanrım," dedi. "Buraya gel, otur." Onu bir sandalyeye götürdü. "Her şeyi kirletirim," dedi Leah, çekilerek.

"Umurumda değil, önemli değil. Otur lütfen."

Giysilerini giymeyi bitirip çekmecesinden ona bir eşofman altı getirdi. "Sorun yok. Endişelenme. Yardım çağıralım. Ambulans çağırayım."

"Ambulansa gerek yok. Araba yeter."

"Ama—"

"Brooks," dedi, elini onun koluna koyarak. "Bebeği kaybedersem, yapabilecekleri pek bir şey yok. Kaybetmezsem... araba bizi oraya daha çabuk götürür. Ve sedyeyle buradan taşınmaktan daha rahat hissederim."

Bir anlığına ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sonunda başını salladı ve ona kıyafetleri uzattı. Sonra telefonunu alıp araba çağırdı. Kapıya doğru yürümeye başladı ama onu durdurdu, kollarının arasına aldı.

"Yürüyeblirim," dedi kadın.

"Eminim yürüyeblirsin. Ama bu, yürümelisin anlamına gelmez. Neyin olduğunu öğrenene kadar seni yere indirmeyeceğim."

Onu dairesinden çıkan asansöre taşıdı ve doğrudan bekleyen arabaya götürdü. Şoförü kapıyı açıp bekledi, sonra sürücü koltuğuna koştı.

"On dakika içinde bizi oraya götür, sana ekstra Noel ikramiyesi veririm."

"Gerek yok efendim," dedi şoförü. "Sizi oraya götüreceğim." Leah bir kelime bile söyleyemeden otoparktan çıktılar.

Brooks, Kiersten, Cole ve hastanede bulunan doktora mesajlar atıp telefon görüşmeleri yapıyordu, ancak birkaç dakikada bir eğilip Leah'ın iyi olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Ben iyiyim. Annemi arama. Ne olduğunu öğrenince onu ben arayım."

Brooks onaylamış gibi görünmüyordu ama onunla tartışmadı.

Karnında hala ara ara kramplar vardı, ama onu uyandıran keskin ve korkutucu ağrı değildi. Şimdi daha çok sönük bir ağrıydı. Hala hissetmemesi gereken bir şeydi, ama en azından çok acı verici değildi. Bu iyiye işaretti, değil mi?

Hastaneye vardıklarında, kapıda iki hemşire tekerlekli sandalyeyle onları karşıladı. Brooks annesini sandalyeye oturtup itmeye başladı ve hemşirelere önünden geçip yolu göstermelerini işaret etti. Durduklarında Brooks onlara sert bir bakış attı.

"Bunları doldurmanız gerekiyor," dedi tezgâhın arkasındaki hemşire.

Ona uzattığı klipboardu aldı. "Sonra. Onu hemen bir odaya götürün. Doktor nerede?"

"Geliyor efendim," dedi hemşire. "Lütfen sabırlı olun."

"Sabırlı olmayacağım," dedi Leah'ın daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla. Ciddiydi, ölümcül bir sakinlikle, muhtemelen içindeki patlamayı zar zor bastırıyordu, tekerlekli sandalyenin tutamaçlarını sımsıkı kavramış parmaklarından anlaşıyordu.

"Karım hamile ve kanıyor, hemen bir doktora ihtiyacımız var. Onu odasına götürün de bu lanet sandalyeden çıkarıp yatağa yatırayım."

"Efendim, odasını hazırlıyorlar, ama kayıt ve sigorta belgelerini doldurmamız gerekiyor..."

Brooks ağzını açmak için dudaklarını araladı ama Leah elini tuttu. "Brooks," dedi, sessizce sakinleşmesi için yalvarırcasına. Onun için kendini tamamen kaybetmesi, Leah'ın kalbini taşırdı. Ama sakinleşmesi gerekiyordu, çünkü onları kayıt etmeye çalışan hemşireyle kavga etmek Leah'ı doğrudan acil servise gönderecekti.

Herkes için şans eseri, Brooks'un arkadaşı olduğu anlaşılan doktor köşeyi döndü.

"Brooks, merhaba. Üzgünüm, başka bir hastayla ilgileniyordum. Sorun nedir?"

Brooks, rahat bir nefes aldı. "Greg, bu karım. Hamile, yaklaşık on dört haftalık ve uyanınca kramp ve kanama başladı."

"Panik yapmayın. Onu yatırıp ne olduğunu bir bakalım. Merhaba Bayan Larson," diyerek Leah'ın elini sıkmak için eğildi. Leah, doktorun orada olmasına sevindi ve minnetle elini sıktı. Artık doktor karşısındaydı ve kendi kendine dayattığı sakinlik ve inkâr hali yavaş yavaş etkisini yitirmeye başlamıştı. "Beni izleyin."

Doktor koridora doğru eliyle işaret etti. Brooks hemşireye sert bir bakış attı ve doktor ile hemşirelerin peşinden koridordan ilerleyerek Leah için hazırlanan özel odaya girdi. Hemşire ona önlük giydirip yatağa yatırırken etrafına bakındı. Daha önce pek hastaneye gitmemişti ama gittiği hastaneler bu kadar güzel değildi. Ama belki de her zaman böyle odalar vardı, sadece o kadar önemli biriyle birlikte olmadığı için hiç girme fırsatı bulamamıştı. Cidden, burası onun dairesinden bile daha güzeldi. Yatağa tırmandı ve başka bir kramp için dudağını ısırıldı.

Brooks hemen yanına geldi. "İyi misin?" diye sordu, eğilip kulağına fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi, sesindeki korkudan nefret ederek. Ama buna engel olamıyordu. Evet, hamilelik tamamen sürpriz olmuştu ve hayatının daha kolay olacağını en az bir kez düşünmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Ama bunu içten söylememişti. Ve şimdi bebek tehlikedeyken, her şeyin yoluna girmesi için daha çok istediği bir şey olmadığını biliyordu.

Doktor köşede Brooks ile sessizce konuştu, sonra gelip onu muayene etti. "Bir bakalım," dedi.

Ona nasıl hissettiğini ve ne olduğunu sordu, muayene ederken o gece yaptıklarıyla ilgili birkaç utanç verici soru da sordu. Brooks, neyse ki, başının yanında durup tüm muayene boyunca elini tuttu.

Sonra doktor bacağını okşadı. "Kanama durmuş gibi görünüyor, bu iyiye işaret. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ultrason yapacağız."

Kız başını salladı, ama Brooks'a baktı. Onunla tanıştığından beri ilk kez, Brooks gözlerine ulaşmayan bir gülümseme attı. Eğilip kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek," dedi ve kızın elini sıktı.

Doktor karnına soğuk jeli sürerken ve aleti hareket ettirirken, Brooks onun yanında durdu.

Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra, bebeğinin hızlı kalp atışları odayı doldurdu.

"İşte bu," dedi.

Leah'ın kalbi sıkıştı ve bebeğinin minik vücudunun içinde hızla atan küçük siyah lekeyi izlemek için monitöre baktı.

"Bu mu?" diye sordu Brooks. "Bu bebek mi?"

"Evet," dedi doktor. "Her şey normal görünüyor. Kalp atış hızı dakikada 164. Tamamen normal. Bebek yaklaşık on dört haftalık. Doğru mu?"

"Evet," dedi Leah, boğazındaki yumruyu bastırarak. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misiniz? Neden kanamam oldu?"

"Şey," dedi doktor, aletlerini kaldırırken, "bazen belirli yorucu aktivitelerden sonra bu olabilir. Özellikle cinsel ilişkiden sonra."

Leah, yüzünün elli ton kırmızıya döndüğünden emindi. "Bu bizim düğün gecemiz," dedi Brooks.

Doktor başını salladı. "Ah. Peki. Şimdilik, tedbiren balayınızı ve diğer yorucu faaliyetleri ertelemek iyi olabilir."

Leah'ın yanakları kızardı ve Brooks'a baktı, ama Brooks'un dikkati doktorda idi.

"Sabah tekrar gelmenizi istiyorum, bir daha bakalım ve ona göre devam ederiz. Ama şu anda her şey yolunda görünüyor."

Brooks başını salladı. "Yapmamız gereken başka bir şey var mı? Dinlenmesi gerekiyor mu? Yatakta kalması mı?"

"Yarın her şey yolunda giderse normal aktivitelerine devam edebilir, ama genel olarak dinlenmeli."

"Teşekkürler doktor," dedi Leah, hissettiği tüm minnettarlığı el sıkışmasına yansıtmaya çalışarak.

Doktor başını salladı ve Brooks'un da elini sıktı. "Çıkarken hemşireyle konuşun. Size randevu verecektir."

Kadının giyinmesi için odadan çıktı.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu Brooks. "Çünkü onu geri getirebilirim. Ya da burada kalmak istersen, bunu ayarlayabilirim. İstedığın kadar kalabiliriz."

Ona gülümsedi. "Burası otel değil, öylece kalamayız."

"Tabii kalabiliriz. Gerekirse burayı satın alırım. Burada kalmak daha iyi hissedeceksen, bana söyle."

Leah, Brooks'un tamamen ciddi olduğunu ve söylediğini yapabileceğini anlaması bir saniye sürdü. Onun emrinde olmak hem çok etkileyici hem de inanılmaz derecede hoştu. Bu tür bir gücü kötüye kullanmamaya ve buna fazla alışmamaya dikkat etmesi gerekecekti.

"Ben iyiyim. Kramplar geçti ve artık kanamam yok

. Sence doktor haklı mı? Her şey yolunda mı? Öyle söylemek için söylemiyor mu?"

"O tanıdığım en iyi doktor," dedi Brooks. "Tıp fakültesinde onunla aynı üniversiteye gittim. Hiç içki içtiğini ya da partiye gittiğini görmedim. Tek yaptığı oturup ders çalışmaktı."

Ona gülümsedi. "O zaman benim yanımda olması gereken doktor kesinlikle o tür bir doktor."

Ona yine hafifçe gülümsedi ve "Hemen dönerim. Bu kağıtları doldurmam lazım" dedi.

Leah başını salladı ve o çıkmasını bekledikten sonra derin bir nefes alarak yatağa geri oturdu. Elini karnına koydu. "Beni çok korkuttun," dedi. "Orada kal, küçük fıstık."

Telefonunu çıkardı ve Kiersten'a kısa bir mesaj gönderdi. Abartmak gibi bir niyeti yoktu, ama yapacak çok işi vardı. Okul birkaç hafta sonra başlayacaktı ve Brooks'un dairesini henüz tam olarak gezmemiş olsa da, birkaç şey alması gerektiği açıktı. Öncelikle yiyecek. Mutfak hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Hamile bir kadın olarak, sabah bulantıları olsa da, etrafında bol miktarda yiyecek olması onun için inanılmaz derecede önemli hale gelmişti. Ya kusuyor ya da açlıktan ölüyordu. Arada bir şey yoktu.

Brooks bir kol dolusu çiçekle geri geldi ve ona gülümsedi. "Bunları nereden buldun?"

"Hediye dükkanından," dedi.

Kadın tekrar güldü. "Ne yaptın, bütün dükkanı mı satın aldın?"

"Sayılır. Çok mu fazla?"

Yüzündeki belirsiz umut, onun için neredeyse dayanılmazdı. Erkekler bunu nasıl yapıyordu? Evrenin efendilerinden, önlerine çıkan herkese emirler yağdıran adamlardan, kalbi bu kadar kolay sızlatan umut dolu küçük çocuklara nasıl dönüşüyorlardı? Tam bir çifte darbe. Tamamen haksızlık.

"Hiç de fazla değil. Çok güzeller, Brooks." Çiçekleri ondan aldı ve yüzünü yapraklarına gömerek derin bir nefes aldı. "Ama buna gerek yoktu."

"İstedim. Senin kadar güzel değiller, ama seni gülümsetir diye umdum."

O konuşmayı bitirmeden gülümsemeye başlamıştı. Ne yapacağını bilememiş gibi ona baktı. "İyi olduğundan emin misin? Kalmak istemiyor musun?"

"Hayır, hayır. İyiyim. Artık eve gitmek istiyorum. Duş alıp biraz daha uyuyayım."

Sadece birkaç saattir oradayken evim demesi komikti.

"Tamam. Araba bekliyor."

Onun dirseğini tutup tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım etti.

"Neden bize bunları kullanmaya zorluyorlar bilmiyorum. Kendi başıma yürüyebiliyorum."

"Sus," dedi, onu koridorda iterek. "Hastane kuralları. Ve bu kurala ben de katılıyorum."

"Eğer kapıdan dışarı tekerlekli sandalyeyle çıkarılan kişi sen olsaydın, aynı şeyi söylemezdin."

O gülümsedi ve kızın kalbi bu sesi duyunca tekrar hızla attı. "Doğru, ama tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarılan ben değilim. Sen çıkarsın. Doktoru duydun. Dinlenmen gerektiğini söyledi ve ben de bunu sağlamak için yanında olacağım."

Bu pek iyi gelmedi. "Aslında, makul ölçülerde normal aktivitelerime devam edebileceğimi söyledi."

"Yapılacaklar listeni gördüm ve hiç de makul değil. Olmaz."

"Bütün gün evde yatmayacağım. Okula hazırlanmam lazım ve alışverişe çıkmalıyız, yoksa açlıktan öleceğiz."

Ona şaşkınlıkla baktı. "Buzdolabında bir şey olmadığını nereden biliyorsun?"

"Hala fabrika plastik ambalajının içinde olduğuna eminim."

"Değil. Geçen hafta yeni bir kasa bira koydum."

"Uh-huh," dedi. "Orada başka bir şey var mı?" Cevap vermedi.

Kadın sırtıttı. "Söyleyeceklerim bu kadar. Alışverişe çıkmalıyız."

"Bir hizmetçim var, biliyorsun. Yarın ona alışveriş listesini verip gönderebilirim."

"Ya da normal insanlar gibi kendimiz gidebiliriz."

Brooks çoktan başını sallamıştı. "Dinlenmen gereken bir zamanda seni şehirdeki mağazaları dolaştırmayacağım."

"Az önce dolaşmak mı dedin? Hayatımda hiç dolaşmadım."

Ona sert bir bakış attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İstedğin şeylerin listesini yap, ben hizmetçime söylerim, o alır."

Leah, o anda onun inatçı fikrini değiştirecek kadar yorgun değildi.

Leah'ı arabaya bindirip yanına oturduğunda kolunu onun omzuna doladı.

Kafasını onun omzuna yasladı. "Benimle olduğun için mutluyum."

O da onu daha sıkı sarıldı. "Ben de. Ama pek yardımcı olduğumu sanmıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Harikaydın. Muhtemelen evde kalıp, ortalığı karıştırmak istemiyordum."

"Bu duyduğum en aptalca şey. İstedğin kadar gürültü çıkarabilirsin."

O güldü. "Bunu unutmayacağım."

"Neden bunun bana geri tepip başıma bela olacağını düşünüyorum?" "Çünkü sen akıllı bir adamsın."

"Biliyor musun, bunu bana söyleyen ilk kişi sen olabilirsin."

Bu kez ona şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten mi? Sen, şehirdeki en büyük geliştirme şirketlerinden birinin ortağı ve kurucularından birisin."

"Evet, ama Cole Harrington senin ortağın olduğunda, insanlar odada başka biri olduğunu fark etmezler."

Onun sesindeki incinmişlik izine şaşırarak bir anlığına ona baktı. O her zaman herkesi güldürmekle meşguldü, bu yüzden onun yüzeyin altında başka duyguların gizlendiğini hiç düşünmemişti. Belki de tam da bunu istiyordu. Onunla çok uzun süredir birlikte değildi ama şimdiden onun hakkında hiç tahmin edemeyeceği yönlerini keşfediyordu.

Eve vardıklarında, onu kanepeye oturttu. "Burada dinlen. Hemen dönerim."

O, minderlere yaslandı ve o, yukarı koştu. Yatak odasında bir süre gürültü yaptı, bir şeyle boğuştu, ama o, onu almaya gelene kadar ne yaptığını pek düşünmedi. Onu tekrar kollarının arasına aldı.

"Bu saçmalık. Yürüeyebilirim."

"Ve dediğim gibi, yapabilmen yapman gerektiği anlamına gelmez. Ayrıca seni taşımayı seviyorum."

Onu yatak odasına götürdü ve yeni değiştirilmiş çarşafın üzerine yatırdı.

"Çarşafı kendin mi değiştirdin?" diye sordu. "Neden bu kadar şaşırdın?"

"Bilmiyorum. Sanırım seni çarşaf değiştiren bir adam olarak görmemişim. Bunu yapacak başka kimse yok mu?"

Ona gözlerini devirdi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Yapmamayı seçmem, yapamayacağım anlamına gelmez. Her zaman param yoktu, biliyorsun."

"Bunu bilmiyordum."

"Cole ve ben üniversitede ilk uygulamamızı geliştirene kadar sıradan çocuklardık.

Seni şaşırtacak her türlü şeyi yapabilirim." "Gerçekten mi?

Ne gibi?"

"Şey, harika yatak yapma becerilerimin yanı sıra, çamaşır yıkayabilir, yemek yapabilir, tuvalet temizleyebilirim..."

"Tuvalet temizliği mi yapıyorsun?"

"Bunu sevdiğimi ya da sık sık yaptığımı söylemedim. Yapabileceğimi söyledim."

Kadın tekrar güldü. "Bunu kanıtlamak için sana birkaç tuvalet temizletebilirim. Ama önce kameramı alayım."

Onu yatağa yatırdı ve battaniyeyi göğsüne kadar çekti. "Şu anda dinlenmen daha önemli. Tuvaletleri sabah konuşuruz."

"Anlaştık," dedi kız.

Ayağa kalktı ve odadan çıkmak için

kapıya doğru yürüdü. "Nereye

gidiyorsun?"

"Sen biraz daha dinlenebilirsin diye kanepede yatayım diye düşündüm."

"Senin yanında yatabilirim."

"Seni rahatsız etmek istemedim."

"Beni rahatsız etmezsın Brooks."

Alnı endişeli bir şekilde kırıştı. "Bebeğe zarar vermek istemiyorum. Son kez seninle yatakta olduğumda..."

Bir saniye ona baktı, duygularını kontrol altına almayı bekledi, sonra konuştu. "Seni anlıyorum, belki senden daha iyi anlıyorum. Ama doktoru duydun. Ben iyiyim. Bebek iyi. Şu anda seks yapamayız, ama birlikte yatabiliriz. Ve dürüst olmak gerekirse, yalnız kalmak istemiyorum. Sarılmanı istiyorum. Lütfen, gel yat ve sarıl bana."

Ona bir an daha baktı ve sonra başını salladı. "Eğer rahatsız olmayacağından emin isen."

"Söz veriyorum," dedi kadın. "Beni daha güvende hissettirecek." Adamın gözleri biraz büyüdü.

"Evet, beni de şaşırttı," dedi gülümseyerek.

Gülümsedi ve yanına yatarak yatağa girdi, ama mesafesini korudu.

Ama o, bunu öylece bırakmayacaktı. Ona doğru kıvrılarak, göğsüne yaslanana kadar geriye doğru kaydı. Birkaç saniye daha sürdü, ama sonra kolunu onun etrafına doladı ve onu kendine yakın tuttu.

"Daha fazla alana ihtiyacın olursa söyle."

"Söylerim," dedi kız, ama aslında tek kelime bile söylemeye niyeti yoktu. Birkaç dakika sessizce yataklarında uzandılar.

"Brooks?"

"Hmm?" diye uykuyla fısıldadı. "Bu gece orada olduğun için mutluyum." "Her zaman yanında olacağım," dedi.

Kalbi biraz daha hızlı attı ama hiçbir şey söylemedi, sadece kolunu onun koluna doladı ve ona yaslandı.

Brooks Larson'ın, bir kriz anında yanında olmasını isteyeceği türde bir adam olacağını milyon yıl düşünmezdi. Ama o, kendini sakinleştirmiş ve kendisi yapamayacağı halde ona ihtiyaç duyduğu yardımı sağlamıştı. O anda kendini hiç bu kadar güvende ve değerli hissetmemişti.

Onunla sahte bir evlilik böyleyse, gerçek bir evlilik nasıl olurdu, hayal bile edemiyordu. Bu düşünce aklına gelir gelmez, hemen kafasından attı. Gerçek bir evlilik olmayacaktı. O orta sınıf bir hayattan başlamış olabilir, ama şimdi stratosferde yaşıyordu ve onun orada yeri yoktu. O bir okul öğretmeni idi ve bundan tamamen memnundu. Onun söylediklerine rağmen, onun ihtiyaç duyduğu sosyetik bir eş olamazdı, ama şimdilik rolünü oynayacaktı, ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktı ve sonra ikisi de kendi yollarına gidecekti.

Ama şimdilik, onun kollarında uyumaktan keyif alacaktı. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

On Birinci Bölüm

Brooks kanepenin arkasına oturmuş, Leah'ın dairesinin bir köşesinden diğerine dolaşmasını izliyordu. Büyük loft tarzı mekan sayesinde, Leah'ın gittiği her yeri görebiliyordu.

Leah'ın yüzünde hoşuna giden veya gitmeyen şeylerin izlerini aramaya başladı. Leah'ın uzun süre kalmayacağı için bunun pek önemi yoktu, ama yine de evini beğenmesini ummaktan kendini alamıyordu.

Tabii ki, burası tam bir bekar eviydi, bir kadını düşünerek dekore edilmemişti. Birini etkilemek için belki, ama kalması için değil. Tüm mekan, çıplak tuğla ve borular, sade deri mobilyalar, cam ve metal aksesuarlarla süslenmiş lüks bir endüstriyel temayla dekore edilmişti. Genelde kadınları evine getirmezdi. Onları yemeğe çıkarmak istediğinde lüks otellere götürürdü. Onları gerçekten etkilemek isterse Paris veya İtalya'daki lüks otellere götürürdü.

Ancak evi, herkesten ve her şeyden uzak sığınağıydı. Çıkmadıkları bir kadını evine davet etmesi, aklını başından almıştı. Onun yeni karısı olduğunu bir türlü kabullenemiyordu. Bu, akıl almaz bir durumdu. Onun, onun eşyalarına bakarak dairesinde dolaşması da öyle. Gerçeküstüydü, şüphesiz.

Tabii ki, onu şahin gibi izlemesinin tek nedeni bu değildi. Düğün gecelerinden bir hafta sonra, kadın kanamayla uyanmıştı. İki kez doktora gitmiş ve normal hayatına dönebileceği söylenmişti. Birkaç hafta seks yasaktı, ama zaten ona dokunmazdı. Oh, hala istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, her düşündüğünde utanç dalgaları onu kaplıyordu. Ama geçen sefer olanların tekrar olma ihtimali onu çok korkutuyordu, bu da onunla yaşamayı daha da ilginç hale getirecekti. Ve

zor. Ama bunu aşmak zorundaydı, çünkü onu gözünün önünden ayırmayacaktı.

"Beni izlemeye devam etmek zorunda değilsin," dedi.

Adam başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. Kız ona yumuşak bir gülümseme attı ve bu gülümseme adamın vücudunda sıcak ve hoş bir his uyandırdı. Daha önce hiç kimse onda böyle bir etki yaratmamıştı. Kızın bunu sadece bir gülümsemeyle yapabilmesi onu biraz korkuttu, ama bu hissin her saniyesini sevdi.

"Kırılmayacağım," dedi kız. "Doktor iyi olduğumu söyledi."

"Biliyorum. Benim evimi gözetlerken bir şey çalmadığından emin olmak için."

Kız güldü ve bu ses her zamanki gibi onun dudaklarına bir gülümseme getirdi. Kız yorum yapmayınca, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çok güzel."

"Sadece güzel mi?"

"Çok güzel bir evin var Brooks. Tam olarak benim zevkime göre değil ve kesinlikle bir kadının dokunuşuna ihtiyaç var," dedi gülümseyerek, "ama etkileyici."

Ona abartılı bir şekilde kaşlarını çatı. "Burası mükemmel. Neden böyle konuşuyorsun?"

"Bekâr bir erkek için tamamen mükemmel. Ama gerçekten taşınacak olsam birkaç şeyi değiştirdim."

Kollarını kavuşturdu. "Tamam, merakımı uyandırdın. Neyi değiştirdin?"

Omuz silkti. "Çok büyük değişiklikler değil. Birkaç yastık. Belki. Ya da biraz perde," dedi, çoğu çıplak olan pencereleri işaret ederek.

Her katın tavandan tabana penceresinin yanında ahır kapısı tarzında bir kapı vardı, ancak ahşap yerine, ışığı engellemek isterse pencerenin önüne kaydırabileceği metal bir levha asılıydı. Harika çalışıyordu. İstediginde odayı tamamen karartmakla kalmıyor, açıkken duvar dekoru görevi de görüyordu. Perdeler tüm estetiği mahvederdi.

"Dediğim gibi, bu çok güzel bir daire ve tarzını takdir ediyorum. Sadece benim zevkime uygun değil."

"Peki senin zevkin nedir? Benim dışımda," dedi, elini göğsünde gezdirerek. Kız güldü, ama gözleri onun elinin izini takip etti ve onun onu izlediğini fark edene kadar onu incelemeye devam etti.

Onun onu izlediğini fark edene kadar. Yanakları kızardı ve sanki az önce onu izlerken yakalanmamış gibi omuz silktilti.

"Sıcak ahşap ve toprak tonlarını seviyorum. Sanırım daha geleneksel bir kızım."

"Ne? İki katlı ev, çitler, bakımlı bahçeli banliyö evleri gibi mi?"

Gülümsedi. "Öyle bir şey."

"Gerçekten mi? Şehirde kalmak istemiyor musun?"

"Bilmiyorum. Hiç düşünmedim. Bir gün evlenip çocuklarım olduğunda, çocuklara daha uygun bir yere taşınırım diye düşünmüştüm."

"İnsanlar şehirde de çocuk yetiştiriyorlar."

"Biliyorum," dedi, eli karnına kaydı. "Ben de öyle yapacağım.

Planlar değişir, sanırım."

Parlak gülümsemesi biraz zorlama gibiydi. Kanepeye oturdu ve üzerine bir şeyler karaladığı bir not defteri aldı, üzerine birkaç şey daha yazdı.

"Yapmam gereken birkaç iş var, ofise dönmen gerekiyorsa beni rahat bırakabilirsin. Ben gayet iyiyim."

Brooks buna şaşırarak gözlerini kırptı. Doğaçlama düğünlerinden beri ofise gitmemişti ve yakın zamanda dönmeyi de düşünmüyordu. Bir süre onsuz da işler yolunda giderdi ve Cole, ihtiyaç duyulursa ona nasıl ulaşacağını biliyordu. Leah'ı yalnız bırakmaya niyeti yoktu.

"Acil bir planım yok," dedi. "Ve ihtiyacın olan her şeyi ben gönderebilirim."

"Brooks," dedi annesinin, onun tam olarak anlamadığı bir şeyi anlamasını sağlamak için kullandığı ses tonuyla. "Doktor iyi olduğumu söyledi. Kendimi harika hissediyorum. Sabah bulantıları bile neredeyse geçti. Güçlü ve sağlıklıyım, haftalardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim ve dersime hazırlanmam lazım. Malzemeler almam lazım. Sınıfımı hazırlamam lazım ve bunları bir çalışana yaptırmak yerine kendim seçmek istiyorum. Yapacak çok işim var. Bütün gün bu dairede oturup senin yüzüne bakarak duramam."

Şaşkınlık numarası yaparak çenesini düşürdü ve abartılı bir nefes aldı, bu da kadının gülümsemesini zorla bastırmasına neden oldu. "Çoğu kadın

bütün gün oturup beni izleyebilmek için sol gözlerini verirdi." "Manzara etkileyici değil demiyorum."

Ona teşekkür etmek için hafifçe eğildi.

"Bu, gerçekten halletmem gereken birkaç iş olduğu gerçeğini değiştirmez."

Onun tek başına şehirde dolaştığı düşüncesi, onu o kadar çok korkuttu ki kanepenin arkasına sıkıca tutundu. Aklında tek görebildiği, bir yerde kanlar içinde yatarken ona yardım edecek kimsenin olmadığıydı. Aşırı tepki mi? Kesinlikle. Ama yine de yanından ayrılmıyordu.

"Tamam, peki. Alışverişe gitmen gerekiyorsa seni götürürüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni alışverişe götüreceksin mi?"

"Evet."

"Sınıfım için malzeme alırken beni mutlu bir şekilde takip mi edeceksin?"

"Mutlu bir şekilde söylemedim, ama seni yalnız bırakmaya niyetim yok, sen bir liste yap, ben şoförümü çağırırım ve hallederiz."

"Tamam," dedi. "Ama bundan nefret edeceksin. Beni uyarmadın, sakın söyleme."

"Kendimi yeterince uyarıldım sayarım."

Kız ona kötücül bir gülümsemeyle baktı.

"Bekle," dedi. "Bunların hepsi ne anlama geliyor?" Gülümser yüzüne parmağını salladı.

"Hiçbir şey."

"Tam olarak kaç yerden bahsediyoruz?"

Omuz silkti ve dairede dolaşarak eşyalarını toplamaya başladı. O, yavaş yavaş dönüştüğü küçük köpek gibi onu takip etti. "Bilmiyorum. Ne kadar gerekirse."

"Peki kaç tane olacak?"

"Bilmiyorum."

"Leah?"

"Ne?"

"Söyle."

"Bilmiyorum."

Sonra kıkırdadı ve ayakkabılarını almak için yatak odasına doğru yürüdü. Brooks elini yüzüne sürdü. Bu iyiye işaret değildi.

On ikinci bölüm

Şoför Brooks'un ofis binasının önüne geldi ve Leah'ın kapısını açmak için arabadan indi.

Leah arabadan inmeden Brooks onu geri çekti. "İyi olduğundan emin misin?"

Gözlerini devirdi. "Bana bunu sormayı kesmelisin."

O, kızın iç çekene kadar ona bakakaldı. "Evet," dedi kız, ona olabildiğince güven verici bir gülümsemeyle. "Doktor dinlenmemi söyledi. Komada kalmam gerektiğini söylemedi."

Brooks ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kız arabadan indi ve Brooks de kendi tarafından atlayıp yanına geldi. Kolunu kızın beline dolamadan, kaldırımından birinin bağırması duyuldu. İkisi de oraya baktı ve flaşlar patlamaya başladı.

Brooks onlara sıkı bir gülümseme attı ve onu binaya sokmak için acele etti. Ama ilk kameralara yenileri eklenmişti ve Brooks'un şoförü yolu açmak için yardım etmek zorunda kaldı.

"İyi misin?" diye sordu Brooks, güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra. O derin bir nefes aldı. "Her zaman böyle olmaz, değil mi?"

"Hayır, genellikle bu kadar kötü olmaz. Ama genellikle yeni gelinimi şehirde gezdirmiyorum."

Kadın iniltiyi zorla bastırdı. "Umarım yakında benden bıkarlar."

"Hey," dedi Brooks, asansör kapısını ona açarak. "Şehrin en gözde bekarlarından biriyle evlendin. Biraz ilgi çekmen kaçınılmaz."

"Ne şanslıyım," diye mırıldandı. Brooks güldü.

Leah'ın kalp atışları en üst kata vardıklarında ancak normale dönmüştü. Ama sonra asansör kapıları açıldı ve aman Tanrım.

Brooks'un kolunu tuttu. "Brooks. O... o..." Gençliğinde odasının duvarlarını süsleyen posterlerdeki adamı işaret etti.

Brooks hafifçe kaşlarını çatarak ona baktı. "Biliyorum. Aşağıda her şey yolunda mı?"

Cevap verecekti, ama çocukluk hayallerinin erkeği tam o anda okuduğu dergiyi bırakıp ayağa kalkarak onlara selam vermek için geldi.

"Selam dostum," dedi Brooks, elini uzatarak. "Biraz geciktim, kusura bakma. Dışarıda birkaç arkadaşına rastladık da."

Hepsi güldü ve erkekler omuzlarını çarpıştırdı.

"Yok, hepsini alabilirsin," dedi gülerek. "Ayrıca, eminim onlar senin için gelmişlerdir. Ben sadece bonusum. Kolumda bu güzel bayan yoktu," dedi Leah'a gülümseyerek.

Aman Tanrım. Dünyanın en büyük yıldızlarından biri az önce ona güzel bayan demiş ve bir cevap beklemiş gibi ona bakıyordu. Ağzını açtı ama tuhaf bir ses çıkmadı. Brooks, sanki aniden neon moruna dönmüş gibi ona baktı. Tanrım, muhtemelen gerçekten çılgın bir neon mor rengine dönmüştü. Ama elinde değildi. Üniversitede, smokin giyip şampanya kadehi tutan Gatsby filminin posterini duvarında asılı tutmuştu.

Titanic'in tema müziği kafasında çalmaya başladı ve diğer tüm düşüncelerini bastırdı.

Kollarını kaldırmaya başlamış olabilir, King of the World sahnesini taklit ederek, çünkü Brooks kolunu beline doladı ve onu kendine sıkıca çekti, bir kolunu kendi yanına sıkıştırdı.

"Bu Leah," dedi. "Eminim seninle tanıştığına çok sevindi." Leah başını salladı, zihni boşluktan ibaretti.

Yakın... uzak... nerede olursan ol...

"Şerefte."

Leah yine cıvıladı ve Brooks ona şaşkınlıkla baktı.

Kendine gel, kadın!

"Merhaba, yabancı," dedi Kiersten, gruba yaklaşarak *People* dergisinin dünyanın en seksi erkeklerinden birine sanki eski dostlarmış gibi sarıldı.

Sonra Leah'a döndü ve ona bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Görünüşe göre, kendini hissettiği kadar kötü görünüyordu. Yani, hemen oturmazsa, kıcı ve yer birbirini çok iyi tanıyacaktı. Ne yazık ki, bunu hamileliğine bağlayabileceğini düşünmüyordu.

. Bir film yıldızıyla ilk kez tanıştığında hayranlık dolu bir aptala dönüşeceğini kim tahmin edebilirdi ki?

"Sizi işinizle baş başa bırakalım beyler," dedi Kiersten, Leah'ın beline kolunu dolayarak onu Cole'un ofisine götürdü.

Brooks, onun uzaklaşmasını izledi, yüzünde hem eğlence hem de şaşkınlık vardı. O duyguyu iyi bilirdi. Cole'un ofisine girip kanepeye çöktü ve başını dizlerinin arasına gömdü.

"Kendimi rezil ettiğime inanamıyorum."

Kiersten güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Harika idin. Onunla ilk tanıştığımdaya kahveyi kucağına döktüm."

"Gerçekten mi?" diye sordu Leah, saçlarının arkasından bakarak.

"Evet. Bence bu çocuklar, bizim dünyanın en ünlüleriyle takılmaya alışkın olmadığımızı unutuyorlar. Tepkimizi görmekten hoşlanıyorlar mı, yoksa böyle biriyle karşılaşmanın bir acemiye nasıl etki edeceğini gerçekten bilmiyorlar mı, emin değilim."

"Alışman ne kadar sürdü?"

Kiersten burnundan hava üfledi. "O zaman sana söylerim. *Game of Thrones* oyuncularıyla tanıştığımdaya beni görmeliydin."

"Tüm oyuncularla mı tanıştın?"

Kiersten başını salladı ve Leah yine ciyakladı. "Aman Tanrım. Ben öldürdüm." "Hayal bile edemezsin. Onlarla çekim yerinde tanıştık. Hepsi kostümleri ve her şeyleriyle oradaydılar."

kostümleri ve her şeyleri

vardı." "Ne oldu?"

"İçlerinden birkaçı bana sarıldı ve ben ağlamaya başladım." Leah güldü. "Ağlamadın ya."

"Evet, ağladım. Ben büyük bir hayranıyım. Şatoda durup Kuzey'in Kralı'nın kendisi tarafından kucaklanmak biraz çok geldi."

"Cole ne yaptı?"

Omuzlarını silkti. "Brooks'un yaptığı gibi. Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. Sonra bir dahaki sefere sete gittiğinde beni evde bıraktı." İkisi de güldü ve Kiersten omuzlarını silkti. "O zamanlar hamileydim, o yüzden hormonların ikimize de yardımcı olmadığını eminim."

"Ama lobide çok sakın ve kendindeydin."

"Sadece onu birkaç kez gördüğüm için. İnan bana, kapıdan girdikleri anda yerlere yapışıp kalacağım için görüşmemem gereken bir sürü insan var."

"Bunu bilmek iyi," dedi Leah, başını dizlerinin arasına gömerek.

"Buraya sık sık ünlüler gelir mi?" Çıkarken başka bir Hollywood yakışıklısıyla karşılaşmamayı umuyordu. Bir gün için yeterince tatmin olmuştu.

"Sık sık ve ünlü kavramlarının tanımına bağlı." "Harika."

Kiersten güldü. "Hey, sen de artık bir ünlüsün, biliyorsun." "Neden bahsediyorsun?"

"Şu," dedi Kiersten, masanın üzerindeki dergiyi işaret ederek.

Leah, masanın üstünü görebilmek için oturmaya cesaret etti. Üstünde üç dört dergi yayılmıştı, her birinin kapağında "*Milyarder Bir Gelin Aldı*" başlığı ve mahkeme salonundan çıkan Leah ile Brooks'un bulanık bir fotoğrafı vardı.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" dedi, kafası hızla netleşirken. "Daha bir hafta bile olmadı."

Kiersten omuz silkti. "Bu kadar uzun sürdüğüne şaşırdım."

"Neden medyada benim fotoğraflarımın olacağını söylemedin?"

Kiersten yine omuz silkti. "Bunu baştan bildiğini sanıyordum. Brooks sıradan bir taşralı çocuk değil. Cole ile evlendiğimde ne olduğunu görmüşün."

Leah iç geçirdi. Bu tür bir hayata, sevimli bir bebek pandanın bir sırtlan sürüsüne uyum sağlaması kadar uyum sağlayabilirdi. Evlendiği kişi yüzünden insanların kendisiyle veya özel hayatıyla ilgileneceği hiç aklına gelmemişti. Evet, Brooks'un biraz ünlü olduğunu biliyordu. Ama o hiç kimseydi. Böyle düşününce, herkesin bunun haber olacağını düşünmesinin nedenini anlayabiliyordu. Bir dergi bunu yılın Sindirella hikayesi ilan etti. Bir diğeri, Brooks'un kolunda çarpıcı güzellikte bir kadınla çekilmiş bir fotoğrafını yayınladı ve köşede Leah'nın düğünden kalma pikseli bir fotoğrafını göstererek bu gizemli kadının kim olduğunu sordu, sanki Leah şüpheli "diğer kadın"mış gibi.

"İyi misin?" diye sordu Brooks, başını kapıdan içeri sokarak.

Leah başını eğip başparmağını yukarı kaldırdı. Brooks içeri girip kanepenin yanına çöktü.

"Üzgünüm. Burada olabileceğini söylemeliydim. Toplantımız vardı ama iptal ettiğini sanmıştım."

Onu baştan aşağı süzdü. "Başka bir adam için bayıldığın için kıskandım diyebilirim, ama onu ilk gördüğümde ben de aynı şekilde davranmıştım. Gal Gadot

kapıdan girdiğinde ne yaptığımı sana anlatmayacağım bile."

Kaşları kalktı ve Kiersten'a baktı, o da başını salladı. "Evet. Wonder Woman kelimenin tam anlamıyla ona uyuyor. Ben de ona biraz aşık oldum."

"Doğru," dedi Brooks ve Leah ona dirsek attı. Brooks güldü.

Leah yavaşça oturdu. "Megastar bir aktör senin ofisinde ne arıyor?"

"Yeşil yaşam şirketlerinden biri için bir uygulama geliştirmelerine yardım ediyoruz."

"Harika," dedi. Hayatında verdiği en saçma cevap buydu, ama başka bir şey söylemek için aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Peki, siz bayanlar ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Leah'ın yeni ünlü statüsü," dedi Kiersten, tüm dergileri işaret ederek.

"Çok uzun sürmedi, değil mi?" Brooks bir tanesini alıp resme bakarak dedi.

"Ne uzun sürmedi?" diye sordu Cole, Harrison ve Chris'in ardından içeri girerek.

Brooks dergileri işaret etti. "Ah evet.

Onlar." Cole başını salladı.

Harrison bir tanesini aldı ve sayfaları çevirdi. "Heh," dedi. "Ankete katılanların sadece yüzde otuz altısının sizin altı ayı geçeceğinizi düşündüğünü biliyor muydun?"

"Ne?" diye sordu Leah. "Ne zaman anket konusu olduk?"

"Gece programlarından biri, bugün fotoğrafınız internete düştüğünde Twitter'da bir anket başlattı ve ilişkinizin ne kadar süreceğini sordu."

"Ne hoş," dedi Leah, kafası yine bulanıklaşmaya başladı. "Hangisi?" diye sordu Brooks.

Harrison ona makaleyi gösterdi ve Brooks yüzünü buruşturdu. "Onu Noel kartı listesinden çıkarmamı hatırlat."

Leah ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O senin Noel kartı listende mi?" Sonra elini kaldırdı. "Boş ver. Tabii ki listede." Başını dizlerinin arasına düşürdü.

Harrison devam etti. "Görünüşe göre yüzde 23'ü üç ayı geçemeyeceğinizi düşünüyor ve yüzde 39'u bir yıldan az süre verecekmiş."

"Yüzde iki mi bizim altı ayı geçeceğimizi düşünüyor?"

"Şey, damadın şöhretini düşünürsek..." dedi Harrison. Brooks ona orta parmağını gösterdi.

"Haberciyi suçlama," dedi Harrison.

"Onlar deli," dedi Kiersten. "Bence siz harika bir çiftsiniz."

Leah burnunu çekti. "Bana bakma. Düğüne kadar geldiğimize ben de şaşırdım."

Brooks güldü. "Hadi ama, bebeğim. Sonuna kadar gideceğine inancım tam."

"Sanırım bu, senin mesafe tanımına bağlı," dedi Chris.

"Peki, kim sözünün arkasında durmak ister?" diye sordu Cole.

"Cole. Hayır," dedi Kiersten, başını sallayarak.

"Beni altı ay için yaz," dedi Harrison, masaya yüz dolarlık bir banknot atarak.

Kiersten ona şaşkın şaşkın baktı. "Sen başlama."

Cole'un yüzlüğü de ona katıldı. "Unutuyorsunuz, ben onu sizden daha uzun süredir tanıyorum. En fazla üç ay derim."

Brooks da ona orta parmağını gösterdi.

Chris de onunkini yere attı. "Bir ay." Leah'a baktı. "Sana alınma. Tamamen onun suçu."

Leah elini kaldırarak onun endişesini giderdi. "Anladım."

"Hey," dedi Brooks. "Tamam, peki." Kendi faturasını masaya vurdu. "Son maça kadar oynayalım. Bebek günü."

Leah ve Kiersten birbirlerine baktılar, ikisi de başlarını salladılar.

"Her şeye bahis yaparlar," dedi Leah.

"Muhtemelen benim hatam," dedi Kiersten. "Cole ve ben birlikte olmadan önce ofiste bahis oynamayı ben başlattım. Şimdi bu bir gelenek oldu. Bahis oynayabilecekleri her şeye bahis oynuyorlar."

"Şanslı benim."

Kiersten ona sadece gülümsedi. "O kadar da kötü değil. Bahsi kazanmak için uğraşırken neleri yapabileceğine inanamazsın."

...

Leah hayatında hiç bu kadar çok bir şeyin fotoğrafını çekmek istememişti.

Brooks sınıfın ortasında duruyordu, elleri açık, parmakları

sınıf süslerinden yapılmış şeritler boynuna ve kollarından sarkıyordu. Gözleri donmuş küçük bir ilkokul Noel ağacı gibiydi.

Leah, parmağından başka bir bant parçası almak için uzandı ve Brooks gözlerini kırıp aşağı bakana kadar ona baktı.

"Mutlu yerin mi?"

Alnı biraz kırıştı ama dudakları gülümsemeye çalışıyordu. "Mutlu yerim buradan o kadar uzak ki şu anda bulamıyorum bile."

Kız ona gülümseyerek baktı. "Sana eğlenemeyeceğini söylemiştim."

"Evet, ama bir şeyin söylenmesi ile onu deneyimlemek farklı şeyler. Özür dilerim. Bir dahaki sefere dinleyeceğime söz veriyorum."

"Uh-huh." Duvara bir süs daha yapıştırdı, sonra zımbasını aldı ve onu yanına çağırarak kelime tablosunu duvara asarken onu takip etmesini işaret etti. Küçük bir tabureye çıkararak afişi yerleştirdi ve zımbayı duvara düz bir şekilde bastırarak afişi zımbaladı.

Cebinden bir vızıltı geldi ve tek eliyle telefonu çıkardı.

"Al," dedi, "bunu tut." Zımbayı ona uzattı. O, çaresizce ona baktı. Her iki eli bantla kaplı olduğu için yapabileceği pek bir şey yoktu. Kız kaşlarını çattı. O, iç çekerek ağzını açtı.

Zımbayı dikkatlice içine yerleştirdi. "Çok sert ısırma."

Adam gözlerini devirdi ama zımbayı sıkıca tutarken, kadın hızla Kiersten'a mesaj attı. Geri döndüğünde, Brooks'un ona anlamak istemediği bir ifadeyle baktığını gördü.

"Üzgünüm," dedi, zımbayı ağzından çıkararak.

O, bir anlığına ona baktı, Leah taburede olduğu için gözleri ilk kez onunla aynı hizadaydı. Leah onun niyetini anlayamadan, Brooks onu duvara dayadı ve ağzını çok daha iyi bir şekilde kullandı. Leah yarım saniye zihninde itiraz etti, sonra tüm ihtiyatını bir kenara attı ve onunla birlikte çılgınlığa katıldı. Bir bacağına onun kalçasına doladı ve o da homurdandı, bacağına tutup onu kendine sabitlemek için bacağına kavradı. Dilini ağzına daldırırken ona sertçe bastırdı ve Leah nefes nefese kalarak elini onun saçlarına doladı ve onu kendine tutmak için sıkıca tuttu.

"Affedersiniz!" Rahibe Genevieve, şaşkınlık, onaylamama ve belki biraz da hayranlık karışımı bir ses tonuyla dedi.

Leah, Brooks'tan uzaklaştı, ama Brooks onu bırakmak istemiyor gibiydi.

"Çok özür dilerim," dedi, tabureden inerken. Elini ağzına götürdü, dudaklarını hızla sildi ve saçlarını düzelterek çok dağınık görünmediğini umdu.

"Nasıl gidiyor diye bir uğrayayım dedim," dedi Rahibe Genevieve. "Okul yılının başlangıcına hazır olduğunuzdan emin olmak için."

Leah sınıfına göz gezdirdi. Brooks'un olmadığı her yere baktı. O anda onun bakışlarıyla karşılaşsaydı, utançtan yerin dibine girerdi. "Her şey hazır gibi görünüyor. Sadece bazı görsel yardımcıları ve süslemeler yapıyorum."

Rahibe de etrafına bakındı ve onaylayarak başını salladı. "Çok iyi. Devam et. Hazırlıklarına, yani," dedi Brooks'a anlamlı bir bakış atarak. Çıkarken Leah masasının arkasındaki sandalyeye çöktü ve yüzünü elleriyle kapattı.

"Aman Tanrım, çok utanç vericiydi."

Brooks omuz silkti ve parmaklarından bantları çıkarmaya başladı. "Neden? Sonuçta evliyiz. Eski top ve zincir anlaşmasının tüm avantajı, karımı her zaman ve her yerde elle taciz etme hakkı ve hatta yükümlülüğü olduğunu sanıyordum."

Leah cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Ha.

Gördün mü? Bir kez olsun haklı bir noktaya değindim."

Ona yavaşça gülümsedi. "Öyle." "Kim mesaj attı?"

"Ha? Oh," dedi, beynini az önce sarıldığı sert vücuttan başka bir şeye odaklamaya çalışarak. "Um, Kiersten'dı. Cole'la akşam yemeğine çıkacakları için gelecek hafta Piper'a bakabilir miyim diye sordu. Dadıları birkaç haftalığına şehir dışında. Olur dedim."

"Hangi gün?"

"Önümüzdeki cuma."

Bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Olur. O gece bir planım yok."

Leah ona bakarak, söylediklerini anlamaya çalıştı. "Sen de benimle bebek bakıcılığı mı yapmak istiyorsun? Gerçek bir bebeğe bakmak gibi. Yani ona bakmak."

"Seni yalnız gönderemem. Dinlenmen lazım.

Aslında, bebeği benim evime getirmeleri daha iyi olur." Leah derin bir nefes aldı. "Brooks, gururum okşandı ve senin beni bu kadar düşündüğün için

ama bunu gerçekten kesmelisin. Ben gayet iyiyim. Doktor izin verdi. Sen yanımda olmadan da şehir merkezine gidip birkaç saat bebek bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum..."

Ama o başını salladı. "Endişelendiğini biliyorum ve korkunç bir gece olduğunu biliyorum, ama her şey bitti. Şimdi iyiyim. Ve açıkçası beni deli ediyorsun. Beni sonsuza kadar dairesinde kilitli tutamazsın."

Endişesi, şakacı bir bakışa dönüştü. "Bu fikri destekleyebilirim."

Elini tutup sandalyeden kaldırdı, parmaklarını parmaklarıyla iç içe geçirip arkasına sıkıştırarak onu kendine yaklaştırdı. "Seni yatak odamda kilitli tutabilirim..." Onu öptü. "Hatta seni bağlayabilirim." Dudaklarını hızlıca ısırarak onu tekrar öptü ve bu, kadının içini ateşle doldurdu. "Seni esir alıp, adımı haykırıncaya kadar istediğim gibi oynayabilirim."

O titrek bir nefes aldı ve o eğilip dudaklarını tekrar yakaladı. Leah'ın kollarını boynuna dolayabilmesi ve ona sımsıkı sarılabilmesi için ellerini bıraktı. Sonunda onu bıraktığında, Leah'ın başı, kalan tüm endişelerini boğan bir hormon denizinde yüzüyordu. Onun çılgın, aşırı hevesli bir koruma gibi peşinden gelmesi kimin umurunda olabilirdi ki? Arada bir ara verip bunu tekrar yapacağı sürece.

"Belki de endişe değil," dedi, alnını alnına dayayarak. "Belki de sadece seninle olmak istiyorum."

Boğazını temizleyerek, sakinleşmeye çalıştı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Beni o kadar eğlenceli buluyorsun, değil mi?"

"Tabii ki," dedi, içini titretiren o yaramaz gülümsemesiyle.

"Peki, çok eğlenmeyi planlama. Bu başımızı belaya sokabilir.

Doktor henüz her şey için izin vermedi."

Brooks abartılı, uzun bir iç çekişle, kadının dudaklarına bir gülümseme kondurdu.

"Haklısın. Yine de bebeği bize getirmeleri senin için daha kolay olurdu."

Onun yanağını okşadı. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, ona söylerim." Bir saniye durup Kiersten'a bir mesaj daha attı, sonra eşyalarını topladı. Çantasını omzuna attı, birkaç çantayı ona taşıması için bıraktı.

"Ama oraya gideceksen, gerçekten yardım etmelisin."

Her iki omzuna da iki çanta astı. "Yardım etmekten bahsetmedim sanırım."

"Hey, orada olmak isteyen sensin. Oturup benim tüm işi yapmamı izlemeyeceksin, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Aslında bu harika bir fikir olabilir," dedi Leah, onun kıvrınmasını izlemekten zevk alarak. "Bebekler çok uğraştırıcıdır ve benim rahat olmamı isteyen sensin, o yüzden *sen* ona bak, ben de *seni* izleyeyim."

"Dur," dedi, hemen peşinden.

"Oh, merak etme. Başarırısın. Bebekler kolaydır. Sadece onu beslediğinden, altını değiştirdiğinden, gazını çıkardığından, uyuduğundan, temiz tuttuğundan ve hiçbir şeyin altına ya da üstüne düşmediğinden emin olmalısın. Henüz emeklemiyor, o yüzden sorun olmaz. Tabii ki bebekler çok kaka yapar, ama eminim sen halledersin."

"Bekle, kaka mı dedin?" Ona yetişmek için aceleyle peşinden koştu, ama her seferinde onun yoluna çıkınca, yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak etrafından dolaştı.

"Leah, kaka dedin. Kaka mı olacak? Sanırım fikrimi değiştirdim."

Telefonu çaldı ve mesajına baktı, gülümsemesi genişledi. "Üzgünüm, çok geç. Bebeği getirmesini ve senin yardım edeceğini söyledim bile. Fikri çok beğendi. Senin için iyi olacağını düşünüyor. Çiftlik hayvanlarıyla harikalar yarattığını söyledi. Bir ara bana anlatmalısın."

Adam kaşlarını çattı. "Bir inekle ilgili bir olay vardı, bir daha asla bahsetmeyeceğime yemin ettim."

Leah durdu ve Brooks ona çarptı, çantaları düşürmemek için küçük bir zıplama dansı yaptı. "İnek mi?" diye sordu. "Kiersten, sen anlatmazsan o anlatmak zorunda kalacak."

."

Yürümeye devam etti, Brooks ise çantalarıyla uğraşmaya devam etti. Brooks çabucak yetişti. "Sanırım o gece yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım."

"Sorun değil, iptal edebilirsin."

O arabaya doğru yürürken, Brooks arkasında koşarak bir bahane uydurup duruyordu. Orada olmakta ısrar eden onu

Orada olmakta ısrar ettiği için onu bu kadar kolay kurtarması mümkün değildi.

Oh, bu çok eğlenceli olacaktı.

Leah, not vermesi gereken deneme kağıtlarını bir kenara itti ve imlecin yanıp söndüğu ekrana bakmaya devam etti. Başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Marcus'a düzenli olarak mesajlar gönderiyordu, Facebook mesajlarını neredeyse hamilelik günlüğu gibi kullanıyordu. Bilgisayardan böyle söylemek istememişti, ama ona ulaşamıyordu ve karnı da küçülmüyordu, bu yüzden bebek doğduktan sonra onu habersiz yakalamak istemiyordu.

Sonunda haberi verdi ve onu bilgilendirmeye başladı. Her randevuya gittiğinde nasıl geçtiğini anlatan bir mesaj gönderdi. Ultrason fotoğraflarını, hatta Brooks'un kaydettiği bebeğin kalp atışlarının bir videosunu bile yükledi. Marcus'a Brooks'tan bahsetmeli mi diye çok tereddüt etti. Bahsetmemek yanlış gelmişti, bu yüzden sonunda evlendiğini söyledi. Tabii ki, bundan daha fazlasını söylememişti ve evliliklerinin gerçek durumunu kesinlikle anlatmamıştı. Ancak Brooks'un adını söylemişti. Evlilikleri uzun sürmeyecek olsa bile, çocuğunun üvey babasının kim olduğunu bilmeye hakkı vardı.

Çoğunlukla bebekten bahsetti. Ama ona sonsuza kadar Facebook mesajları göndermeye devam edemezdi. Bebek doğduktan sonra mesajları kesecekti. Ondan sonra isterse ona ulaşabilirdi.

Mesajı gönderdi ve ellerini karnına koyarak arkasına yaslandı.

"Hala cevap yok mu?" Brooks arkasına geldi ve ellerini omuzlarına koydu.

O da geriye yaslanıp başını salladı. "Hayır, ama başka ne yapabilirim bilmiyorum."

O, ekrana yaklaşarak resme baktı. Elleri, kadının omuzlarında sıkılaştı. "Bekle... bu babası mı? Marcus Cassidy?"

"Evet. Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Hemen cevap vermediğinde, Marcus'un profil resmine bakarken çenesini sıkıttığını gördü. Parmaklarının baskısıyla yerinden kıpırdadı ve o da kendinden geldi, elini gevşetti.

"Üzgünüm. Evet, onu tanıyorum. Tanırdım. Uzun zaman önce. Birlikte üniversiteye gittik."

"Ve?"

Omuzlarını silkti. "Birkaç yıl önceydi."

"Onu tanımak iyi bir şey gibi görünmüyor."

Ona yarım bir gülümseme attı. "Tavuk kümesinde iki horoz varsa, birkaç tüy uçması kaçınılmazdır."

Kız güldü. "Böyle bir deyim nereden duydun?"

Bu sefer gülümsemesi daha samimiydi. "Kiersten'in bizim için düzenlediği son poker tatilinde birkaç tane iyi deyim öğrendim. Bu arada, bu yüzden artık tatillerimizi planlamasına izin vermiyoruz."

"Bir gün ondan ayrıntıları öğrenmem gerek."

Brooks bunu duymazdan geldi ve tekrar bilgisayara yarı öfkeli bakışlarla döndü. "Mesajları okuduğu ama cevap vermemeyi tercih ettiği ihtimalini düşündün mü?"

"Evet." Bu, sorusuna tam olarak cevap vermemiştir, ama belki de vermişti. Brooks, Marcus'u pek önemsemiyor gibiydi. Bu düşünce muhtemelen canını yakmalıydı, ama yakmadı. Marcus'un bebekle ilgilenmemesi bile rahatlatıcı olabilirdi. En azından işler daha az karmaşık olurdu.

İçini çekti. "Ama simge yok. Bak," dedi, ekrana işaret ederek. "Mesaj gönderildiğinde küçük bir onay işareti beliriyor ve kişi mesajı okuduğunda profil resmi küçük bir balonun içinde beliriyor. Bildiğim kadarıyla henüz görmedi. Ama onunla iletişim kurmanın başka bir yolu yok. Hesabı tamamen gizli. Kimse duvarına mesaj yazamıyor, sadece mesaj gönderebiliyor. Arkadaş listesini bile göremiyorum, onlar aracılığıyla ona ulaşmaya çalışamıyorum."

"Onu bulmaya çalışmamı ister misin?" diye sordu Brooks sessizce.

"Yapacak mısın?" Ona dönüp baktı ama onun ne düşündüğünü anlayamadı. Yüzü tamamen ifadesizdi. "Bunu yapar mısın?"

"Eğer istersen."

Tereddüt etti. Brooks'u incitmek istemiyordu ve Marcus'u bulmak için onun yardımını isterse onu inciteceğini hissediyordu. Ama aynı zamanda Brooks her zaman yanında olmayacaktı ve Marcus bebeğin babasıydı. Bilmek hakkı vardı. Öğrendiğinde, o zaman bununla başa çıkabilirlerdi. Ama Leah, ona bir çocuğu olduğunu bildirmek için elinden geleni yapmak istiyordu.

"Yardımcı olabileceğini düşünüyorsan, çok sevinirim," dedi.

Brooks başını salladı ve ekrana baktı. "Onunla ilgili tüm bilgiler bu mu?"

"Evet," dedi , utanç ve tanıdık acele hissettiği

bir gecelik ilişki yaşadığı ve bir daha görmeye niyeti olmayan bir adamla yaşadığı utanç.

Brooks'un yüzünde hiçbir yargılama yoktu. "Ne yapabileceğime bakayım." "Teşekkür ederim."

Ona küçük bir gülümsemeyle alnından öptü ve odadan çıktı.

Leah içini çekti ve ellerini karnına koydu. "Ne yapacağımı bilmiyorum, küçük fistiğim," dedi. "Senin baban senin varlığından haberi yok ve senin sahip olmanı istediğim baba..."

Konuşurken, sözlerinin ne kadar doğru olduğunu fark etmemişti. Brooks'un kaybolduğu kapıya bakarak fısıldadı. "Senin babası olmasını istediğim adam, muhtemelen biz olmadan daha iyi."

Brooks son birkaç aydır mutlu görünüyordu, ama onun yaşam tarzını kısıtladığını inkar edemezdi. Hâlâ kendi evinde değil de onun dairesinde misafir gibi hissediyordu. Burada orada birkaç kadınsı dokunuş olsa da, burası kesinlikle bir bekar eviydi. Mobilyalar sade ve soğuktu, hepsi çelik, deri ve camdan yapılmıştı; bir bebeğin yürümeyi öğrenmesi için uygun bir ortam değildi. Ve her gün şehirde bebekler büyütülürken, Leah her zaman çocuğunu daha sakın bir ortamda büyütmeyi hayal etmişti.

En azından okul, şehir dışında, taş duvarlarla çevrili, bahçeleri ve sessiz koridorları olan bir yerdeydi. Dünya biraz daha küçük olurdu. İdeal olarak, beyaz çitli bir ev istiyordu. Klişe bir hayaldi, ama küçük çocuğunun arka bahçede koşuşturduğunu, belki salıncakta oynadığını, sakın bir sokakta bisiklet sürmeyi öğrendiğini, yazın arkadaşlarıyla oynadığını hayal etmekten kendini alamıyordu. Leah, New York'un kalabalık sokaklarında bebeğini büyütürken sinirleri bozulacağından oldukça emindi. Elbette yapması gerekeni yapacaktı. Orada sonsuza kadar kalmayacak olsa da, dünyanın çoğu insanından daha şanslı olduğunu biliyordu. Bu yüzden, tam olarak hayal ettiği şey olmasa da, orada geçireceği her an için minnettar olacaktı. Onunla birlikte.

Ve her şey bittiğinde... Şimdilik bunu düşünmek istemiyordu.

On Üçüncü Bölüm

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Cole.

O ve Brooks kanepede otururken, kadınlar oturma odasının diğer tarafında yerde, sırtüstü yatıp ayaklarını havada sallayan bebeği izliyorlardı.

"İyi," dedi Brooks.

Cole kaşlarını kaldırdı ve bekledi.

Brooks bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Leah'a babasını bulmasına yardım edeceğimi söyledim."

"O zaman neden bu kadar sinirlisin?"

"Babası Marcus Cassidy."

Cole'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Üniversitedeki pislik

Cassidy mi?" Brooks başını salladı ve Cole alçak bir ıslık

çaldı. "Hay sıçayım." "Evet."

"O, onun hakkında bir şey biliyor mu?"

"Ne, o herifin hayatının amacını beni mahvetmek olarak belirlemiş bir pislik olduğunu mu? Hayır."

"Belki de bilmeli."

Brooks elini salladı. "O salak heriften kıskanıyormuşum gibi

görünür." "Hâlâ onu bulmaya çalışacak mısın?"

"Zaten aradım. Sekreterine Facebook mesajlarını kontrol etmesini söyledim."

Cole kaşlarını kaldırdı. "Bu çok belirsiz."

Brooks omuz silkti. "Belki, ama onu bulmaya çalışacağımı söyledim, onu güzelce paketleyip ona getireceğimi değil."

"Sence cevap verir mi?"

"İçgüdülerim hayır diyor. Normal şartlar altında. Ama... ona benimle evli olduğunu söyledi."

Cole geriye yaslandı. "O mesajları okursa, çocuğunu taşıyan kadının seninle evli olduğunu öğrenecek."

"Evet." "Hay

sıçayım."

Brooks içini çekti. "Evet."

"Onu adam hakkında uyarmalısın."

"Ne dersem yanlış anlaşılacak. Ne yapmam gerekiyor? O adam gelirse, bunun sadece beni her zaman alt etmek için garip bir kompleksinden kaynaklandığını ve karımı çalmanın bunun en iyi örneği olacağını mı söyleyeyim?"

"Öyle bir şey."

"Bunu yapamam. Umarım 'bebek' kelimesini görür ve çılgılık atarak kaçır."

"Evet, umarım." Cole bunun olacağına hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bebek babası draması dışında, işler nasıl? Bilirsin... evlilik meselesi falan?"

"İyi."

"Sadece iyi

mi?"

"Karışan anne tavırlarını bırak," dedi Brooks. "Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyleyene kadar iyi olmaktan öteye gidemez. O zaman bile ona dokunmaya korkarım."

"Dostum," dedi Cole, dizine vurarak, "endişelenme. Olur böyle şeyler. Çok yaygındır."

"Gerçekten mi? Kiersten hamileyken de böyle miydi?"

"Hayır, ama tüm bebek kitaplarında yazıyor. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledi, değil mi?"

"Evet. Ama bilmiyorum, dürüst olmak gerekirse, bu konuda düşünmemeye çalışıyorum."

"Anlayabiliyorum. Bu arada, buna hazır mısınız?" Cole, çocuğuna başını salladı.

"Tabii. Ne kadar zor olabilir ki?"

Cole ona baktı ve güldü.

"Kötümser olma, kardeşim."

Bu Cole'u daha da güldürdü.

Kiersten ve Leah da onlara katılmak için yanlarına geldi, Kiersten bebeği kucağında sallıyordu. "Burada ne gülüyorsunuz?"

Cole ayağa kalktı ve onu yanağından öptü. "Brooks bunun

çocuk oyuncuğı olacağını söyledi."

Kiersten ona baktı ve sırtıttı. "Tıpkı bir inek pastası gibi."

"Hey. Yemin et," dedi Brooks.

Leah ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Tamam, burada kesinlikle bir şakanın dışında bırakılıyorum."

Brooks içini çekti. "Üzerime işedi. Bu konuda söyleyeceğim tek şey bu."

Leah'ın ağzı açık kaldı ve Brooks, o anı tekrar yaşamak istemediğı için başını salladı.

"Bu arada," dedi Kiersten, "gidelim artık."

Bebeğı ona uzattı, Brooks çok şaşırdı ve Leah'ın bebeğın çoğunu o alacağını düşünmüştü, bebeğı almaktan başka bir şey yapamadı. Bebeğı kollarının altında tuttu, bacaklarını havada sallanmasına izin verdi, ama bunu ne kadar süre yapabileceğini bilmiyordu. Bebeğın kıvrınması beklediğinden çok daha fazlaydı.

"O bomba değil Brooks," dedi Kiersten. "Onu vücuduna yasla."

Bunu filmlerde ve parkta görmüştü, ama pratik yapabileceğı küçük kardeşi yoktu ve bebeklerle pek haşır neşir olmamıştı. Kiersten'in dediğini yaptı, kollarını bebeğın bacaklarının altına soktu ve onu göğsüne yasladi. Hâlâ rahat hissetmiyordu ama bebeğı daha iyi tutuyordu.

"Tamam, birkaç saat sonra döneriz," dedi Kiersten. "İkiniz de iyi eğlenin."

Leah'a bir bakış attı ve ikisi birbirlerine baktılar. Leah sırtıttı ve onları asansöre kadar geçirdi. Piper yine kıvrınmaya ve ona doğru geriye doğru eğilmeye başladı. Onu yere koymak istemediğı için onu kanepeye oturttu, ama kız hemen yanına kaydı. Rahatsız görünmüyordu, bu yüzden battaniyesini almaya giderken onu orada yatırdı. Leah'ın nefesini duyunca hızla döndü.

"Ne oldu? Ne var? Sorun ne?"

Kolları açık bir şekilde kanepeye doğru iki büyük adım attı ve bebek yuvarlanmadan onu yakaladı.

"Bebekleri böyle yalnız bırakamazsın," dedi.

"Ama başıboş değildi. Ben buradaydım. Bir saniye arkamı döndüm."

"O kadar bile yeter."

"Böyle yuvarlanabileceğini bilmiyordum. Yerinden kıpırdamayacağını sanmıştım."

Leah güldü. "Bebekler asla yerinde durmazlar. Yuvarlanabilecekleri bir yerde bırakamazsın. Ya yastıklarla bir bariyer yap ya da onu zıplayan sandalyesine bağla ya da başka bir şey yap. Ya da onu yere yatır. Bir şey olmaz."

Brooks, kalbinin göğsünden çıkacakmış gibi atmasını engellemek için derin bir nefes aldı. Görevde bir dakikadan az bir süre geçmişti ve neredeyse bebeği öldürüyordu. Ailesi muhtemelen asansörden bile çıkmamıştı.

"Bence bu kötü bir fikirdi," dedi.

Leah tekrar güldü. "Merak etme. Her şey yoluna girecek." Piper'ı ona geri verdi. "Tuvalete gitmem lazım. Bir dakika yalnız kalabilir misin?"

Brooks, ona gülümseyerek kıvranan bebeğe baktı. "Tabii, ama... çabuk dön, tamam mı?"

Leah ona gülümsedi ve başını salladı. "Onu yüksek yerlerde yalnız bırakma."

"Yüksek yerlere çıkmasın. Anladım."

Kanepeye oturdu, ama Piper kollarında kıvranmaya devam etti. "Sıkıldın mı? Yatmak ister misin? Ne istersin?"

Kız, kocaman mavi gözleriyle ona bakıp gözlerini kırptı ve küçük yumruğunu ağzına soktu. Yumruğunu çiğnerken tombul parmaklarının arasından bir damla salya sızdı... doğrudan gömleğine doğru. Etrafına bakınarak salyayı silmek için bir şey aradı. Bebek çantası birkaç metre uzakta, kanepenin ucunda duruyordu. Onu yere bırakmak için uzandı, ama sonra birinci kuralı hatırladı: bebeği yüksek yerlerde yalnız bırakma. Bu yüzden onu kucağında taşıdı, yüzünü gömleğinden uzak tutmaya dikkat etti.

Bebek çantasını karıştırdı ve bebek bezleri, ıslak mendiller, çeşitli toz ve merhem şişeleri, oyuncaklar, biberonlar, mama karışımı, yedek giysiler, alt değiştirme pedleri... O pisliği temizlemek için içinde bir şey olmalıydı... Evet, işte buldu!

Kare şeklinde bir bez parçası alıp bebeğin çenesini ve yumruğunu sildi, ama gömleği çoktan mahvolmuştu, bebeğin salyalarıyla lekelenmişti. İçini çekip bebeğe gülümsedi.

"Görünüşe göre bu ay kuru temizleme faturasını baban ödeyecek," dedi. Piper ona gülümsedi. Sevimli küçük şey, bunu itiraf etmek zorundaydı.

Onu biraz daha yukarı kaldırdı. "Biliyor musun, insanların bebeklere neden bu kadar düşkün olduğunu hep merak etmişimdir." Onu yüzünü görebilecek şekilde tuttu.

Kız kıkırdadı ve ona vurdu.

O da güldü. "Ama sizler çok tatlısınız, değil mi? Değil mi?" diye tekrar sordu, sesini bir oktav değiştirerek. "Evet, öylesiniz. Neden böyle konuşuyorum bilmiyorum. Ama durduramıyorum. Bulaşıcı galiba. Bebek hastalığı. Sen de bulaştın mı? Sanırım bulaştın. Sonsuza kadar böyle konuşacağım, değil mi? Evet, öyle. Çok sevimlisin. Kesinlikle annene çekmişsin. Kokulu babana değil. Hayır, onu sevmiyoruz."

Onu başının üzerine kaldırdı ve güldürmek için salladı. Kız daha çok güldü, o da banyo kapısının açıldığını duysa bile devam etti. Elbette biraz utanç duyuyordu, ama elindeki küçük yaratığın çıkardığı sevimli sesler bunu gölgede bırakıyordu.

"Brooks, dikkatli olsan iyi olur," dedi Leah.

"Neye dikkatli? O çok sevimli. Bir sineği bile incitemez. Hayır, incitemez," dedi, gençlerden daha küçük çocuklara karşı insanların kullandığı o sinir bozucu bebek sesiyle, ki bunu yapmaktan gerçekten vazgeçemiyordu.

"Sen de öyle değil misin? Sen de küçücük bir şeysin. Ne yapabilirsin ki..."

Hiçbir uyarı, hiçbir sıkıntı belirtisi yoktu. Yüzü buruşmadı. Ağlamadı. Bebek, bir saniye içinde sevimli bir kıkırdayan makineden Exorcist'teki gibi kusmuk fıskiyesine dönüştü. Her şey o kadar hızlı oldu ki, nasıl tepki vereceğini bile bilemedi, sadece orada durup gözlerinden sıcak sıvıyı silerek Piper'ın telaşlanmaya başlamasını izledi.

Tabii ya. *Şimdi* de ağlıyor.

Leah aceleyle yanına gelip bebeği ondan aldı ve ona bir havlu uzattı.

"Şimdi 'sana demiştim' demek için kötü bir zaman mı?" diye sordu, en melek yüzünü takınarak ona göz kırparak.

"Evet," dedi. "Eğer senin için de sorun olmazsa, bunu sonraya almak zorundayım."

"Anladım. Sonra konuşuruz. Ama tekrar olmaması için, bebek yemek yedikten sonra biraz dikkatli olmakta fayda var. Kiersten çıkmadan hemen önce onu beslemiş."

"Ah," dedi adam, yüzünü silerek. "İyi bilmek. Ama gerçekten... bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar iğrenç bir şeyi bu kadar çok üretebilir?"

Leah güldü ve bebek de ona katıldı.

"Tabii," dedi. "İkiniz de bundan çok eğleniyorsunuz, değil mi?" dedi, bebek sesi yine duyuldu.

Leah telefonunu çıkardı ve hızlıca bir fotoğraf çekti. Brooks yüzünü kapatmak için ellerini uzattı ama çok geçti.

"Oh, bu kesinlikle yeni profil resmim olacak," dedi.

"Sakın yapma. Seninle paylaşmaktan çok mutluyum." Ona doğru tehditkar bir adım attı ve kız onu uzak tutmak için elini uzattı.

"Hayır, hayır, tamam, sen kazandın!" Ona banyoyu işaret ederek başını salladı. "Git temizlen. Ben bebeğe bakarım."

"Tamam. Şuna dikkat et," dedi, bebeğin küçük ağzını işaret ederek, "ve şuna da." Bebek bezinin olduğu bölgeyi işaret etti. "Orası da çok kötü olabiliyormuş diye duydum."

Leah tekrar güldü ve onu uzaklaştırdı. "Merak etme, ben hallederim."

Dışarı çıktı, bebeği kucağına alan Leah'a bir kez daha bakarak.

Bu sahne o kadar evcil bir sahneydi ki, oturma odasında görmeyi hiç beklemiyordu. Hayatında hiç görmemişti. Ama nedense inanılmaz derecede doğru geliyordu. Şüphesiz gerçeküstüydü. Ama doğrudu. İlk kez, bu mutlu küçük sahnenin sonsuza kadar sürmeyeceği için derin bir pişmanlık duydu. İçinden bir ses, "*Neden olmasın?*" diye fısıldadı. Başını salladı ve bu düşünceyi, ortaya çıktığı derin, karanlık kutuya geri itti. Leah ile birbirlerini çok uzun süredir tanımıyorlardı, onun her şeyi mahvetmesi için yeterince uzun bir süre değildi, ama bunu yakında düzelteceğinden hiç şüphesi yoktu.

Her zaman yapmıştı.

...

Leah bebeğin gazını çıkardı ve koltukta oturup tabletinde bir şeyler bakan Brooks'a baktı. Her şeyin bu kadar normal hissettirmesi, bir aile gibi görünmeleri çok garipti. Birkaç saat boyunca her şeyin sahte olduğunu unutmuş, hatta kendi bebekleriyle evde olduklarını hayal etmişti. Bu tür düşünceleri daha başlangıcında kesmesi gerekiyordu. Aksi takdirde ileride işleri daha da zorlaştıracaktı.

"Piper'ı bir dakika alabilir misin?" diye sorarak onu yanına getirdi. "Yemeği hazırlamam lazım."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Bir şeyler sipariş edebiliriz."

Kız gülümsedi. Onu kandıramazdı. Dışarıdan yemek sipariş etmek istemesi, yemek tercihlerinden çok, bebekle tekrar yalnız kalma korkusundan kaynaklanıyordu.

"Bir dakika tut onu. Neredeyse uyudu."

Brooks isteksizce kollarını uzattı ve Leah uykulu bebeği kollarına yatırdı, eğilip Piper'ın başına bir öpücük kondurdu.

"Gördün mü?" dedi. "Seni seviyor." Brooks bebeğe tereddütle baktı, ama Leah ona sorgulayan bir bakış attığında başını salladı.

"Çok uzaklaşma."

"Hemen arkanda mutfakta olacağım."

Leah mutfakta hazırlıklarla meşgul oldu, hızlıca sebzeleri doğradı ve tavada kızartmak için tavuğu küp küp doğradı. Arada sırada Brooks'un bebek yüzünden paniğe kapılıp patlamadığından emin olmak için başını kaldırdı. Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu.

Her şeyi hazırlayıp servis yaptıktan sonra onu masaya çağırmak için döndü, ama gördüğü manzara onu olduğu yerde dondu. Bebekten sessiz bir telaş sesi geliyordu. Brooks onu göğsüne yaslayıp nazikçe sallıyordu ve onun şarkı söylediği zayıf sesler Leah'ın kulağına ulaşıyordu. Güneş ve gökkuşağı hakkında şarkı söyleyen Brooks'un, kaslı kollarında tuttuğu minik bebeği, Leah'ı o kadar güçlü bir duygu dalgasına sürükledi ki, sandalyeye tutunmak zorunda kaldı. İçinde kopan kaosu nasıl sindireceğini bile bilmiyordu. Bu, sevimli olmanın ötesinde, inanılmaz derecede tatlıydı ve eğer hamile olmasaydı, muhtemelen o anda hamile kalırdı.

Büyük, güçlü bir adamın minik bir bebeği kucağında sallaması neden bu kadar seksi geliyordu?

Ona baktı ve onun kendisini izlediğini gördü, ama onun sandığı gibi utanmak yerine gülümsedi. Her zamanki abartılı sırtışından değil, aynı anda hem çok uygunsuz hem de yüzüne çok yakışan, şefkatli, mutlu bir gülümsemeydi.

"Yemek hazır," dedi ona, yeni uykuya dalmış bebeği rahatsız etmemek için sessizce.

Adam aşağıya baktı. "Onu ne yapacağım?"

Leah, oyun parkını kurduğu yere onu çağırdı. "Onu oraya yatır ki biz yemek yerken uyuyabilsin."

O, değerli paketi nazikçe oyun parkına bıraktı ve yanında durup aşağıya baktı. "Uyurken çok tatlılar, değil mi?"

Leah sessizce güldü. "Uyanırken de çok tatlılar."

Brooks başını salladı. " , hariç, *Exorcist* taklit. Ama onun dışında, evet, tabii."

Tekrar güldüler ve kız elini tutup onu mutfağa çekti. "Otur. Ye."

Çatalını aldı ve yemeğe baktı.

"Ne oldu?" diye sordu kız, kucağına peçete koyarak. "Kızartma sevmez misin?"

"Hayır, çok seviyorum. Öyle değil. Şey... Annem son kez ziyarete geldiğinden beri gerçek bir ev yemeği yemedim galiba."

"Yemek yapmaz mısınız?"

O burun kıvırdı. "Birkaç kez denedim. Pek iyi olmadı." "Hadi ama. O kadar da kötü olmamıştır."

"Üniversitenin ilk yılıydı. Hoşlandığım bir kızı etkilemek istedim. Onu ev yapımı yemek yemeye yurt odama davet ettim."

"Yurt odana mı?"

Başını salladı. "O ısıtıcı şeylerden vardı. Bir de mikrodalga. Her şeyim var diye düşündüm."

"Sonra?"

"Saat dokuzda onu yatağa attım."

Leah kaşlarını kaldırdı ve esprinin sonunu bekledi.

"Ama siyah ipek çarşafarla kapladığım yatak değil, acil servisteki yataktı ve kız gıda zehirlenmesinden kusuyordu. Acil servisteki doktor, gördüğü en kötü vaka olduğunu söyledi."

Başını salladı, gözleri uzak geçmişe odaklanmıştı. "Hayatımda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Çok uğraşmışım. Martha Stewart dergilerinden birinde süslü bir tarif bulmuştum. Tüm maaşımı ve bütün bir günümü o aptal küçük ocakta terleyerek harcamışım. Ama sanırım yeterince ısınmamıştı."

"Eminim çabana minnettar olmuştur."

Sesinde hiç neşe yoktu ama güldü. "Hayır, o, oda arkadaşının erkek arkadaşının götürdüğü yeni açılmış şık bir restorana gitmemi istemişti. Ama o adamın zengin bir babası ve büyük bir harçlığı vardı. Benim ise geçimini zar zor sağlayan çalışkan bir babam ve üniversite masraflarına yardımcı olmak için geceleri pizza dağıtan bir işim vardı. Bu yüzden tiyatro kulübündeki bir arkadaşımдан küçük beyaz Noel ışıkları ödünç aldım ve odamın her yerine astım, odayı çok güzel temizledim. Bilirsin, romantik bir ortam yaratmaya çalıştım."

"Kulağa harika geliyor," dedi Leah, kalbi onun için acıyarak. O hikayeyi gülümseyerek anlattı, ama gözlerinde Leah'ın silmek istediği kalıcı bir acı vardı.

silmek istediği bir acı vardı.

“Onu arka sokağa götürüp çöp tenekesinden yemek yedirmeye çalıştığımı sanırsın. Birkaç lokma yuttu, sonunda tükürdü ve hangi cimri moronun yurt odasında yemek pişirmeye kalkıştığını sordu.”

"Bu korkunç!"

Omuz silkti. "Haksız sayılmazdı. Sonuçta acil servise kaldırıldı."

Leah'ın kalbi biraz daha kırıldı. O kızın kim olduğunu bulup onun onurunu savunmak için bir şeyler yapmak istiyordu. Birine böyle davranmak ne kadar aşağılık bir şeydi.

"O hatalıydı. Senin beklentilerini karşıladı ya da karşılamadı, sen çok uğraştın ve o ise sadece... bir... kaltaktı."

Bu sözler onu gerçekten güldürdü. "Bu kadar küfürlü olduğunu bilmiyordum, küçük öğretmen hanım."

"Sadece özel günlerde kullanırım."

"Yaramaz bir tarafın olduğunu bilmek güzel," dedi göz kırparak.

Oh, onun çok yaramaz bir tarafı vardı. Ama bunu ortaya çıkarmak son derece akılsızca olurdu, bu yüzden o sözü duymazdan geldi. "Eğer teselli olacaksa, nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum."

"Sen de birine gıda zehirlenmesi mi yaptın?"

O güldü. "Hayır. Ama aşırı çaba sarf ettim, ama sonuçta yüzüme geri döndü. Bir yıldan fazla çıktığım bir adam taşındı, biz de bir süre uzun mesafeli ilişkiyi denedik. İş toplantısı için benden yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir şehre uçması gerekiyordu. Toplantısı bittiğinde buluşacaktık, ama toplantının iyi gitmediğini biliyordum ve ona sürpriz yapmak istedim. Gidip en sevdiği şekerlemeleri aldım, onun hakkında sevdiğim şeyleri yazdığım notlar yazdım ve toplantısından çıkınca bulması için otel odasının her yerine yerleştirdim."

“Ve hoşuna gitmedi mi?”

Hoş olmayan anıyı hatırlayarak kaşlarını çatı. “İki gün boyunca ondan haber almadım. Otelde buluşmamız gerekiyordu. Bu yüzden odasının anahtarı bendeydi. Ama geri döndüğünde beni aramadığı için, ne düşüneceğimi bilemedim. Mesajlarıma cevap vermiyordu. İki gün sonra nihayet telefona çıktı. Otel odasından hiç bahsetmedi, ben konuyu açınca, bunun biraz takipçilik gibi olduğunu ve kendisini rahatsız ettiğini, bu yüzden oradan ayrılıp evine döndüğünü söyledi.

"

"Bir yıldır çıktığı bir kadının, kötü bir gün geçirdiği için onu neşelendirmek için davet edildiği bir otel odasına gidip aşk notları ve şekerler bırakmasının takipçilik olduğunu mu düşündü?"

"Evet."

Brooks başını salladı. "Bence bazı insanlar mutsuz olmaya kararlı. Sen bana istediğin zaman aşk notları ve şekerlemelerle yağmur yağdırabilirsin."

Kadın güldü. "Bunu aklımda tutacağım. Şimdi soğumadan ye. Umarım beğenirsin," dedi, aniden onu saran utangaçlıktan kıvranarak.

"Eminim harika olacaktır."

Ona içini ısıtan bir gülümseme attı ve kız, bağlantıyı koparmak için dikkatini yemeğine verdi. O, kesinlikle beklediğinden daha fazlasıydı ve bu, veda etme zamanı geldiğinde sorun olacaktı.

O düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Şu anda, birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkaracaktı.

Kiersten ve Cole Piper'ı almaya geldiğinde, Brooks bebek bakımıyla uğraşmaktan yorgun düşmüştü. Leah onları kapıda karşıladı, parmağını dudaklarına götürdü ve onları kanepeye doğru işaret etti, sonra da şimdiye kadar gördüğü en sevimli manzarayı gösterdi. Kiersten elini ağzına götürdü, gülümsedi ve telefonunu çıkardı. Cole, karısı birkaç fotoğraf çekerken başını salladı, ama o da gülümsüyordu.

Brooks, bebeği bir koluna sararak, omzuna bir burp bezi örtmüş, etraflarına üç oyuncak ayı yerleştirmiş ve elinde biberonla kanepede uyuyakalmıştı. Kafasında da bebeği güldürmek için taç olarak taktığı at nalı şeklindeki bebek yastıklarından biri vardı.

"Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu Kiersten.

"Şaşırtıcı derecede iyi. Yani, elbette biraz öğrenme süreci var," dedi, dağınık daireyi işaret ederek. "Ama her şeyi kavramaya başladı. Bebek bezi değiştirme gibi şeylerin tüm inceliklerini öğrenmemiş olabilir, ama bebeklerle çok iyi anlaşıyor. Bütün gece onu güldürdü ve gülümsetti."

Kiersten gülümsedi. "Sizin için çok korkunç olmamasına sevindim." Leah başını salladı. "Eğlendik."

Cole eşyalarını toplamayı bitirmişti, Kiersten de Brooks'tan bebeği almaya gitti. Kiersten bebeği aldığı anda bebek uyanarak irkildi, ama onun olduğunu görünce hemen

Leah onları kapıya kadar geçirdi ve vedalaştı. Sonra kanepeye geri döndü ve Brooks'a birkaç saniye baktı. Brooks, onun beklediği

Leah onları kapıya kadar geçirdi ve vedalaştı. Sonra kanepeye geri döndü ve Brooks'a birkaç saniye baktı. Brooks, onun beklediği gibi bir adam değildi. Her durumda, onu şaşırtmanın bir yolunu bulurdu.

Onunla olan hayat, ne kadar sürerse sürsün, asla sıkıcı olmayacaktı, bu kesindi.

Kapı zili çaldı ve Brooks irkildi. Leah güldü. "Sadece kapı."

"Oh," dedi Brooks, elini yüzüne sürerek.

"Ben bakayım." Leah interkomu kontrol etmek için döndü ama Brooks ayağa kalkıp gerindi.

"Muhtemelen Cole'dur," dedi, kucakladığı bebek battaniyesini kaldırarak. "Prensesin en sevdiği battaniyesiz yatamaz, ki onu benden çalmışım. Sen otur. Ben kapıya bakayım."

Leah cevap veremedi kanepeden kalkmış ve kapıya gidip video monitörünü kontrol etmeye başlamıştı. Leah omuz silkti. Kanepeye çöktü ve başını arkaya yasladı, artan ağırlığını ayaklarından almaktan memnun. Küçük fıstığı sırtını ve ayaklarını ağrıtmaya başlamıştı. Elleriyle karnını tekrar tekrar ovuşturdu. Parmaklarının ucunda sert bir yumru hissetmek, içindeki minik canlının güvenli ve rahat olduğunu hissetmek, onu sakinleştiren bir hareket haline gelmişti.

Kapı zili tekrar çaldı ve Brooks içinden küfretti ama kim olursa olsun kapıyı açtı ve kadının yanına geri döndü. Kadın ona bir bakış attı ve yüzünü görünce hemen oturdu, kalbi endişeyle çarpmaya başladı.

"Brooks? Ne oldu? Kim o?"

Ona sıkı bir gülümseme attı. "Bir ziyaretçin var."

On Dördüncü Bölüm

Brooks kapının yanında bekliyordu, tüm vücudu gergindi. Leah'ın kalbi durdu. Onu hiç böyle görmemişti. Hiç. Brooks ne olursa olsun gözlerinde hep bir gülümseme vardı.

"Brooks? Ne oluyor? Kim o?" diye sordu, ama o bir kelime bile söylemeden kapı çalındı. Ona cevap vermek yerine, kapıyı açtı.

Ayağa kalktı, elleri hemen karnına gitti ve kapıda duran adama baktı. "Marcus," dedi, bebeğinin babasına bakarken bir an için zihni tamamen boşaldı.

Brooks, Marcus'a başıyla selam verdi. Marcus, kocaman bir buket çiçekle içeri girerken Leah'a baktı, yüzündeki ifade okunamazdı. "Sizi yalnız bırakayım," dedi.

Şarap odasına girdi ve kapıyı kapatmak için döndü, ona bir kez daha baktı.

"Brooks," dedi Leah. Ama o arkasını döndü ve kapıyı kapattı. Yüzündeki ifade Leah'ın kalbini parçaladı.

Marcus yavaşça odaya girdi, gözleri Leah'ın gözleri ile karnı arasında gidip geliyordu.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim, özellikle de bu saatte. Ama mesajlarını yeni aldım ve seni görmek istedim."

"Hayır, sorun değil, gerçekten. Bu yüzden adresi vermiştim. Bir gün bizi görmek istersen diye..."

"Yani, sen gerçekten..." Bakışları tekrar karnına düştü.

Kaşları hafifçe kalktı. Yalan söylediğini mi düşünmüştü? "Evet. Mesajlarımı yeni gördün mü?"

Biraz utangaç bir gülümsemeyle cevap verdi. "Evet, cevap vermediğim için özür dilerim. Birkaç aydır yurt dışındaydım ve Facebook'u kontrol etmek önceliklerim arasında değildi."

öncelikli işlerimden değildi. Bunlar sana," dedi ve çiçekleri ona uzattı.

"Teşekkür ederim. Çok güzeller." Mutfağa gidip çiçekleri tezgahın üzerine koydu

tezgahın üzerine koydu ve bu sırada sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Seni hamile bırakıp beş ay sonra birdenbire ortaya çıkan adama ne dedin?

"Bunu görmek senin için şok olmuştur herhalde. Bu haberi bu şekilde verdiğim için üzgünüm, ama sana başka nasıl ulaşabileceğimi bilemedim. Bilmen gerektiğini düşündüm..."

"Hayır, sorun değil. Beni aramaya çalıştığın için teşekkür ederim. Ama artık buradayım."

"Evet, buradasın." Bu ne anlama geliyordu? Ne anlamını vermek istiyordu? Bu adamı tanıımıyordu. Onun için tamamen bir yabancıydı, bir daha görmek istemediği biriydi. Ve şimdi buradaydılar, yarattıkları küçük hayatla birbirlerine bağlıydılar.

Birinin bu konuyu ele alan bir rehber kitap yazması gerçekten gerekiyordu. *Tek gecelik ilişkinizden doğan çocuğun babasıyla nasıl başa çıkacağınız*. Yeni kocayı da bu karışıma nasıl dahil edeceğinizle ilgili bonus bir bölüm de dahil.

Ona kanepede oturmasını işaret etti. Aralarında bolca boşluk bırakarak yanına oturdu.

Adam etrafa bakındı. "Evin çok güzelmiş." "Teşekkürler, ama bu benim eserim değil. Burası Brooks'un evi." "Ama siz evli değil misiniz?"

Oops. Bunu unutmamalıydım. "Evet, ama Brooks evlenmeden önce burada yaşıyordu. Sanırım hâlâ burayı evim olarak görmeye alışamadım."

"Ah, anlıyorum."

Kız başını salladı ve bir iki dakika garip bir sessizlik oldu, sonra adam kızın karnına başını salladı.

"Peki... her şey yolunda mı...?"

"Evet," dedi, konuşacak bir konu bulduğu için mutluydu. "Neredeyse yirmi hafta oldu. Bebek mükemmel bir şekilde büyüyor. Cinsiyetini henüz öğrenmedik... oh. Sanırım artık buraya geldiğine göre bunu seninle konuşmalıyım. Bilmek ister misin?"

Adam elini sallayarak reddetti. "Sen nasıl istersen öyle olsun. Kapıdan girdiğim anda bir sürü talepte bulunmayacağım. Her şeyin yolunda olduğunu duyduğuma sevindim."

Bu onun için çok nazikti. Karnındaki gerginlik henüz geçmemişti ve sonunda güldü. Adam kaşlarını kaldırdı.

"Özür dilerim. Bu... tüm bu durum biraz..." "Garip mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet."

Öne doğru eğildi ve ellerini tuttu. "Bak, burada hiçbir beklentim yok. Mümkün olduğunca dahil olmak isterim, ama bu tamamen sana kalmış. Ve birbirimizi pek tanımadığımızı biliyorum, ama son görüşmemizde gayet iyi anlaşmıştık." Bakışları imalı bir hal aldı ve başparmaklarıyla kızın elinin üstünde tembel daireler çizdi. "Eminim kısa sürede birbirimize yeniden alışırız."

Bir an için zihni boşaldı. O gece gerçekten çok güzel vakit geçirmişlerdi. O zamana kadar geçirdiği en güzel geceydi...

Şarap odasının kapısına baktı ve Brooks'un orada durduğunu gördü. "Brooks," dedi, ellerini Marcus'un ellerinden çekip ayağa kalktı. Üzerine çöken suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Sonuçta, yanlış bir şey yapmamıştı. Evlilikleri gerçek olsa bile, o hiçbir şey yapmamıştı. Ama yine de Brooks'un bakışları altında kıpırdanıp durma dürtüsüne engel olamadı.

Brooks gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine yansımada, ve ona doğru gelerek, onu şaşırtacak şekilde kolunu beline doladı. Bu hareket onu sakinleştirdi ve ona yaslandı.

"Ee, burada işler nasıl gidiyor?" diye sordu, gözleri Marcus'a odaklanmış halde.

"Harika," dedi Marcus. "Bebeğimin annesiyle yeniden tanışıyorum."

Leah ona hafifçe kaşlarını çatarak baktı. Bu çok sahiplenici bir sözdü. Ve iki adam arasındaki garip gerginlik her saniye artıyordu.

Brooks'un kolu onu daha sıkı sardı. "Marcus'la aynı okula gittiğimizi söylemiş miydin, hatırlamıyorum."

"Evet..." Leah başladı ama Marcus önce cevap verdi.

"Evet, birlikte okuduk. O zamanlar oldukça rakiptik, değil mi?" dedi, sesi dostçaydı ama gözlerinde Leah'ı rahatsız eden bir bakış vardı.

"Öyle miydiniz?" diye sordu Leah, Brooks'a bakarak. Brooks, Marcus'tan gözlerini ayırmamıştı ama çenesi sanki dişlerini sıkıyormuş gibi görünüyordu.

"Oh, evet," dedi Marcus. "Birkaç rekabetçi projemiz vardı. Bu iri adam bana birkaç kızı bile kaptırdı, sanırım." Güldü, ama Brooks'un kolu

gerginleşti.

"Eski hikaye," dedi Brooks, zoraki bir gülümsemeyle, ama Marcus'a normal göründü.

"Tabii, tabii." Marcus, Leah'a dönerek, "İlk uygulamamı satmadan önce sadece birkaç yıl okula gittim, sonra daha büyük ve daha iyi şeyler için ayrıldım," dedi.

Brooks cevap vermedi ve Marcus başka bir şey söyleyemeden telefonu bip sesi çıkardı. Telefonuna baktı. "Maalesef gitmem gerek. Ama," cebinden bir kartvizit çıkardı ve Leah'ya uzattı, "burada tüm iletişim bilgilerim var ve arkasına kişisel cep telefonu numaramı yazdım. Bir sonraki randevunun ne zaman olduğunu ve bebekle ilgili gelişmeleri bana haber ver. Her şeyde yanında olmak istiyorum."

"Tamam," dedi Leah, onun bu kadar ilgilenmesinden gerçekten memnun olmuştu. Arkasında duran Brooks'un kasvetli varlığı her şeyi biraz daha garip hale getiriyordu, ama babasının bu kadar ilgilenmesi bebek için iyi olacaktı.

"Ve ihtiyacın olan herhangi bir şey olursa lütfen beni ara," dedi. "Gece geç saatte dondurma almak için bile."

"Dondurma isteğini kendim halledebilirim," dedi Brooks.

"Tabii ki. Ama kendini yorma. Artık ikimiz varız." Marcus güldü ve Leah'ın yanağına öpücük kondurdu. "Sonra konuşuruz." Brooks'u işaret etti. "Kızımıza iyi bak." Ona kocaman, yapmacık bir gülümseme attı ve çıkarken el salladı.

Leah, hala kapıya bakarak duran Brooks'a bir göz attı.

"Anladığım kadarıyla siz ikiniz eskiden arkadaş değildiniz?"

Brooks ona bir bakış attı ve burnunu çekti. "Öyle sayılır. Benim altımdan çalıştığımız uygulamayı satana kadar."

Daha fazla soru sormak için ağzını açtı ama Brooks, "Neredeyse on yıl önceydi," dedi ve merdivenlere doğru yöneldi. "Geç oldu. Yatacağım." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak onu loftun ortasında bırakıp gitti.

"İlginçti," diye mırıldandı.

Brooks ve Marcus'un anlaşılamayacakları hiç aklına gelmemişti. Hele ki Marcus'un cevap vermesi bu kadar uzun sürerken, aynı odada bulunacakları hiç aklına gelmemişti. Hele ki bebeğinin babası ile geçici kocasının birbirlerini tanıma ihtimali çok düşük olduğu için. En azından öyle düşünmüştü.

Her halükarda, stres yapmak bebek için sağlıklı değildi ve burada önemli olan tek şey bebektir, bu yüzden erkekler barışıp öpüşmek zorundaydı. En azından bebek doğana ve sahte evlilik olayı bitene kadar. O zaman Marcus'un bu işin içine nasıl gireceğini düşünebilirdi. Ve Brooks'un. Eğer girmek isterse, ki bu giderek daha az olası görünüyordu.

Derin bir nefes aldı. Şimdi bunun için endişelenmenin bir anlamı yoktu. Tüm sorunları çözmek için birkaç ayları vardı. O zamana kadar, tek endişesi küçük fıstığını çatışmasız bir dünyaya güvenle getirmektir.

...

Brooks iki kart aldı ve ona bakan ful eline gülümsemeyi zorla bastırdı. Ama yeterince hızlı yapamamış olmalıydı.

"Dikkat etsen iyi olur," dedi Cole, kendi kartlarını alırken. "Brooks'un eli iyi görünüyor."

"Hayır, sanmıyorum," dedi Harrison, yumuşak İngiliz aksanı onu bir gizemi çözmeye çalışan Sherlock Holmes gibi gösteriyordu. "Bence onda başka bir şey var. Ne olabilir?"

Sanki bunu çözmeye çalışır gibi çenesini okşadı ve Brooks birkaç fiş daha yığına atarken ona orta parmağını gösterdi. Harrison güldü.

Chris ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Brooks.

Harrison omuz silkti. "Sen öyle diyorsun. Ama senin fikrin biraz önyargılı, değil mi?"

Brooks ona sert bir bakış attı, ama bu Harrison'ın gülümsemesini daha da genişletti. "Ne var?" diye sordu sonunda.

Harrison omuz silkti. "Üzgünüm dostum. Sadece senin bu yönünü göreceğimi hiç düşünmemiştim, hepsi bu."

"Hangi tarafıymış o?" Birayı eline alıp bir dikişte içti.

"Evcil, mutlu, tek eşli hayatın. Yanlış anlama. Sana yakışıyor. Sadece hiç beklemediğim bir şey, hepsi bu."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Brooks.

Ama bu yalandı. Harrison'ın ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Leah iki aydır onunla birlikte yaşıyordu ve dünyasını tamamen değiştirmişti. Martha Stewart'ı utandıracak bir evcimenlik fırtınasıyla dünyasını alt üst etmişti. Duşta çiçek kokulu şampuan vardı,

her yerde makyaj malzemeleri, oturma veya yatma yerlerinin hepsinde yumuşak yastıklar, düz yüzeylerin hepsinde mumlar, hatta pencerelerde perdeler vardı.

Kitaplardan bahsetmeye bile gerek yok. Kadının her yerde kitap yığınları vardı. Dairenin iki kitaplığını doldurmuştu ve Harrison, Leah eve her geldiğinde yeni bir yığın daha getirdiğine yemin edebilirdi. Leah tam bir düzen delisiydi, yani kitaplar dairenin her yerine dağılmış değildi. Ama kitapları duvarların önüne yığmaya başlamıştı, sanki bir oda kitaplarla kaplanmış gibiydi. Harrison, Leah'ın bu kitapları okumak için nasıl zaman bulduğunu bilmiyordu.

Bir şekilde okulda tam gün çalışıp eve gelip akşam yemeği pişiriyordu ve evi düzenlemekten vazgeçemiyor gibiydi. Etrafta bıraktığı kitaplardan birine göre, yuva kuruyordu, ancak bu hamileliğin son dönemlerinde olan bir şey değildi, tüm hamileliği boyunca böyle devam ediyordu. Zavallı temizlikçisi sıkıntıdan istifa etse hiç şaşırmazdı.

Arkadaşlarına asla itiraf etmezdi, ama tüm bunlara rağmen mutluydu. O kadının hayatına girdiği andan itibaren başka bir kadınla çıkmamıştı, başka bir şey yapmamıştı, ama bunu özlemiyordu. Doktor izin verir vermez onunla yapmak istediği şeylerin uzun bir listesi vardı, ama başka kadınlar aklının ucundan bile geçmiyordu.

"Gördün mü? Yine başladı," dedi

Harrison. Brooks ona baktı.

"Ne?"

Cole güldü. "Gülümsüyorsun... Onunla ilk tanıştığında nasıl demiştin? Twitter'da paylaşılan Disney prensesi gibi mi?"

"Twitterpated demedim," diye mırıldandı. "Şaka yapıyordum."

Harrison omuz silkti. "Artık şaka yapmadığımı düşünüyorum, dostum."

O içini çekti. "Tamam, peki. Evet, eve gelip akıllı bir sohbet edebileceğin biriyle ev yapımı yemek yemek güzel. Ama bunun dışında, o kadın beni delirtiyor. Mükemmel bir bekar evim vardı ve o orayı Mother Goose Central'a çeviriyor. Geçen gün, onun oynamak istediği sapıkça bir oyun için olduğunu sandığım bir alet buldum. Meğer o lanet şey bir göğüs pompasıymış. Göğüslerden süt pompalayabileceğini bile bilmiyordum."

Cole bu noktada kahkahalara boğulmuştu. Brooks ona öfkeyle baktı ve Brooks savunma amaçlı ellerini kaldırdı.

“Üzgünüm. Acını gülmek istemem, ama bir kez olsun aynı durumda olan başka biri olması hoş. Bekle de o daha da ilerlesin. O zaman işler gerçekten ilginçleşmeye başlar.”

Brooks sadece hayal edebiliyordu. Ama yine de... "O zamana kadar hala burada olacak mı bilmiyorum."

Harrison ona kaşlarını çattı. "Neden? Zaten batırmadın, değil mi?"

Brooks burnundan soludu. "Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Sanmıyorum. Ama yapmasam bile, bu düzenleme kalıcı olacaktı."

Cole kaşlarını çattı. "İkiniz onun taşınması hakkında konuştunuz mu?"

"Hayır." Kaşlarını saklamak için bir yudum daha bira içti. Onun gitmesi düşüncesi, ona bakmak istemediği duygularla doldurdu. Tek bildiği, onun gitmesini istemediğiydi. "Ama bunu sadece işini kaybetmemesi için yaptığımızı söylemiştik ve o konuda her şey yolunda görünüyor. Evim bir bebek için uygun değil. Hamileliğinin yarısını neredeyse tamamladı. Bebeği doğmadan önce kendi evine yerleşmek isteyeceğinden eminim."

"Tabii," dedi Harrison. "Ya da evini onun ihtiyaçlarına göre düzenleyebilirsin." Cole onu işaret etti. "İşte ben buna iyi fikir derim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Brooks.

"Demek istediğim," dedi Harrison, "evinin bir bebek için uygun olmadığını söyledin. Bu, değişmeyeceği anlamına gelmez. İhtiyacı olan şeyleri al. Evinde olmazsa, başka bir ev bul."

"Ciddi misin? Evimi bu kadar mükemmel hale getirmek yıllarımı aldı. Ayrıca," Brooks başını sallayarak, "bu geçici bir durum. Hayatımı, kalmak niyetinde olmayan bir kadın için değiştiremem. Evimi olduğu gibi seviyorum. İhtiyaçlarıma yüzde yüz uygun ve öyle kalacak."

Harrison başını salladı. "Tabii, bu gruptaki tek bekar erkek olarak benim fikrimin bir önemi yok, ama bence sen bir aptalsın."

Bu, Brooks'un kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Hay aksi, bana lafını saklama."

"Üzgünüm," dedi Harrison. "Ama her şeye sahip olup da hepsini çöpe atmaya hazır olmanı aptalca buluyorum."

Bu yorumun adaletsizliği Brooks'ta öfke uyandırdı ve o öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Harrison'ın bunu kasten söylemediğini ve

muhtemelen yardım etmeye çalışıyordu. Ama yine de onu kızdırmıştı.

"Benim tek sahip olduğum şey ful," dedi ve kartlarını masaya attı. "Öde."

Arkadaşlarının inlemelerine gülümsedi, ama bu gülümsemenin gözlerine kadar ulaşmadığını biliyordu. Hayatında hiç bu kadar gülümsemek istememişti. Bir dakika masadan izin isteyip tuvalete gitti. Kendine dürüst olsaydı — ki bu nadiren yaptığı bir şeydi, çünkü sonu asla iyi bitmezdi — Harrison'ın sözlerinin bu kadar canını yaktığını, çünkü doğru olduğunu kabul ederdi. Ama bunun nedeni her şeyi feda etmeye hazır olması değildi. Başka seçeneği yoktu.

İlişkileri çok iyiydi, evet, ama o onunla kalmak istemiyordu. Bu konuda hiç bahsetmemişti. Ve ne istediğini düşünürse düşünsün, uzun vadede ona iyi gelmeyecekti, bir bebekten bahsetmeye bile gerek yoktu. Savunmasız bir çocuğa kendini yükleyemezdi. İstese bile, Marcus varken bu tür bir ilişkinin yürümesi imkansızdı. O ve Marcus, Baba Bir ve Baba İki rolünü mü oynayacaklardı? Marcus her fırsatta sırtından bıçaklayan yılan gibi davranacak mıydı? Hem de bebek ortada kalacak şekilde? O çocuk anaokuluna başlamadan önce psikoloğa gitmek zorunda kalırdı. Ve bu en iyi senaryoydu. Bu dinamik, hiçbir şekilde, hiçbir şekilde bebek için sağlıklı olamazdı. Ya da başka biri için.

Yani hayır, hiçbir şeyi çöpe atmıyordu, çünkü hiç sahip olmadığı bir şeyi çöpe atamazdı. Bunun tam tersinin olmasını ne kadar isterse istesin, bunun bir önemi yoktu.

Oğlanların yanına döndü ve yeni elinin dağıtılmasını bekledi.

"Marcus'la işler nasıl gidiyor?" diye sordu Cole.

"Marcus mu?" diye sordu Chris.

"Marcus Cassidy. Bebeğin babası."

"Bekle, Marcus Cassidy mi? O Marcus Cassidy mi? O, o özel şoför taksi uygulamasını geliştiren ve ailesinin şehrin yarısını yöneten adam mı?"

"Hayır," dedi Brooks, fişlerini gereğinden fazla sert bir şekilde yığına atarak. "Biz birlikte geliştirdikten sonra o özel şoför taksi uygulamasını *çalan* ve ben avukat tutacak kadar fakirken ailesinin parasıyla avukat tutan adam."

Harrison'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bebeğin babası o mu?"

Brooks ona baktı, ıslık çaldı ve fişlerini pota attı.

"Lanet olsun. Acımasız."

Brooks omuz silkti. "Bana fark etmez."

"Nasıl fark etmez ki?" diye sordu Chris.

"Neden olsun ki? Bu sahte bir evlilik, unuttun mu? O istediğini yapmakta özgür." Leah'ın Marcus'la konuşmak dahil herhangi bir şey yapması düşüncesi Brooks'un kanını kaynatıyordu.

"O adamın bir yılan olduğunu ona söylememeli misin?" dedi Harrison.

Brooks içini çekip yüzünü elleriyle ovuşturdu. "O adamla olan sorunlarım onu etkilememeli. Ona düzgün davrandığı sürece bu işe karışmayacağım. Onun başı yeterince dertte zaten."

Cole'un kaşları kalktı. "Çok olgunca bir davranış."

"Evet, kim bilebilirdi ki bende böyle bir şey var." İki çift kartı masaya attı. "Şimdi, belki de ben buradan daha fazla paranızı alıp gitmeden önce oyuna biraz daha dikkat etmelisiniz."

Konuyu değiştirmek için iyi bir el geldiği için minnettar olarak sırttı. Gerçekte Marcus'un Leah'ın yüz kilometre yakınına bile yaklaşmasını istemiyordu. Ama başka seçeneği var mıydı? Adam bebeğin babasıydı. Brooks'un ona karşı ne hissettiği önemli değildi, onun bu işte daha fazla hakkı vardı.

Bununla yaşamayı öğrenmesi
gerekecekti. Ya da yoluna devam
etmeliydi.

On Beşinci Bölüm

Leah boy aynasına bakarak, yüzünü buruşturarak bir yandan diğer yana döndü. Brooks, anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmekte harika bir iş çıkarıyordu, özellikle de Marcus geri dönüp Leah'ın hayatına girmeye çalışırken. Brooks'un Marcus'tan nefret ettiğini anlayabiliyordu, ancak Marcus hakkında tek kelime bile etmiyordu.

Bunun yerine Brooks, çoğu gün onu işten alıyor ve bunu yaparken rahibelere el sallamayı ihmal etmiyordu. Okul etkinliklerine geliyor, ihtiyacı olan her konuda ona yardım ediyor ve hatta birkaç kez okula uğrayıp ona öğle yemeği getiriyordu. Okuldaki herkesin görebildiği kadarıyla, Brooks sevgi dolu, sadık bir koca ve heyecanlı bir baba adayıydı. Hiç kaybolmayacak gibi görünen umut ve özlem yeniden kalbine sızdı, ama Leah onu acımasızca bastırdı. Böyle saçmalıklara yer yoktu.

O, 180 derece dönüp dünyanın en büyük bekarı olmaktan mutlu, sadık bir aile babasına dönüşse bile, Leah'ın onun yanında olma hakkı olmadığı gerçeği değişmezdi. Onun dünyasında ona yer yoktu. O da onunla aynı mütevazı bir geçmişe sahipti, ama bu çok uzun zaman önceydi. O, milyarder bir adamdı, Leah'ın anlamadığı işler yapan bir şirketin kurucu ortağıydı. O sadece başka bir dünyanın parçası değildi, tamamen farklı bir galakside yaşıyordu. Ve o gece gidecekleri gala, Leah'ın haklı olduğunu kanıtlıyordu.

Ona iyi bir izlenim bırakması gerekiyordu. Cole, Kiersten ve bebekle birlikte hala babalık izindeydi, bu yüzden Brooks'un şirketi tek başına temsil edeceği ilk etkinlikti. Şirketin sorumlu yüzü olabileceğini kanıtlaması gerekiyordu ve Leah da onun yanında rolünü oynamalıydı.

Kiersten'le birlikte o gece giyeceği elbiseyi almak için alışverişe çıkmıştı.

O

Nordstrom gibi bir yere gitmek istiyordu. Aslında ilk aklına gelen Target olmuştu, ama hazır giyimden *bir şeyin* işini görmeyeceğini biliyordu. Ama görünüşe göre, kendi başına asla gidemeyeceği Nordstrom gibi bir mağaza bile, o gece görecekleri insanların dünyasından çok uzaktaydı.

Kiersten onu bir couture mağazasına götürmüş ve orada bir kadın Leah'ın vücuduna tam uyan, eşsiz bir elbise seçmişti. Şişkin, hamile, şişkin vücuduna. Kiersten, gece mavisi renkli, yere kadar uzanan elbisenin ona çok yakıştığını söylemişti ama Leah için çok dar ve rahatsızdı. Tabii ki, uzun bir iş gününün ardından giymek istediği tek şey olan bol sweatshirt'lerle oraya gidemezdi. Ama bu açık elbise, Leah'ın kendisi için asla seçmeyeceği bir şeydi.

Omuzları açık yakası, kendisinin bile farkında olmadığı kadar dekolteydi. Gerçi birkaç ay önce bu dekolte yoktu, bu yüzden olabilir. Sonra, istediği gibi şekilsiz bir çadır gibi genişlemek yerine, kumaş vücudunu sararak karnındaki bebeği vurguladı ve safir rengi satenle yere kadar uzandı.

Elbiseyle birlikte giymek zorunda olduğu topuklu ayakkabılar da başka bir sorundu. Leah, diğer kızlar kadar güzel topuklu ayakkabılara bayılırdı ve mağaza çalışanları, tedbirli davranmak için ayakkabıları mütevazı bir boyda tutmuştu. Kimse, taşıdığı değerli yükü düşmesini istemezdi. Yine de, gerginliği ve değişen ağırlık merkezi nedeniyle Leah, topuklu ayakkabılarla yürüme becerisinin yeterli olup olmadığından emin değildi.

Aynada kendine bakarak, gitmekten kurtulmak için bir bahane bulmaya çalışıyordu. Ama Brooks, söz verdiği her şeyi ve daha fazlasını yapmıştı. Ona işinde yardım edeceğine, sorumlu ve işlevsel bir yetişkin olduğunu, başka bir sorumlu ve işlevsel yetişkinin evlenmek isteyeceği biri olduğunu göstereceğine söz vermişti. Kendini toparlayıp gitmesi gerekiyordu.

Kapı arkasından açıldı ve Brooks içeri girdi, onu orada dururken görünce bir an durakladı. Gözlerinin ayaklarından başına doğru dolaştığını, ağzının hafifçe açık olduğunu gördü, sonra aynada onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ona hafif bir gülümseme attı. "Kadın, iyi olmaktan o kadar uzaksın ki komik bile değil."

Buna biraz kaşlarını çatarak, ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

Arkasına yaklaşp ellerini omuzlarına koydu. "Sen kesinlikle nefes kesicisin."

Kadın, farkında olmadan tuttuğu nefesini verdi. "Teşekkür ederim."

Adam onu baştan aşağı süzerken kız biraz gülümsedi. Adamın gözlerindeki açık hayranlık, kızın özgüvenini büyük ölçüde artırdı.

"Ama bir şey eksik," dedi.

Kız kaşlarını çattı. Adam ceketinin cebinden uzun kadife bir kutu çıkardı ve kız, *Pretty Woman* filmindeki sahneler gözünün önüne gelince gülümsemeden edemedi. Heyecanla kutuyu açtı, ama içindeki boş kadife iç kısmı görünce kaşlarını çattı.

"Gerçekten mi?" dedi. Ona şaka yapacağını bilmeliydi.

Adam sırtıttı ve diğer elinde, damla şeklinde safir kolye ucu olan bir elmas kolyeyi gösterdi. "Kiersten elbisenin rengini söyledi. Bunun yakışacağını düşündüm."

Adam mücevherleri boynuna takarken, o nefesini tuttu ve güzel taşlara dokunurken eli hafifçe titredi.

"Brooks, bu inanılmaz, teşekkür ederim. Bunu satın almadın, değil mi? Ödünç falan aldın mı?"

"Merak etme," dedi Brooks göz kırparak. "İndirimdeydi."

O kadar pahalı bir şeyi kabul edemeyeceğini bildiği için biraz kaşlarını çattı. Ama başka bir şey söyleyemeden, Brooks cebinden bu sefer çok daha küçük bir kutu çıkardı ve onu eline verdi.

"Bunlar da öyle."

Kutuyu açtığında, birbirine uyan bir çift küpe gördü: kısa bir parlak elmas zincirinden sarkan küçük damla şeklinde safir taşlar.

"Ah, Brooks," dedi, ama o başını salladı ve şakağına hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Şikâyet etmeyi bırak da tak şunu. Gerçekten, daha inatçı bir kadın görmedim. Bir erkek sana mücevher veriyor, gülümse ve teşekkür et."

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Gördün mü? O kadar da zor değildi, değil mi?" O güldü ve küpeleri taktı. "Hazır mısın?"

Bir kez daha kendine baktı ve derin bir nefes aldı. "Sanırım, olabileceğimin en iyisi bu."

"Merak etme. O kadar da kötü olmaz. Uzun kalmamız gerekmiyor. Sadece görünmek, birkaç kişiye merhaba demek ve benim hakkındaki tüm önyargılarının tamamen yanlış olduğunu ve benim aslında gezegendeki en harika insan olduğumu göstermek için yeter."

Gülümsedi. "Yani, hiç gitmeyecek miyiz?"

"Gülün bakalım, Bayan Larson. Bana katlanmak zorunda olan sensin. En azından şimdilik."

"Ne şanslıyım," dedi. Ve bunu içten söylemiş gibi geliyorsa... pekala, bunu çok fazla irdelemeyecekti.

Kadife şalını aldı ve adam şalı ondan alıp omuzlarına örttü.

"Gidelim mi, Bayan Larson?" dedi, kolunu ona uzatarak.

Bu sözler, ne kadar engellemeye çalışsa da her zaman kalbinde küçük bir heyecan uyandırıyordu. Çok uzun süre sahip olmayacağı anlamsız bir unvanın onu bu kadar etkilememesi gerekirdi. Ama etkiliyordu. Her seferinde.

Kolunu tuttu ve ona gülümsedi. "Önden buyur, Bay Larson."

Leah, elinde zencefilli gazozuyla durmuş, şehrin, hatta ülkenin en önemli isimlerinin, muhtemelen onun bir yıllık kazancından daha pahalı olan gece elbiseleri ve smokinleriyle önünden geçip gitmesini izliyordu. Kendi elbisesinin de o kategoriye girdiğini bildiği için, sadece kıskançlık yapmadığını biliyordu. Hayatında hiç bu kadar yerinden çıkmış hissetmemişti.

Sahnedeki Bono müzik yapıyordu ve Leah, Angelina Jolie'nin köşede birkaç ünlü arkadaşıyla sohbet ettiğini gördüğüne bile emindi. Oprah da gelirse, Leah oradan hemen ayrılacaktı. Brooks ise tam oraya yaklaşıyordu. En azından bazı yönlerden. Diğer yönlerden ise kalabalığın arasından sıyrılıyordu. Kelimenin tam anlamıyla. Oradaki çoğu erkekten baş ve omuzları ile bir kat daha uzundu ve smokini sanki onun için dikilmiş gibi vücudunun her çizgisini ve hatlarını sarar gibi duruyordu.

Leah, midesini yatıştırmak umuduyla içkisini yudumladı. Bu insanlara ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onlarla hiçbir ortak yanı yoktu. Ama çabuk bir şey bulması gerekiyordu çünkü küçük bir grup kadın ona doğru geliyordu.

"Ee," dedi biri, saçları o kadar özenle şekillendirilmiş ki peruk olduğu belli olan ve Leah'ın onu öldüresiye kıskandığı göğüslere sahip bir sarışın. "Brooks'u kapmış olan sensin."

Kadın onu baştan aşağı süzdü ve Brooks'un seçimiyle ilgili ne düşündüğünü çok açık bir şekilde belli etti. Leah hayatında hiç bu kadar rahatsız olmamıştı, ama bu, orada durup bir kadının onu ezmesine izin vereceği anlamına gelmezdi.

"Evet," dedi. "Ne şanslı, değil mi? Ben Leah Larson." Elini uzattı. "Siz kimsiniz?"

Kadın gözlerini kırptırdı, ağzı hafifçe açık kalarak, *Leah'nın onu tanımamasına* şaşırması gibiydi.

Leah'nın onu tanımadığına şaşırmıştı. Şaşırması da normaldi, yüzü şehrin çoğu dergi ve reklam panosunda yer alıyordu. O fotoğraflarda çoğu zaman Brooks da vardı. Leah onun kim olduğunu çok iyi biliyordu, ama bunu ona söylemeye niyeti yoktu.

"Biliyor musun, sana hakkını vermeliyim," dedi kadın, gözleri Leah'ın karnına dikilmiş halde. "Evlilik tuzağı için klasik bir strateji, ama Brooks gibi biriyle riskli. Onun yanında kalacağından nasıl emin olabildin? O pek evcil tipte biri değil."

"Gerçekten mi?" dedi Leah, şaşırmış gibi yaparak. "O gerçekten harika biri, ama belki de o yönünü sadece gerçekten güvendiği insanlara gösteriyordur."

Kadın ona sert bir bakış attı, küçük takipçileri ise kıpırdanmaya başladı. Kavgaya çıkacağını beklemiyorlardı herhalde.

"Sen öyle diyorsan. Brooks gibi vahşi ve kaygısız bir adamın evcilleştirilmesi çok yazık."

Leah ona soğuk bir gülümseme attı. "Oh, inan bana, kızlar arasında konuşursak, kocamın evcilleştirilecek hiçbir yanı yok."

"Yine benden mi bahsediyorsunuz?" Brooks, ona sıcak bir gülümsemeyle sordu ve diğer kadınları görmezden geldi. Kolunu Leah'ın beline doladı ve onu kendine çekti.

Leah ona minnettar bir gülümsemeyle baktı. "Her zaman."

"Güzel, en sevdiğim konu." Ona bir kez daha sarıldı. "Nasılsın, tatlım? Her yerde seni arıyordum."

Sevgi dolu bu sözlerle şaşırmış gibi görünmemeye çalıştı. Normalde bu konuda bir şey söylerdi, ama kocası açıkça üzgündü. Kimse fark etmemiş gibi görünüyordu, ama Leah, genellikle eğlenceyle parıldayan gözlerinin donukluğunda ve sertleşen dudaklarında bunu görebiliyordu.

Elini karnının üzerinde tuttu. "İyiyim, bebeğim," dedi. "Buradaki arkadaşlarını tanıyorum."

"Artık o kadar da iyi arkadaşlar değiller," dedi sarışın, biraz somurtarak. "Beni uzun zamandır aramadın, B. Seninle konuşmayı özledim."

Leah'ın eli bardağı sıktı ve kadının yüzüne fırlatma isteğine direnmek zorunda kaldı.

"Özür dilerim," dedi Brooks. "Benden bir telefon beklediğini bilmiyordum. Ama alınma," dedi her zamanki alaycı ses tonuyla. Leah sesinin ardındaki sertliği fark etti, ama başka kimsenin fark etmediğini düşündü. "Bu muhteşem kadından başka bir şey düşünemedim."

Onu kendine çekip hızlıca öptü ve ona hayranlıkla baktı.

Bunun tamamen gösteriş için olduğuna emindi, ama bu midesinin bir iki takla atmasını engellemedi.

"Tanıştığımız andan itibaren bu inanılmaz yaratığı takip ettim. Beni görmezden gelmeye çalışıyordu, ben de sonunda kapısına gidip onu bir düğün salonuna götürdüm. Hayatımın en güzel günüydü. En azından şu ana kadar," dedi ve elini karnına koydu.

Sarışının yüzü her kelimeyle daha da sertleşip öfkelenildi. Brooks'u, Bayan Larson olmak umuduyla takip eden kadınlardan biri olduğu acı bir şekilde belliydi.

Kadın başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama Brooks onu keserek sözünü bitirdi. "Üzgünüm, Julie. Oh! Jenny, özür dilerim. Kaba olmak istemem ama gitmemiz gerekiyor. Leah'ı tanıştırmak için söz verdiğim birkaç kişi var."

Onlara zoraki bir gülümseme ve baş sallama ile veda edip Leah'ı uzaklaştırdı. "Onun için üzgünüm," dedi Brooks, çenesi hâlâ sıkı sıkıya kapalıydı.

Leah başını salladı. "Eski kız arkadaşın mı?"

"O, benim ona vermek istediğimden çok daha fazlasını isteyen biriydi. Ayrıca kendi çekiciliğine çok fazla inanıyor. İki kez çıktık ve bu bir buçuk kez fazla oldu. Ve bunu benim gibi şüpheli standartları olan biri söylüyor."

Leah elini sıktı. "Oh, o kadar da kötü değilsin. İyi yanların da var."

Gülümsedi ve elini öptü. "Umarım iyi yanların kötü yanlarından ağır basar."

Sonraki birkaç dakika, odadaki neredeyse herkese onu tanıttı. Çoğu kişi kibar ve sıcak davrandı, ancak her yerde şaşkınlık ve bazen de açıkça şok edici tepkiler vardı. Ama hoş, neredeyse rahatlamış bir şekilde. Onu karısı olarak tanıttığında, rahatsız edici kahkahalar ve şaşkın bakışlar rahatlama ve kabullenmeye dönüştü ve sohbetler genellikle iş girişimlerine yöneldi. Leah, Brooks'un bu tür ortamlarda nadiren böyle davrandığı izlenimini edindiği için mutluydu ve kendini iyi idare edip Brooks'u desteklediğini umuyordu.

Akşamın geri kalanı o kadar iyi geçmişti ki, Brooks bir müşteriyle konuşmak için bir anlığına kenara çekildiğinde, diğer eşlerin arasında kalmaktan rahatsızlık duymadı. Hepsi yeterince hoş görünüyordu. Çoğu onun yaşlarındaydı, bu da çoğu kocanın çok daha yaşlı olduğunu düşünürsek şaşırtıcıydı.

Leah'ın Paris Moda Haftası'na veya alışverişin harika dünyasıyla ilgisi olmadığını fark eden iki kadın hızla uzaklaştı. Geriye, sofistike bir kütüphaneci tipi kadın ve elinde küçük bir tabak yemek olan, otuzlu yaşların sonlarında, belki kırklı yaşların başında bir kadın kaldı. Bu grupta bir anormallik vardı. Leah, bütün gece boyunca kimseyi bir şey yerken görmediğini düşündü. Karnı hafifçe guruldadı ve birkaç saattir bir şey yemediğini hatırladı.

Bunu görmezden gelmeye çalıştı ve ona soru soran kütüphaneci kadına nazikçe döndü. "Özür dilerim," dedi. "Tekrar eder misiniz?"

Kadın sinirli bir şekilde burnundan hava üfledi, ama sorusunu tekrar sordu. "Ne iş yaptığını sormuştum, tatlım."

"Ah," dedi Leah, o an için ayakkabı ve çantadan başka bir şey hakkında konuşmaktan mutlu olarak. "Ben öğretmenim."

"Gerçekten mi? Nerede öğretmenlik yapıyorsunuz? Kocam Yale'de profesördür. Şu anda bir sonraki kitabı üzerinde çalışmak için izinli, ama eminim bir meslektaşıyla tanışmaktan çok memnun olacaktır."

Leah gülümsedi. "Şehirdeki özel bir lisede edebiyat dersi veriyorum."

Kadının gözlerinin donduğunu hissetti. "Ne güzel. Özür dilerim, izin verir misiniz? Selam vermem gereken biri var."

Leah cevap veremeden, kadın izin isteyip odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

"Onu takma kafana," dedi diğer kadın. "Benim adım Miranda. Bu tür toplantılar biraz klikçi olabilir."

"Anlamaya başlıyorum. Görünüşe göre özel okulda bile bir lise öğretmeni, üniversite profesörü, aktris veya gösterişli bir eşle aynı seviyede değil," dedi gülerek.

Miranda onunla birlikte güldü. "Onlara alışsın. Ve onlar da sonunda sana alışır. Buraya yeni kan gelmesi güzel, ama birkaç ayda bir yeni eşler ya da kız arkadaşlar geliyor gibi görünüyor. Tabii senin için endişelenmene gerek yok," dedi Leah'ın karnına anlamlı bir bakış atarak. "Senin kocan kadar karısına deli gibi aşık bir erkek daha görmedim. Brooks doğru kadını bulduğunda, onun için her şeyin biteceğini biliyordum."

Leah, kadın bu kadar nazik ve samimi görünürken yalanına devam etmekten nefret ederek kıpırdanmaya başladı. Ama bu Brooks'un işi için bir görevdi ve o da

mümkünse onu daha iyi göstermek için oradaydı.

"Kaç aylık hamile?" diye sordu Miranda.

"Yirmi üç hafta," dedi Leah. "İtiraf etmeliyim ki biraz gerginim."

Miranda eliyle onu sakinleştirdi. "Oh, merak etme. Elbette öğrenme süreci olacak, ama zamanla alışırsın. Ayrıca Brooks da sana yardım edecek."

Leah ona baktı, nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Şey, onun ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum."

Miranda güldü. "Evet, erkekler çocuk bakmaktan çok çocuk yapma konusunda daha iyidirler."

Odanın diğer ucunda, ciddi görünümlü bir grup iş adamıyla sohbet eden Brooks'a başıyla işaret etti. Brooks eğleniyor gibi görünüyordu. Leah'nın kendisine baktığını fark etti ve gülümseyerek kadehini ona doğru kaldırdı. Leah kendini tutamadan gülümsedi ve Miranda hoşgörülü bir şekilde sırtıttı. "Bir kez olsun gerçekten birbirini seven iki insan görmek güzel."

Leah şaşkınlıkla ona baktı.

"Ben de gidip kocamı bulsam iyi olacak. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Miranda. "Umarım tekrar görüşürüz. Böyle bir ortamda gerçek biriyle konuşmak çok hoştu."

Leah da ona gülümsedi, onu tanıdığı için gerçekten mutluydu. "Benim için de bir zevkti," dedi.

Dikkatini tekrar Brooks'a çevirdi ve yüzü donup gözleri kısılana kadar manzarayı izledi. Leah, onun baktığı yöne baktı ve sessizce nefes aldı.

Marcus.

Kaşlarını çattı. Brooks, Marcus'a karşı her zaman nazik davranmıştı. Belki çok dostça değildi, ama kesinlikle düşmanca da değildi. Ancak Marcus ona doğru yaklaşırken Brooks'un yüzündeki ifade, Leah'a Brooks'un ondan bazı şeyler sakladığını düşündürdü.

Marcus onlara ulaştığı anda, Leah küçük gruba doğru koştu.

"Buradasın," dedi Brooks, yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Marcus'a anlamlı bir bakış attı.

Marcus da yaklaşp onun yanağına öpücük kondurdu. "Nasılsın?"

"Harika, teşekkürler," dedi, aniden etrafını saran testosteron miktarından biraz şaşkın.

"Peki, Marcus Cassidy," Brooks ile konuşan adamlardan biri dedi. Elini uzattı ve Marcus'un elini sıktı. "Asya pazarında işlerin iyi gidiyor diye duydum."

İyi, Amerika'ya dönmene sevindim."

"Geri dönmek güzel. Acil bir aile meselem vardı," dedi ve Leah'a hızlıca bir bakış attı.

Leah nefesini tuttu, ama Marcus daha fazla ayrıntıya girmede. Aralarındaki durumu ve insanlara ne söyleyeceklerini konuşmamışlardı, ama Brooks'u iyi göstermek için uğraştığı bir gecede "Bu adamla evliyim ama o adamın çocuğunu taşıyorum" bombasını patlatmak istemiyordu.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu adam.

Bunun üzerine Marcus'un bakışları tekrar kısa bir süre ona kaydı, ama kimse fark etmedi. "Henüz emin değilim. En azından birkaç ay, ama kalıcı olarak New York ofisine geri dönmeyi düşünüyorum."

"Senin gibi birini bulurlarsa şanslı olurlar." Brooks'a döndü. "Larson, neden Asya pazarına girmedin?"

"Ah, Brooks evinin rahatlığını seviyor galiba." Marcus, Brooks'un omzuna dostça bir şaplak attı.

"Evimde bu kadar sevimli biri varken neden başka bir yerde olmak isteyeyim ki?" dedi ve Leah'ı kendine çekerek hızlıca öptü.

"Oh, bu kadar mütevazı olma," dedi Leah. "Brooks aslında yurtdışı pazarı için birkaç heyecan verici girişim planlıyor. Çok etkilendim. O yakışıklı yüzüne aldanma. Harrington Corporation bugün bu noktada olmasaydı, Cole bunu sana ilk söyleyen kişi olurdu."

Brooks, ona bir gülümsemeyle baktı. Bu gülümseme, onun görünüşünden başka bir şey için ne kadar zamandır iltifat almadığını merak etmesine neden oldu. Bunu daha sık yapmaya karar verdi.

"Öyle mi? O zaman sana daha iyi göz kulak olmalıyız," dedi adam, kadehini kaldırarak.

"Evet, ama o girişimleri planlama aşamasından çıkarmalısın," dedi Marcus. "Her zaman çok temkinli davrandın. Eğer dünyada iz bırakmak istiyorsan, günü yakalamalı ve risk almalısın."

Brooks'un gözleri biraz kısıldı. "Bence Harrington Corporation, iz bırakmaktan fazlasını yapabileceğini kanıtladı. On yıldır bu sektörün lideri konumundayız."

"Peki, yüzyılın büyük bir bölümünde liderlik yapmış bir şirketi yöneten birinden dinle, uzun vadede bu sektörde kalmak istiyorsan, ara sıra rahatlık alanından çıkmalısın."

"Harrington Corporation'ın uzun vadede var olacağına hiç şüphem yok. Cole ve ben, şirketimizin nesiller boyu lider bir yenilikçi olmaya devam etmesini sağlamak için her türlü niyete sahibiz, tıpkı sizin şirketinizin başında hala bulunan babanız ve büyükbabanızın yaptığı gibi. Kişisel hayatımda yerleşik bir yaşamı seçmem," dedi Brooks, Leah'a gülümseyerek bakarak, "iş hayatında da yerleşik bir yaşam sürmeyi gerektirmez. Harrington'ın ufukta pek çok planı var."

"Zaten başardığınız muhteşem şeylere ek olarak," dedi Leah.

Marcus, Brooks'a sıkı bir gülümseme attı ve kadehini ona doğru kaldırdı. Diğer adamlar bir süre sohbet ettikten sonra ayrıldılar, ama Marcus kalmaya devam etti. Birkaç garson daha içecek ve yemek getirerek yanlarından geçti. Marcus taze ton balıklı suşi rulolarından birini alıp Leah'ya uzattı. Leah, onun duygularını incitmek istemediği için kibarca kabul etti, ama Brooks onu Leah'nın parmaklarından aldı.

"Hamile kadınlar suşi yememeli," dedi ve onun yerine mantarlı bir suşi aldı. Eğilip garsonlardan birine sessizce bir şey söyledi, garson başını sallayıp aceleyle uzaklaştı.

"Her zamanki Brooks," dedi Marcus aşırı parlak bir gülümsemeyle. "Nedense ne zaman aynı odada bir araya gelsek, işler saçma bir rekabete dönüşüyor."

"Çünkü *karımın* zehirlenmesini istemiyorum?"

Marcus etrafına bakındı ve sonra, "Gerçekten *bebeğime* zarar verecek bir şey yapacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

Brooks omuz silkti. "Kasten yapmazsın belki," dedi ve geri dönen garsondan uzun bir bardak buzlu kızılılık suyu aldı. Leah'ya uzattı, Leah minnetle bir yudum aldı ve soğuk sıvı boğazından geçerken mutlu bir iç çekiş duyuldu.

"Devam et," dedi Marcus, garsonun tepsisine elli dolarlık banknotu atarak.

Brooks başını salladı. "Ama beni alt etmek için elinden geleni yapıyorsun. Tanıştığımız günden beri böyle. Ve bu sırada kimi incittiğin umurunda bile değil."

"Bence bu, kıskançlığın konuşuyor," diye başladı Marcus, ama Leah araya girdi.

"Affedersiniz," dedi, yaklaşan kavgayı kesmek için bir yol ararken. "Ayaklarım çok acıyor. Sanırım artık eve gitmek istiyorum."

"Tabii ki." Brooks bardaklarını başka bir garsona uzattı.

Marcus elini tuttu. "Lütfen bizim yüzümüzden gitme." Brooks'a başını salladı. "Sadece küçük bir dostça rekabet. Kötü bir niyetimiz yok."

Brooks'un gergin yüz ifadesinden, bunun tam olarak doğru olmadığını anladı, ama o anda tartışmak istemedi.

Gülümsedi ve elini sıktı. "Öyle değil. Ya da tamamen öyle değil. Yorgunum."

"O zaman seni eve götürelim," dedi Brooks, kolunu beline dolayarak.

"Yarın ararım," dedi Marcus, Leah'ın elini dudaklarına götürerek.

Leah zorla gülümsedi. Marcus gerçekten çok tatlıydı, ama Brooks'un da aynı odada olması biraz fazla geliyordu.

Brooks ona gergin bir şekilde başını salladı ve onu odadan ve binadan dışarı çıkardı.

"Bu gece harikaydın, teşekkürler," dedi, onu arabaya bindirirken.

Leah ona küçük bir gülümseme verdi. Umarım yardımcı olabilmişti. Gerçekten öyle umuyordu. Ama her ay bu partilere gitmek zorunda olmadığı için minnettar olmaktan kendini alamıyordu. O insanlarla düzenli olarak uğraşmaya dayanamazdı. Zaten ne kadar yardımcı olabildiğinden de emin değildi. En azından eşlere karşı değil.

Modeller, teknoloji devleri, ünlüler, iş adamları ve diğer evrenin efendileriyle dolu bir oda, ne kadar prestijli bir okulda çalışırsa çalışsın, bir lise öğretmeninden pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ve hayatını onları etkilemeye çalışarak geçirmek istemiyordu.

Ama Brooks'un hatırı için, yeterince şey yaptığını umuyordu. Tüm bunlar bittiğinde, onun hayatında olmanın hayatını biraz daha iyi hale getirdiğini bilmek güzel olurdu.

"Marcus'la aranızda ne var?" diye sordu.

O içini çekti. "Hiçbir şey. Sadece eski okul rekabeti. Önemli bir şey değil."

"Bu bir sorun olacak mı?" diye sordu. "Çünkü o bebeğin babası. Ona öylece gitmesini söyleyemem."

"Hayır. Gerçekten, endişelenme. Erkekler işte, ne yaparsın." Parmaklarını kızın parmaklarının arasına geçirdi ve elini öptü.

Şimdi, bu neden onu daha da endişelendirdi?

On Altıncı Bölüm

Brooks'un şimdiye kadar bulunduğu en rahatsız odalardan birine geri dönmüşlerdi, ama bu sefer Leah tamamen giyinikti. Ona o ince kağıt önlüklerden birini giymesini söylemeye çalıştı, ama görünüşe göre gerek yoktu. Zaten sırf eğlence için ya da kolay erişim için onu ikna edemezdi... Ona da giymesini söyledi, ama bu tamamen haksızlıktı. O giyse çok yakıştırdı.

Leah masanın üzerine oturmuş, ayaklarını hafifçe sallıyordu. Aslında önemsiz bir şeydi, muhtemelen farkında bile değildi, ama Brooks'un hayatında gördüğü en sevimli şeylerden biriydi. Tabii masaya bağlı metal kolların sevimli bir yanı yoktu. Onlar ürkütücü görünüyordu.

"O şeyler de ne öyle?" diye sordu, onları işaret ederek. "Garip bir uzaylı otopsi laboratuvarı gibi görünüyor."

"Çok uzak değilsin. Onlar at nalları." "Atların nalları gibi mi?"

"Sayılır. Ayaklarımı oraya koyuyorum ve bacaklarımı yukarıda tutuyorlar, böylece doktor beni muayene edebiliyor."

Brooks, aralarındaki mesafeyi ölçtü ve kendini o pozisyonda hayal etti. Normal şartlar altında bu onu meraklandırabilirdi. Ancak bulundukları steril tıbbi ortamda, bu durum korkutucu olmaktan öteye geçmiyordu.

"Acıyor mu?"

"Şey, şimdiye kadar yaptığım en rahat şey değil, ama o kadar da kötü değil."

Bir an daha onlara baktı. "Hayır, denemeliyim. Kaydır." "Ne?" diye sordu kız.

Ama o çoktan onu masadan itmişti. Masaya atladı, ayaklarını ayaklıkların içine koydu ve tavana baktı.

"Tamam, bu çok acımasız."

"Şey, nazik olmaya çalışıyorum," dedi bir ses.

Brooks boynunu uzattı. "Oh, merhaba doktor." Ona el salladı.

"Bu tür vakalarda genellikle anneyi muayene ettiğimde en iyi sonuçları aldığımı fark ettim."

Tamamen ifadesiz. Güzel. "Üzgünüm," dedi, bacaklarını garip metal işkence aletlerinden kurtararak aşağı atladı.

Dr. Petrosky, Leah masaya tırmanırken bekledi. "Bugün nasıl hissediyorsunuz?"

"Oldukça iyi," dedi Brooks. "Öğle yemeğinde biraz fazla yedim, o yüzden midem biraz ağrıyor."

Doktor güldü. "Bayan Larson'ı kastetmiştim."

"Ah, tabii. O cevaplasın."

Leah başını salladı, ama dudaklarında, onun sevimli olduğunu düşündüğünde ortaya çıkan gülümseme vardı.

"Ben iyiyim, doktor."

"Güzel, güzel. Kanama yok mu? Cinsel ilişkiden sonra az miktarda kanama olabilir, ama parlak kırmızı renkli veya pedinizi kanla ıslatacak kadar çok kanama olursa hemen gelmeniz gerekir."

"Hayır," dedi, yanakları kızardı. "Sorun yok."

Adamın bakışlarından kaçındı. Haklıydı. Seks yapmalarına izin mi verilmişti? Eve gidince mutlaka konuşmaları gerekiyordu.

"Peki, bir bakalım." Jel şişesini çıkardı ve Leah'ın göbeğini görebilecek kadar gömleğini yukarı çekti. Brooks hayranlıkla baktı. Elbette daha önce hamile karınları görmüştü, ama hiçbiri bu kadar yakından ve bu kadar kişisel değildi. Leah, Brooks yanındayken kendini iyi saklamıştı. En azından tıbbi bir nedeni yoktu.

Doktor, jeli karnının her yerine sıktı ve fareye benzeyen küçük aleti getirdi. Brooks, bunu ilk yaptıklarında odadaydı, ama durumdan o kadar stresliydi ki, neler olup bittiğine pek dikkat etmemişti. Doktor, fareyi karnının üzerinde gezdirdi ve yanındaki makinenin düğmesine bastı. Garip bir gümbürtü sesi odayı doldurdu.

"Vay canına. Bu..." Brooks hayretle sordu.

Leah gülümsedi ve elini tutup onu yatağa yaklaştırdı, böylece ekranı görebilsin.

"Bu bebeğin kalp atışı," dedi doktor. "Güzel ve güçlü."

Brooks, doktorun bebeğin çeşitli fotoğraflarını çekerken bir an hayranlıkla izledi

, uzunluğunu ve baş çevresini ölçtüğünü ve görebildikleri tüm vücut kısımlarını gösterdiğini hayranlıkla izledi.

"Ve cinsiyetini öğrenmek isterseniz, bebek çok iyi bir pozisyonda görünüyor," dedi doktor.

Brooks, ona bakan Leah'a baktı. Meraktan ölüyordu. O, Noel hediyelerini erken açıp sonra tekrar ağacın altına koyan ve kitapların son sayfasını önce okuyan türden biriydi. Beklemekten nefret ediyordu, ama bu onun kararı değildi. Ona gülümseyerek omuz silkti.

Leah doktora döndü. "Evet, sanırım bilmek istiyorum."

"Görünüşe göre bir kızınız olacak," dedi doktor.

Brooks'un kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Beyninin mantıklı kısmı ona bu bebeğin onun olmadığını söylüyordu. Leah gerçekte onun karısı değildi. Ve birkaç ay sonra tüm bu maskaralık sona erecekti, ama onun geri kalanı bunu duymuyordu. Bebeğin kalp atışlarının büyülu vuruşlarını dinliyordu. Leah'ın, bebeğinin her özelliğini görebilecekmiş gibi ekrana bakışını izliyordu. Doktorun söylediği her şeyi dikkatle dinleyişini, her bilgi kırıntısını emişini izliyordu.

Gerçek olup olmadığı önemli değildi, çünkü o anda onun için dünyada *daha* gerçek olan hiçbir şey yoktu.

Doktor onlara birkaç talimat daha verdi, ama Brooks pek dinlemedi. Ancak doktor gitmeden önce, üç kez emin olmak istediği bir şey vardı.

"Yani, cinsel ilişkiye devam edebiliriz, değil mi?"

"Elbette," dedi doktor.

"Bebeğe zarar vermeyeceğinden emin misiniz? O iyi olacak mı?" Brooks, geçen seferki durumun tekrarlanması riskini almayacaktı.

"O gayet iyi olacak. Bebek güçlü ve sağlıklı, annesi de öyle." Brooks, doktorun elini tutup, doktor çıkarken elini sıktı.

"Bu harika bir haber, teşekkürler doktor."

Leah masadan kalkarken burnunu çekerek karnındaki yapışkan maddeyi biraz daha sildi. "Bu seni neşelendirdi," dedi.

Brooks sırtıttı ve masanın iki yanına birer elini koyarak Leah'ın kaçamayacağı şekilde üzerine eğildi. Leah ona baktı.

"Oh, tahmin bile edemezsin," dedi. "Zaten temiz çıktığını neden bana söylemedin?"

Leah dudağını ısırıldı. "Gergindim."

"Bebeğe zarar vermekten mi?"

"Evet. Biraz. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledi ama yine de."

"Ve? Başka bir şey? Bana bağlanmaktan mı endişelisin?"

Şaka olarak söyledi, ama aslında istediğinden daha fazla ciddi olduğunu fark etti. "Evet," dedi kız, çenesini havaya kaldırarak. "Bu geçici bir şey ve bir nedenden dolayı seks yapmamaya karar verdik. Her şeyi çok karmaşık hale getiriyor. Ve bunu zaten bir kez yaptık. Ve o..." Yanakları kızardı. "Beklediğimden daha fazlasıydı. Tekrar yapmak..."

İnanılmaz olurdu. O anda onu kucaklayıp götürmemek için düşündüğünden çok daha fazla iradeye ihtiyaç duydu. Kendini topladı ve Leah'a odaklandı.

"Anlıyorum, gerçekten. Ama bu ilişki zaten çok karmaşık. Seks, evliliğin en büyük avantajlarından biri, en azından bana hep öyle söylendi. Öyleyse neden bundan en iyi şekilde yararlanmayalım?"

O içini çekti. "Çünkü."

"Önemli olan tek soru, beni istiyor musun? İstiyor musun?" Gözleri onun gözlerine kilitlendi. "İstediğimi biliyorsun."

O bakış, karnına yumruk yemiş gibi hissettirdi. Tanrım, onu istiyordu.

"Peki, tamam o zaman. Gerisi kendiliğinden hallolsun."

Onu öpmek için eğildi, ama kadın geri çekildi. "Ne, burada masanın üzerinde mi yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Oh, evet, lütfen." Elini eteğinin içine soktu ve uyluğuna doğru kaydırıldı. Kız güldü ve göğsüne doğru itti.

"Masada seks yapmayacağız. Çekil, seni çılgın dev. Ayakkabılarımı giymem lazım."

O sinirli bir şekilde iç geçirdi. Onun evet diyeceğini beklemiyordu, ama evet deseydi çok hoş olurdu.

"Hadi," dedi kadın. "Bebek ve benim öğle yemeği yememiz lazım."

Kız gitmeden onu yakaladı ve ona şefkatle öptü. "Emrin benims. Sonra da eve gidip tatlı yeriz."

O sadece güldü. "Senin tek bir şey düşünüyorsun." "Hey, beni tanıdığında bunu biliyordun."

"Evet, evet. Hadi yemeğe gidelim."

Adam güldü ve onu tekrar kendine çekti, boynuna öpücükler kondurup birkaç saniye ona sarıldı. Kız istediği kadar gülebilirdi ama adam tatlı söz verdiyse, tatlı yiyecekti. Belki iki kez.

Bir kapı çalındı ve onlar bir şey söylemeden kapı açıldı.

Marcus içeri girdi, onları görünce durdu. "Vay canına, pardon

. Bölmek istemedim."

Leah nazikçe kendini kurtardı, ama Brooks onu daha sıkı tutmak istedi. Marcus'un anlamamış olması ihtimaline karşı, mesajı vermek için.

"Saati karıştırmış olmalısın," dedi Brooks, Leah'nın sırtına elini koyarak onu kapıya doğru yönlendirdi. "Çıkmak üzereydik."

"Biliyorum, çok üzgünüm," dedi Leah'a, Brooks'u tamamen görmezden gelerek. "Al." Ona büyük bir kanvas alışveriş çantası uzattı. "Araştırdım ve tüm kitaplar folik asidin hamile kadınlar için önemli olduğunu söylüyor, bu yüzden sana ıspanak, portakal ve bir sürü avokado aldım. Birkaç şey daha var. Neyi seveceğini bilemedim, hepsini aldım. Hepsi organik, en iyisinden."

"Teşekkürler, Marcus. Çok nazıksın," dedi ve çantayı Brooks'a uzattı. Uzanıp Marcus'un yanağına bir öpücük kondurdu.

"Hiç sorun değil. Bebeğimin annesi için hiçbir şey fazla değildir. Bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Her şey halloldu," dedi Brooks, yumruğunu çantanın saplarına sıkıca kapatarak. Marcus'un neyin peşinde olduğunu bilmiyordu, ama bu adamla her gün uğraşmak işleri çirkinleştirecekti.

Üniversitede de yeterince kötüydü, ama en azından Marcus onu ve Cole'u mahvettikten sonra ortadan kaybolmuştu. Bu durumda öyle olmayacaktı ve Brooks ne yapacağını bilmiyordu.

Doktor elinde bir diskle geri geldi ve üçünü de bakarak açıkça şaşkın bir ifadeyle baktı. Bu, ikisinin de şaşkın olduğu anlamına geliyordu.

"Kızınızın kaydını vermek istedim," dedi doktor, diski Leah'a uzattı.

"Kızım mı? Kız mı oldu?"

"Evet," dedi Leah, Brooks'un ruhunu ısıtan o parlak gülümsemesiyle. En azından Brooks'a yönelik olduğunda. "Üzgünüm, bilmek ister misiniz diye bilemedim, ama..."

"Bilmek istiyorduk," dedi Brooks.

"Sürpriz olmasını tercih ederdim, ama artık önemli değil."

Brooks omuz silkti. "Belki randevulara zamanında gelseydiniz..."

Marcus'un gözleri kısıldı. "Yapacak bir şey yoktu." Sonra Brooks'un nefret etmeye başladığı o sırtışıla dönüp Leah'ın yanağına bir öpücük daha kondurdu. "Umarım annesi kadar güzel olur." Sonra tekrar doktora döndü. "Bunun bir kopyasını alabilir miyim?"

Doktor Leah'a baktı ve o da başını salladı. "Dr. Petrosky, bu Marcus Cassidy. O... bebeğin babası." Leah'ın yüzü Brooks'un gördüğü en koyu kırmızı renge bindi ve Brooks onu hemen kendine çekti, doktora bakarak onu yargılayıcı bir yorum yapmaya cesaret edemesi için bekledi.

Ama doktorun onuruna, tek yaptığı Marcus'un elini sıkarak oldu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Çıkarken resepsiyona uğrayın, personelim size bir kopyasını hazırlasın."

"Teşekkürler doktor, çok nazıksınız."

Doktor onlara el salladı ve geri çekildi, üçünü birbirlerine garip bir şekilde bakarken bırakarak.

"Eve gidiyorduk da..." Brooks, kapıya doğru bir adım atarak dedi.

"Sizi arabaya kadar geçireyim."

"Kendi başımıza hallederiz," dedi Brooks, ama Leah onu susturdu. "Hep birlikte yürüebiliriz."

"Büyük, mutlu bir aile," dedi Marcus gülümseyerek.

Leah gülümsedi. Brooks gözlerini devirdi ve yerin açılıp Marcus'u yutması için dua etmeye başladı.

...

Leah, eve varır varmaz Brooks'un üzerine atlayacağını sanıyordu. Ama Brooks onu kanepeye yatırdı, ayaklarını kendi kucağına koydu ve Leah gevşeyip yorgun düşene kadar ayaklarını masaj yaptı.

"Hmm," dedi Leah, esnemesini bastırmaya çalışarak. "Beni rahatlatıp havaya sokmak için yapıyorsan, amacını biraz aşmış olabilirsin."

"Eve gelirken arabada tüm yolu başını sallayarak geçirdiğini ve bunun eğlenceli bir şekilde olmadığını görünce, önce dinlenmen gerektiğini düşündüm."

"Ben iyiyim," dedi, ama cümlesini bitiremeden gözleri kapandı.

Adam güldü. "Biraz dinlen, karıcığım. İhtiyacın var."

Birkaç saat sonra uyandığında kendini yüzde bin daha iyi hissediyordu. Adam haklıydı, buna ihtiyacı vardı. Onu aramaya gitti. Not vermesi gereken bir yığın kağıt ve Shakespeare dersi hazırlaması vardı ama bunlar bekleyebilirdi. Artık dinlendiğine göre, bambaşka bir ihtiyaç kendini çok net bir şekilde hissettiriyordu. Bu ihtiyacı görmezden gelmek çok daha akıllıca olurdu, çünkü işleri daha da karmaşık hale getirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Ama

bu olmayacaktı. Hormonların etkisi olmalıydı, çünkü hayatında hiç bu kadar... daha iyi bir kelime bulamadığı için, azgın hissetmemişti.

Brooks'u üst kattaki yatak odasında, bilgisayarının bulunduğu köşe masasında buldu. Sandalye, kolçakları olmayan, minderli tekerlekli sandalyelerden biriydi. Mükemmel.

"Merhaba," dedi Brooks, sandalyesini döndürerek. "Uygun nasıldı?"

"Harika," dedi kadın, doğrudan ona doğru yürüyerek kucağına oturdu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ama itiraz etmedi. Zaten etmesini beklemiyordu. "Öyle görünüyor. Güzel rüyalar gördün mü?"

Gömleğini başından çekti. "Hatırlamıyorum, hayır."

Alnı karışık bir ifadeyle kırıştı, ama elleri kadının beline dolandı. Kadın kendi tişörtünü çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu her zamanki esprili tavrıyla. "Kocamı sikiyorum."

Adamın eli sıkılaştı ve sanki birden nefes alamıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Kız hiç müstehcen konuşan biri olmamıştı. Aklından öyle düşünceler geçse bile, utangaçlığı bunları saklamayı başarırdı. Libidosunu ve özgüvenini bu kadar artıran hormon kombinasyonunun ne olduğunu bilmiyordu, ama hoşuna gitmişti. Ve bacaklarının arasında hissettiği yeni, kaya gibi sert şişkinliğe bakılırsa, Brooks da hoşlanmıştı.

Elini saçlarına geçirip onu dudaklarına doğru çekti. Muhtemelen onu ilk kez gerçekten küfür ederken duyuyordu.

O kelimeleri gerçekten ihtiyaç duyulduğunda saklamayı severdi. Şu an gibi. Onu içinde o kadar çok istiyordu ki, saf hayal kırıklığından ağlayabilirdi.

O uzaklaştı ve kız inledi. "Bundan emin misin?"

Aralarındaki boşluğa uzandı ve kot pantolonunun düğmesiyle uğraşarak onu sınırlarından kurtardı, böylece elini onun etrafına dolayabilirdi.

"Tamam o zaman," dedi adam, kadının göğüslerini sütyeninden kurtarıırken. Dokunmadan önce tereddüt etti, ilk seferinde ne kadar acıttığını hatırlıyordu. Ama diğer her şey gibi, acı da şimdilik hafiflemiş gibiydi. Ve kadın onun ellerini üzerinde istiyordu.

Onun ellerinden birini tutup göğsüne bastırdı ve ne istediğini göstermek için sıkıca sıktı. İki kez söylemesine gerek yoktu. O da devraldı, başparmaklarıyla hassas uçları okşadı. Her dokunuş, vücudunda elektrik akımı gibi bir heyecan yaratıyordu.

Kısa bir an için, büyüyen karnı hakkındaki utangaçlığı alevleri neredeyse söndürüyordu. Onu en son çıplak gördüğünde, karnı henüz şişmeye başlamıştı. Şimdi ise büyük ve belirgindi. Evet, karnını daha önce de görmüştü, ama böyle bir bağlamda değil.

Ama onu elinde tutarken, onun hala onu istediğine dair tüm kanıtlara sahipti. Ve onu daha önce hiç hissetmediği bir yoğunlukla istiyordu. Bu anı uzatmak, her saniyesinin tadını çıkarmak istiyordu, ama vücudu onu arzuluyordu.

Ona daha yakın olmak için yana kaydı, kalçalarını öyle çevirdi ki, adamın başı hala giydiği ince kumaşın üzerinden girişine sürtündü. Hareketleriyle külotunu kenara kaydırды ve adam içeri girdi.

"Bekle," dedi. "Ya..."

"Zaten hamileyim ve sen düzenli sağlık kontrolüne gidiyorsun. Bence bir sorun yok." Ona bastırarak onu daha derine aldı ve o inleyerek kalçalarını kavradı.

Ritmi ona bıraktı. Sandalyenin arkasını kavradı ve onu sürerken ağzını onun ağzına yapıştırdı. Bir elini kalçasına koydu, etini kavradı, diğer eliyle saçlarını karıştırarak ağzını daha derine girebilmek için açtı.

Birkaç dakika içinde, o keskin baskı, kontrol edilemeyecek bir doruğa ulaştı. Onu çökertirken, onu da beraberinde sürükledi. O, onun omzuna başını yaslayarak, onun etrafında titremeye devam etti.

Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına alıp yatağa taşımak için kaldırdı. Onu yere indirdi ve kalan kıyafetlerini çıkardı, sonra eğilip eteğini ve külotunu çıkardı.

"Bu sefer acele etmeyeceğiz," dedi ve dudaklarını bir kez daha öptü.

O, ona merhamet dilene kadar nazik ve enfes bir şekilde sevişti. Sonra bunu tekrar yaptı.

On Yedinci Bölüm

Brooks odaya girdi, etrafta devasa zıplama topları, yoga matları, plastik bebekler, çeşitli bebek eşyaları ve bir erkeğin görebileceği en korkunç görsel yardımcılarla oturan bir grup hamile çiftin etrafına bakındı ve kaçmaya hazırlandı.

"Oh, bu da ne böyle?" diye sordu.

Leah güldü ve onu odaya itti. "Hadi, ders birazdan başlıyor."

Biraz daha ilerledi ama iç organları görünmesi için kesilmiş bir mankenin kesik gövdesinin önünde durdu. "Hamile olduğunda gerçekten böyle mi oluyor?"

Mankenin karnında bir bebek vardı, ama içindeki diğer her şey göğüs kafesine ve bebeğin arkasına sıkışmıştı.

"Evet," dedi Leah. "Her şey nereye gitti sandın?"

"Bilmiyorum. Hiç düşünmemiştim. Bir süre başka bir şey düşünemeyeceğim galiba."

Leah gülümsedi ve onu, doğumun çeşitli aşamalarını gösteren ve her biri bir öncekinden daha korkunç olan bir dizi posterin asılı olduğu duvardan geçene kadar sürükledi.

Adam kadının kolunu tutup onu kenara çekti. "Hadi buradan gidelim. Burası tam bir tuzak," diye fısıldayarak bağırdı. "Burada kalırsan, sana *da aynısını* yaparlar." Doğum kanalından yarısı dışarı çıkmış bir bebeğin resmini işaret etti.

O güldü ve onu itti. "Zaten *yapmak zorunda* kalacağım. Bununla başa çıkmak için bazı teknikler öğrenmek iyi olur. Sus şimdi. Hadi, gidip yer bulalım. Ders yakında başlayacak."

İsteksizce onu takip ederek yoga matlarından birinin üzerine oturdu. Leah, elini sırtına koyarak çok daha yavaş bir şekilde yere çöktü. Marcus ona yardım etti ve sonra onu kendine doğru çekerek ona yaslanmasını sağladı.

Doğum odasında kimlerin nerede duracağı konusunda pek konuşmamışlardı. Aslında, Marcus gelmişti ama ders için gelmeye söz vermesine rağmen henüz ortaya çıkmamıştı, Brooks onun odada olup olmayacağından tam olarak emin değildi. Ama Leah'ı orada yalnız bırakamazdı ve dersler için bir koça ihtiyacı vardı. Ayrıca, teknik olarak onun kocasıydı, bu yüzden oradaydı.

Öğretmen sonunda geldi ve Marcus'la sohbet ederek sınıfa girdi. Marcus'un elinde not defteri ve kalemi vardı ve el yazısıyla notlar alıyordu. Leah biraz gerildi, ama aşağı baktığında Marcus'a gülümsüyordu. Mükemmel.

Marcus öğretmene bir şey söyledi ve aceleyle yanlarına geldi. "Kusura bakmayın. Açıklığa kavuşturmak istediğim birkaç sorum vardı, o yüzden erken geldim ve öğretmenle biraz sohbet ettim. Hiç endişelenme," dedi Leah'a. "Doğum odasında en hazırlıklı ebeveynler biz olacağız."

Leah'ın yanına oturdu. "Onu desteklemem gereken kişi ben değil miyim? Sonuçta babası benim. Sanırım koçluk görevi bana düşecek."

Birkaç dakika önce de aynı şeyi düşünmüştü, ama isteksizce. Ancak orada oturmuş onu kendisine teslim etmesini isteyen o pislik yüzünden Brooks'un inatçı tarafı ortaya çıktı. "O zaten yerini aldı. Ve ben kocası olduğum için koçun ben olmam daha mantıklı olur."

"Oh," dedi Leah, bakışları Marcus ve Brooks arasında gidip gelirken paniği artıyordu.

Marcus tarafından bilgilendirilmiş olan eğitmen yanlarına geldi. "Biri onu desteklesin, diğeri nefes egzersizlerini yapmasını koçluk etsin. Ve burada onun için olduğunuzu unutmayın. Sizin desteğinize sahip olduğu için şanslı... tabii destek olacaksınız. Diğer her şeyi kapıda bırakın beyler. Burası anne ve bebek için."

Brooks başını salladı, içinde tanıdık olmayan bir utanç duygusu uyandı. Leah'ı kollarına aldı ve yanağına öptü. "Üzgünüm. Artık anne sorumlu."

Leah titredi ama güldü. "Aman Tanrım, bir daha bana anne deme."

O da güldü. "Anladım."

Marcus biraz daha yaklaşp Leah'nın elini tuttu, ama bunu yapmadan önce en azından Brooks'a bir bakış attı.

"Sen sırtını desteklersen, ben nefes almayı hallederim."

Brooks başını salladı. "Tamam, ama nefes verme kısmını sırayla yapmalıyız. Bir şey olursa ve sen gelemezsen diye."

"Kendi çocuğumun doğumunda orada olacağım." "Olmayacağını söylemedin ki."

"Sakin olun çocuklar, yoksa hiçbirimiz ne yapacağımızı bilemeyeceğiz," dedi Leah.

Brooks dilini ısırdı ve dikkatini vermeye çalıştı, ama neredeyse pişman oldu. Eğitimci, doğumun mucizeleri hakkında uzun bir hoş geldiniz konuşmasına başladı. Brooks ona bakarken, kafası allak bullak olmuştu. Kim bilebilirdi ki bebek sahibi olmak bu kadar karmaşık bir şeydi? Filmlerde izlediğinde oldukça basit görünüyordu. Su gelir, kadın çığlık atar, çok nefes nefese kalır, bebek çıkar. Ama tüm o nefes nefese kalma, şimdi karısına yardımcı olmak için ezberlemesi gereken çok özel bir nefes alma tekniği idi, çünkü bunu Marcus'a bırakmayacaktı, çünkü karısı parçalanmakla meşgul olacaktı ve nefes almayı hatırlayamayacaktı. Vay canına. Ne baskı ama. Ya o da nefes almayı unutursa? Her şey mahvolurdu.

Leah göğsüne yaslandı ve ona baktı. O da endişeli yüzüne bakmak için başını eğdi. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii, gayet iyiyim." Şu anda bunu mahvedebileceği binlerce yolu düşünmekte olduğunu ve hepsinin tek parça halinde çıkmasını dilediğini bilmesine gerek yoktu.

Marcus'un telefonu titredi ve o da aşağıya baktı. "Kahretsin, bunu cevaplamam lazım. Hemen dönerim. Bir dakika beni idare eder misin?" dedi Brooks'a. "Uzun sürmez, söz veriyorum," dedi Leah'a.

"Yine kaçıyorsun," diye mırıldandı

Brooks. "Ne?" diye sordu Leah.

"Hiç."

Leah ona gülümsedi. "Onunla gitmek istemediğinden emin misin? Sanırım yakında bir video gösterecekler."

Yüzündeki tüm kan çekilmiş olmalıydı, çünkü Leah doğrulup ona döndü. "Gerçekten iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Video olacağını bilmiyordum." "Eğer kaldıramayacağını düşünüyorsan..."

"Sen izleyebiliyorsan ben de izleyebilirim."

Omuz silkti. "Film bitmeden bayılacağına on dolar bahse girerim."

"Kabul. *Sen* bayılma sakın." Karnına baktı. "Seni buradan taşıyabileceğimden emin değilim."

Kız, onun karnına dirsek attı ve o gülerek kollarını kızın beline doladı. Sadece kısmen, kızın daha aşağı vurmasını engellemek için.

Tamam, bunu hak etmişti.

Beş dakika sonra, onu ayakta tutan tek şeyin bu bahis olduğuna emin oldu. Hayatında izlediği en korkunç filmi izlerken, Leah'ın omuzlarına sarılmıştı. Videodaki kadın her çığlık attığında, Leah ona doğru geri çekiliyordu ve o da onu daha sıkı sarıyordu. Ama çok fazla çığlık vardı. Belki de daha çok homurtu ve garip hayvan sesleri ve hırıltılardı. Ne. Lanet. *Olsun.*

Bir ara, Leah sonunda ona fısıldadı: "Beni sıkıyorsun." "Üzgünüm."

Kollarını gevşetmeye çalıştı, ama lanet olsun. O ekranda çarpık Tarantino filmi gibi bir şeydi. Gerçekten, tüm bu teknoloji varken, bir kadının vücudundan bir bebek çıkarmak için daha kolay bir yol olmalıydı.

Leah ona Lamaze'den ve ne olduğunu ilk anlattığında, böyle bir şey yapmayı düşünmek bile aptalca gelmişti ve bunu kendisi yapmaya niyeti yoktu. Ama film bittikten sonra, buna ondan daha çok ihtiyacı olduğuna emin oldu. Bu yüzden öğretmen "Tamam, böyle nefes al... heh-heh-heh..." dediğinde Brooks hemen yoga matına oturdu, ellerini karnına koydu ve derin nefes egzersizlerine başladı.

Herkesin kendisine baktığını fark edince durdu. "Ne? Yanlış mı yapıyorum?"

"Tekniğin harika," dedi öğretmen. "Ama nefes alması gereken kişi karın. Sen sadece onun doğru nefes aldığından emin olmak ve onun için saymak zorundasın."

"Doğru. Özür dilerim. Ama bence bunun bir koç versiyonu olmalı."

Odada bulunan diğer babaların birçoğu onaylayarak başlarını salladı.

Leah başını salladı, ama yüzündeki gülümseme, kalbinde küçük sıcaklık dalgaları yaratıyordu. Yerlerini değiştirdiler ve o, Leah'a bir dizi nefes egzersizi yapmasında yardımcı oldu. Kendisi de birkaç kez denedikten sonra, daha iyi hissettiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Leah'ın, bir insanı vücudundan dışarı çıkarmaya çalışırken bunun onu nasıl daha iyi hissettirebileceğini hala anlamıyordu. Ama, hey, öğrenmek onu daha iyi hissettiriyorsa, o da onun için oradaydı.

Marcus dersin sonuna doğru özür dileyerek geri geldi ve Leah'ın diğer tarafındaki yerine oturdu. Öğretmen

epidural denen bir şey hakkında bilgi de dahil olmak üzere son birkaç ipucu verdi. Brooks Leah'a eğildi. "Bence bu ilaçlarla ilgili, not al."

Leah gözlerini devirdi ve omzuna vurdu ama Brooks şaka yapmıyordu. Eğer onun yerinde olsaydı, ona verebilecekleri sağlam bir doz ilaç olmadan o çocuğu doğurmaya çalışmazdı.

"Doğal doğum en iyisi olur bence," dedi Marcus. "Bebek için çok daha sağlıklı."

Leah ve Brooks ona baktılar. Brooks sonunda, "Leah bebeği vajinasından dışarı itecek olan kişi olduğu için, acıyı azaltmak için ilaç alıp almaması ona kalmış." dedi.

Leah elini kaldırdı ve Brooks onunla tokalaştı.

Marcus teslim olarak ellerini kaldırdı. "Tabii, tabii. Sadece çocuğumuz için en iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Onu dinleme," diye fısıldadı Brooks. "Bebeğe zarar verecekse izin vermezler. İstedğin tüm ilaçları alırım."

Kadın güldü ve onu susturdu.

Sonra soru-cevap zamanı geldi. Kocaman zıplayan toplardan birini yuvarladı ve üzerine oturdu. Şaşırtıcı derecede rahattı. Ve zıplıyordu. Ofisine de bir tane alması gerekebilir.

Birkaç kadın, çatlaklar ve bunları önlemek için neler yapabilecekleri gibi konularda sorular sordu.

"Şey," dedi öğretmen, "kakao yağı ve kullanabileceğiniz başka özel kremler var. Eşiniz her gece sürmenize yardımcı olabilir."

"Ben yaparım," dedi Brooks, Leah'a. "Sorun değil." Aslında, her gece ona losyon sürmek, en erotik rüyalarının birçoğunda önemli bir yer tutuyordu. Eğer Leah çatlakları önlemek istiyorsa, o da buna hazırdı.

Marcus'un gözleri hafifçe kısıldı, ama şikayet edemezdi. Leah teknik olarak Brooks'un karısıydı.

"Perine bölgenizi hazırlamaya başlamak da iyi bir fikir," dedi öğretmen. "Bunu zeytinyağı, masaj yağı veya elinizde ne varsa kullanarak yapabilirsiniz. Ve şöyle hafifçe masaj yapın." Parmaklarıyla gösterdi.

Brooks Leah'a eğildi. "Buna yardım etmeye hazırım." Leah kıkırdadı, ama onu yine susturdu.

"Peki ya seks?" diye sordu başka bir kadın.

"Harika soru, harika," dedi Brooks, Leah'ı dürterek. "Bunu da not al

bunu da not al, lütfen."

Yüzü kızardı, ama Brooks bunun gülmemeye çalışmasından kaynaklandığından emindi.

"Pekala, çoğunuz ikinci veya üçüncü trimesterde. Özellikle ikinci trimesterde olanların hormonlarının etkisini hissettiğini biliyorum. Çoğunuz muhtemelen kendinizi daha iyi hissetmeye başlamışsınızdır, sabah bulantıları da azalmıştır. Emin değilseniz doktorunuza danışmalısınız, ancak doktorunuz izin verirse, doğuma kadar seks yapabilirsiniz. Hatta, doğum tarihiniz biraz geçtiyse, doğumun başlaması için iyi bir yöntemdir. Sadece suyunuz gelmeden önce cinsel ilişkiye girmeyin. O ana kadar her şey yolunda gitmelidir. Özellikle ikinci üç aylık dönemde hormonların oldukça güçlü olabileceğini biliyorum."

Brooks göğsüne yumruğunu vurdu. "Takım için fedakarlık yapmaya hazırım. Bana haber ver. Ne zaman, nerede olursa. Hormonların etkisini hissettiğinde, ben senin için oradayım. İş yerindeysem, beni ara."

Bunu istemeden biraz yüksek sesle söyledi, ama sınıfın çoğu gülüyordu, Leah da dahil, ancak yüzünü eliyle gizlemişti. Hey, istedikleri kadar gülebilirlerdi. O ciddiye.

Ders bitti ve öğretmen herkese geldiği için teşekkür etti. Marcus, öğretmeni biraz daha sorguya çekmek için izin istedi. Yağcı. Brooks egzersiz topundan indi. "Evime de birkaç tane alacağım. İnanılmaz rahatlar."

"Beni öldüreceksin," dedi Leah, ellerini kaldırarak.

Onu yerden kaldırdı ama kollarında tutmaya devam etti. "Şaka yapmıyordum, biliyorsun. Kremler, masaj yağları, hormonlar... Ben senin adamınım."

Leah ona gülümsedi. "Hiç şüphem yoktu."

Kollarını Leah'ın beline doladı ve kapıdan çıkarken öğretmene başıyla selam verdi.

"Peki, ilk Lamaze dersin nasıldı?" diye sordu Leah, otoparka giderken.

"Düşündüğümünden biraz daha bilgilendiriciydi," dedi. "Bu kötü bir şey mi?" diye sordu kız gülerek.

"İlaç bilgileri ve hormon dalgalanmaları gibi konularda kesinlikle hayır. Ama o harika video... Evet, o videoya uyarı etiketi konulmalı."

Leah tekrar güldü ve o, Leah'ı arabaya bindirirken, tüm bunların

her şeyin ne kadar normal hissettirdiğini fark etti. Garip bir denge haliydi. Bir yanı, paraşütsüz bir uçaktan atılmak üzereymiş gibi hissediyordu. Kendini yabancı bir ortamda, boyunu aşan bir durumda ve hamile bir kadınla ciddi bir ilişkiye kesinlikle ait olmadığını hissediyordu. Diğer yanı ise hayatında ilk kez kendini tamamlanmış hissediyordu.

Marcus onlara yetişti ve Leah'a veda etmek için arabaya eğildi. Kapı kapanınca Brooks'un yanına yürüdü.

"Biliyorsun, sen ve ben tüm bu konuyu konuşup bir anlamaya varmalıyız."

"Ne demek?" dedi Brooks.

"Demek istediğim, onun senin karın olduğunu biliyorum, ama benim çocuğumu taşıyor. Ben gitmeyeceğim. Sen her zaman bir fiyaskosun. Evlendiğini öğrenmek beni çok şaşırttı. Seni bir çocuğun yanında hayal etmek... *benim* çocuğumun..." Omuzlarını silkti. "Sadece hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmeni istiyorum."

"Çok açık bir şekilde ifade ettin, Marcus. Ama şu anda eve gidiyorum. Karımın yanına. Şimdi izin verirsiniz..."

Marcus ellerini kaldırdı ve birkaç adım geri çekildikten sonra gülümsedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Brooks, içindeki öfkeyi kontrol altına almak için bir iki saniye bekledikten sonra Leah'ın yanına arabaya bindi.

Marcus'un haklı olması, ağzından çıkan her şeyi daha da kötü hale getiriyordu. Brooks, bir gün birinin kocası ve babası olmak isteyebileceğini hiç ciddi olarak düşünmemişti. O, aptal ve beceriksiz biriydi, ama tek başına olduğu zamanlarda bu sorun değildi. İnsanları güldürüyordu, en azından dünyaya biraz mizah katıyordu. Ama birinin ona bağımlı olması bambaşka bir şeydi. Bu, hiç istemediği bir sorumluluktan. Ve yine de, işte buradaydı.

Leah ile yakın gelecekte ne olacağı konusunda hâlâ konuşmamışlardı ve Brooks bunu yapmak istediğinden de emin değildi. Konuyu açarsa, henüz hazır olmadığı şeyler başlayabilirdi. Marcus'un da olması, durumu daha da karmaşık hale getiriyordu. Hayatının geri kalanını o sersemle uğraşarak geçirme düşüncesi, Brooks'un bir sonraki uçağa atlayıp hiçbir yere gitmek ve ortadan kaybolmak istemesine neden oluyordu.

Ancak şimdilik, mutlu bir aile gibi davranmaya devam edecekti.

Belki şanslıysa, sonsuza kadar rol yapmaya devam edebilirlerdi.

On sekizinci bölüm

Brooks apartman kapısının önünde durmuş, kapı koluna bakıyordu.

Harrison omzunun üzerinden eğildi. "Bir ara içeri girmelisin dostum."

"Biliyorum."

Cole sonunda uzun bir nefes verdi. "Herkes çekilsin."

Brooks, Harrison ve Chris, deneyimli babayı geçmesi için kenara çekildiler.

"Daha önce hiç bebek partisine gittin mi?" Harrison, Brooks'a sordu.

"Ciddi misin? Bebek partisi de neymiş ki?"

"Bilmek istemiyorum," dedi Harrison. "Marcus da gelecek mi?"

"Hayır, önemli bir konferans görüşmesi ya da başka bir bahanesi vardı. Dikkat etmedim. Neden sordun?" diye sordu Brooks.

Harrison omuz silkti. "Bu, onun burada olmasının yararlı olabileceği bir durum olabilir, özellikle de senin gitmene gerek kalmayacaksa."

Üç adam, tamamen pembeye boyanmış dairenin açık kapısından içeriye bakarak durdular.

Brooks Harrison'a baktı. "Bana sarıl. Korkuyorum."

Harrison burnunu çekip onu içeri itti. O ve Chris, Brooks'u kalkan olarak kullanarak onun arkasına geçtiler.

"Adamlar geldi," dedi Izzy, Kiersten'ın eski ev arkadaşı ve piyango kazanan arkadaşı.

Brooks, Izzy ve diğer arkadaşları Cass'i görünce biraz rahatladı. Onları, Kiersten ile birlikte ofiste asistan olarak çalıştıkları zamanlardan tanıyordu. O zamandan beri dünyayı geziyor ve harika zaman geçiriyorlardı.

Chris Cass'in yanına gidip ona hızlıca bir öpücük verdi. Brooks ve Harrison ağızları açık bir şekilde bakakaldılar.

"Senin görüştüğün kız bu mu?" diye sordu Brooks. "Neden söylemedin?"

"Çünkü özel hayatımla ilgili soru-cevap oyunu oynamak istemiyordum," dedi. Cass onu karnına dirsek attı.

"Ona henüz bir şey söylememesini istedim. Henüz çok yeni. Bir süre aramızda saklamak istedim. Ama madem hepimiz burada, duşta..."

"Hazır laf açılmışken," dedi Harrison, "birkaç sorum var. Bu partide duş mu alacağız? Yoksa bebeği mi yıkayacağız? Yoksa neden bu partiye duş partisi deniyor?" Diğer erkeklere baktı. "İsteyen varsa kaçış yolu biliyorum."

"O kadar da kötü olmayacak," dedi Kiersten, arkalarından yaklaşarak. "Ve hayır, bebek ya da başka bir şey duş almıyor. Bu, yeni ebeveynleri bebek için hediyelerle yağmuruna tuttuğunuz, yeni doğumu kutlamak için düzenlenen bir parti. Temel olarak, takılıp sohbet edeceğiz."

Brooks, Harrison ve Cole hep birlikte inlediler. "Ve hamile olmayanlar için içki de var." Bu sözleri onları neşelendirdi.

Kiersten başını salladı ve gözlerini devirdi. "Çocuklar."

Brooks ona hafifçe selam verdi. "Bana daha kötüsü de söylendi, hanımefendi." O güldü. "Biliyorum. Ben söyledim. Geçen hafta."

Ona göz kırptı. "Beni sevdiğini biliyorsun."

Leah içeri girdi, Brooks'u görünce yüzü aydınlandı. "Gelmişsin."

Brooks kulağına fısıldamak için eğildi. "Geldim. Sen de geldin. İki kez."

Yanakları kıpkırmızı oldu ve o, ona böyle bir etki yarattığı için sevindi ve güldü.

"Başlama şimdi," dedi kız. "Yoksa bir daha olmaz."

"Hmmm," dedi adam, kollarını kızın genişleyen beline dolayarak onu kendine çekti. "Bana karşı koyamayacağını biliyorsun."

O da ona daha fazla sarıldı, onun haklı olduğunu kanıtladı. Kahretsin... Keşke bir yerlere kaçıp kendi özel partilerini yapabilselerdi.

"Tamam millet," dedi Kiersten, konukları çağırarak. "Oyun zamanı!"

"Koş," dedi Harrison. "Koş, şimdi."

Ama kaçış yoktu. Kiersten herkesi bir araya getirip bir dizi bebek partisi oyunu oynadı ve Brooks dürüst olmak gerekirse, bu oyunlardan keyif aldı.

bunu başka hiç kimseye itiraf etmezdi.

Karın yarışı oyununda herkesi ezip geçti. O ve diğer çocuklar, 5 kiloluk un torbalarını karınlarına bağladılar ve Kiersten'ın dairenin bir tarafında kurduğu küçük engelli parkurda koştular. Brooks, göbek deliği farkıyla kazandı. Diğer oyunlarda o kadar iyi değildi ve özellikle bir oyun onu çok korkuttu.

Kiersten onu ve diğer çocukları çıplak bebek bebeklerin önüne, bez, pudra ve battaniyelerin yanına dizdiğinde, kaçmaya hazırdı. Ta ki Cole, artık bu konuda uzman olduğu için kazanmasının ne kadar kolay olacağını söylemeye başlayana kadar.

"Onun böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" diye sordu Leah.

"Hayatta olmaz, bebeğim." Brooks kollarını sıvadı. "Başladı."

Bebek pudrasını aldı ve bebeğine bolca serpti. Ve kazara kendine de. Sonra da Cole'a kasten. Yüzüne iyi bir atış yaptı ve Cole öksürmeye, küfür etmeye ve Brooks'a pudra serpmekle meşgul oldu. Ancak bebeğine bez bağlamıyordu, Brooks kendi bebeğini zaferle havaya kaldırdığında bunu hatırladı.

Sayılır. Bebek bezini takmayı başarmıştı, ama ters takmıştı. Üç dört deneme yapması gerekmişti, ama sonunda başarmıştı. Ve battaniye... Kim onun yanlış yaptığını söyleyebilirdi ki?

Kiersten, görünüşe göre. Ve o yargıç olduğu için...

"Bebek örtülü," diye tartıştı Brooks. "Kesinlikle sayılmalı. Battaniyeyi al, bebeği ört. Bu iki nokta örtülü olduğu sürece, başka bir şekilde yapılması gerektiğini anlamıyorum."

"Boğulur," dedi. "Yüzünü sarmışsın ve ayakları üstten dışarı çıkmış."

Brooks bebek oyuncağına baktı. "Belki uyumak istedi ve ışık çok parlak ve hava biraz sıcak olduğu için ayaklarını dışarı çıkardı. Yargılama."

"Üzgünüm, yargılamak benim işim. Chris'i kazanan ilan ediyorum!"

Hepsi şaşkınlıkla ona ve mükemmel bir şekilde sarılmış bebeğine baktılar.

"Sanki yine lanet olası ahırdayız," dedi Cole. "Bu işlerde nasıl bu kadar iyi olabilir?"

"Sanki çok zor bir şeymiş gibi davranıyorsunuz," dedi Chris, neredeyse tamamen pudra ile kaplı ve hiçbir makul insanın düzgünce örtülmüş sayamayacağı bebekleri olan diğer erkeklere bakarak.

Brooks, Cole ve Harrison'a baktı. "O çok temiz. Bebeğine hiç toz bulaşmamış gibi görünüyor."

Harrison başını salladı. "Kontrol etsek iyi olur."

Chris'in hiç şansı yoktu. Üç dakika sonra, baştan ayağa pudra içinde, diğerlerinin yanındaki kanepede oturuyordu.

"En azından güzel kokuyorlar," dedi Kiersten, Brooks ona alaycı bir bakış attığında kahkahasını bastırmak zorunda kalan Leah'ya.

Şu an çok daha eğlenceliydi. Kadınlar bir grup halinde oturmuş, her hediyeye hayran hayran bakıyorlardı. Erkekler ise mutfakta içki içip vakit geçiriyorlardı.

"İşte bu benim oyunum," dedi Brooks.

Kadınların çevresinden biri "Oh, ne kadar tatlı" diye bağırdı ve tüm erkekler "Shot!" dedi.

Bu cümle odada o kadar çok tekrarlandı ki, parti bitene kadar hepsi kapıdan çıkamayacak kadar sarhoş olacaktı.

"Çok sarhoş olmayın," diye mutfığa seslendi Kiersten. "Size bir işim var çocuklar."

Hepsi dönüp, avcılarını gözleyen bir grup mirket gibi ona baktılar.

Odanın köşesindeki alet kutusunun yanında duran büyük bir kutuyu işaret etti.

"Marcus gelemeydi, ama bir hediye gönderdi. Daha sonra kendisi monte edeceğini söyledi, ama madem hepiniz buradasınız..."

"Biz hallederiz," dedi Brooks. Marcus'un odadaki en güzel hediye olarak ve onu birleştiren kahraman olarak onu gölgede bırakmasına izin veremezdi.

"Bu nedir?" diye sormaya karar verdi sonunda. "Bu beşik," dedi kadın. "Şuraya gel."

Adamlar, sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi yavaşça kutunun yanına yaklaştılar. "Bunu daha önce hiç kurdun mu?" diye sordu Brooks, Cole'a.

Cole burnundan soludu. "Tabii ki hayır. Bir kez denedim. Beş dakika kadar. Sonra karım ve çocuğumun beni hayatta ve akli başında görmeyi tercih edeceklerini düşündüm, bu yüzden birini tutup kurmasını istedim. Ayrıca Kiersten, yapmazsam benden boşanacağını söyledi. Sonra evlilik sözleşmesine bir madde ekleyerek bir daha asla mobilya kurmamı yasakladı."

"Harika," dedi Harrison.

Chris kaşlarını çattı. "O kadar da zor olamaz."

Kadınlar o anda bir şeye gülmeye başladılar. Brooks bunun konuşmalarıyla ilgisi olmadığına emindi. Şey, belki yüzde seksen emin. Tamam, yüzde elli. Tekrar güldüler. Tamam, onlara gülüyorlardı.

"Çocuk oyuncağı," dedi Brooks.

Cole ona baktı, bir kaşını kaldırdı. "Umarım gerçek kekten bahsediyordun. Çünkü bu şeyi monte etmenin kolay olduğunu kastediyorsan, o zaman sen gerçekten kafayı yemişsin."

"Hadi ama çocuklar, ciddi olun. Bu aptalca bir beşik. Dördümüz var. Ne kadar zor olabilir ki?"

Kutuyu açmadan önce bile kan vardı. Chris kutuyu keserken parmağını kesti ve şimdi parmağını sargılı olarak ceza kutusunda oturuyordu. Aslında kanepede bayanların yanındaydı. Ama onların amaçları için oraya ceza kutusu diyorlardı. Chris her şeyi mükemmel yapan altın çocuk olduğu için, Brooks onun beşik kurmaktan kurtulmak için parmağını kasten kestiğinden şüpheleniyordu. Brooks bunu önce düşünmüş olmayı diledi.

Ama diğerleri pes etmedi. Her şeyi açıp düzgün sıralar halinde dizip tüm parçaları görebilmek için iki parmak daha kesildi, bir başparmak ezildi ve en az kırk üç uygunsuz küfür edildi.

"Bu talimatlar Çince," dedi Harrison, kağıdı Brooks'a fırlatarak.

"Çince bilmiyor musun?" diye sordu Cole.

"Anlayacak kadar iyi değilim," dedi Harrison, kağıtları ters çevirerek. "Ayrıca, o Çince değil, İngilizce. Sadece çok küçük yazılmış. İngilizceyi de anlayacak kadar iyi bilmiyorum."

"Bak," dedi Brooks, kağıtları işaret ederek. "Resimler var. Bu kadar zor mu?"

"Bunu söylemeyi kes," dedi Cole. "Her söylediğinde biri bir şeyleri kesiyor."

Harrison boğuk bir küfürle bağırdı ve parmağını ağzına soktu. "Gördün mü?" dedi Cole.

Brooks elindeki anlaşılmaz talimatlara kaşlarını çattı. "Hadi

Hadi çocuklar, bunu çözmeliyiz, yoksa zavallı çocuk yerde yatacak." Marcus gelip günü kurtaracaktı ve Brooks, elinden gelse bunu asla izin vermezdi.

Birkaç inilti ve homurtu daha duyuldu, ama sonunda çocuklar toparlanıp şeyi bir şekilde bir araya getirdiler. Tabii, işleri bittiğinde birkaç parça kalmıştı, ama gayet iyi görünüyordu.

"İçeri gir," dedi Cole.

Harrison başını salladı, ellerini kaldırdı ve yavaşça uzaklaştı.

Brooks, Cole'un aklında ne tür bir kötü plan olduğunu anlamaya çalışarak gözlerini kısarak baktı.

Cole gözlerini devirdi. "Seni kandırmaya çalışmıyorum. Sadece bir test. Yeterince sağlam olduğundan emin ol."

"Bence bebek benden çok daha küçük olacak," dedi Brooks.

"Tabii ki. O yüzden sen gir. Eğer senin ağırlığını taşıyabiliyorsa, bebeğin ağırlığını da taşıyacaktır."

Bu oldukça mantıklı geliyordu. Harrison'ın, sağlam olduğundan emin olmak için ikisiyle birlikte denemeleri gerektiğini önerisi de öyle. Kiersten ve Leah, Cole ve Brooks'u beşikte birbirlerine sarılmış halde bulduklarında onlara da bunu açıklamaya çalıştılar.

Brooks her şeyi açıkladı ve Harrison'ı işaret etti.

"Onun fikriydi. Beşik üretimi hakkında bir makale okumuş ve beşiğin güvenliğini test etmek için en az 300 pound ağırlık kullanılması gerektiğini yazıyormuş. Bu yüzden ikimiz buraya girmemiz gerekti. Söyle onlara."

Harrison sadece başını salladı. "Neden bahsettiklerini bilmiyorum. Sanırım sadece sarılmak istediler."

Sonra koşarak uzaklaştı.

Akıllıca bir hareket oldu çünkü Cole beşikten etkileyici bir şekilde atladı ve onun peşinden koştu. Brooks gülümseyerek Leah'a döndü. "Senin tarafta işler nasıl gidiyor?"

...

Leah gülümsememeye çalıştı. Bu onu sadece cesaretlendirirdi. Ama gerçekten, kendini tutması imkansızdı. Güldü ve başını salladı. "Eğleniyoruz, ama görünüşe göre sizin kadar değil."

"Çok hediye aldın mı?"

"Tonlarca. Bu duş ve kız kardeşlerimin ve iş arkadaşlarımdan aldığı hediyelerle, bu bebek en az bir yıl boyunca bez sıkıntısı çekmeyecek."

Kiersten buna güldü. "Bir ay dene."

Brooks ve Leah şaşkınlıkla ona baktılar. O omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Onlar küçük kaka makineleri."

Brooks, şüphesiz uygunsuz bir şaka yapmak için ağzını açtı, ama dairenin diğer tarafından gelen bir gürültü dikkatini dağıttı.

"Hemen dönerim," dedi, beşikten atlayıp arkadaşlarının loftunu mahvetmek için ellerinden geleni yaptıkları yere doğru koşarak.

Leah Kiersten'a baktı ve başını salladı. "Evde iki çocuk varmış gibi olacak."

Kiersten başını salladı. "Doğru, ama bu çoğu erkek için de geçerli."

Diğer misafirlere veda ettikten sonra çocukları kontrol etmeye geldiğinde Cass ve Izzy, Kiersten'e yardım ederek hediyeleri Brooks'un şarap odasına taşıdılar.

"Burası çocuk odası mı olacak?" diye sordu Izzy, koyu renkli ahşap, puro kutuları ve şarap şişelerinin durduğu rafları inceleyerek.

Leah başını salladı, kollarını kavuşturdu ve etrafına baktı. "Henüz konuşmadık. Ama evde kullanılabilecek tek oda bu. En azından kapısı olan tek oda. Ebeveyn yatak odası üst katta, ama burası tamamen açık. Bebeğimi alkol dolu cam şişelerle dolu bir odaya koymak istemiyorum. Brooks da hiçbirini atmak istemiyor."

"Yani, kesin olarak reddetti mi?" diye sordu Izzy. "Evet."

"Neden yeni bir ev alıyorsunuz?" diye sordu Kiersten.

Bu mantıklı bir şey olurdu. Ama yine de, o ve Brooks bunu konuşmamışlardı. Aslında hiçbir şeyi konuşmamışlardı. Bebeğin doğduktan sonra orijinal plana sadık kalıp evlilik işini bitireceklerini mi, yoksa şu anda *gerçek* bir ilişki içinde olduklarını mı konuşmamışlardı. Brooks'un üvey baba olmak isteyip istemediği. Leah ve bebek doğduktan sonra Leah ve bebeğin onunla yaşamaya devam etmesini isteyip istemediği. Marcus'un da olduğu bir ortamda işlerin nasıl yürüyeceği. İşlerin yürüyeceği, çünkü Brooks ve Marcus, nazik gülümsemelerine rağmen, birbirlerinin yanında olmaktan hoşlanmıyor gibi görünüyorlardı. Karar verilmesi gereken tüm bu konular vardı ve kararların bir an önce verilmesi gerekiyordu. Ve Leah'ın Brooks'la konuşmaktan korktuğu tüm konular da bunlardı.

Ama arkadaşları ona bakıp cevap bekliyorlardı, o da omuz silkti. "Bunu da konuşmadık. Burayı çok sevdiğini biliyorum." "Bebeği bilardo masasına bağlamayı planlamıyorsanız, çocuklar daha çocuk dostu bir yer bulmayı düşünseniz iyi olur," dedi Cass.

"Biliyorum," dedi Leah.

Izzy ve Cass ona sarılmadan önce dışarı çıktılar. "Bebek doğduğunda bizi ara," dedi Izzy.

"Ararım," dedi Leah, onları kapıya kadar geçirdi.

"Gelmeleri çok nazikti," dedi Kiersten'e onlar gittikten sonra.

"Onları görmek güzeldi. Uzun zaman olmuştu. O parayı kazandığımızdan beri jet sosyete hayatı yaşıyorlar. Ama Cass yerleşmeye hazır gibi görünüyor."

"Chris ona sırılsıklam aşık gibi görünüyor."

"Aşık erkeklerden bahsetmişken, Brooks'la işler nasıl?" Leah burnunu çekti. "Aşık değil."

"Emin misin?" diye sordu Kiersten, çocukların yönüne doğru başını sallayarak.

Şimdi mutfak tezgahının etrafında bira içerek duruyorlardı, ama Brooks'un bakışları sürekli ona kayıyordu.

"Gözlerini senden ayırmıyor," dedi Kiersten.

"Bu aşk değil, hormonlar."

"Hormon sorunları olanın sen olduğunu sanıyordum."

Leah güldü. "Evet, o zaman o da sempati ağrısı çekiyor olmalı. Onu başımdan savamıyorum."

Kiersten kaşlarını kaldırdı. "İstiyor musun?"

Yanakları ısındı ama gülümseyerek başını salladı. "Hayır, pek değil."

"Yani iyi gidiyor mu?"

"Düşündüğümde daha iyi."

"Ama..."

Leah iç geçirdi. "Keşke ne istediğini bilseydim. Nereye varmak istediğini. Bir yere varmak istiyor mu? Ya da kendisi biliyor mu? Marcus da sürekli etrafımızda dolanıyor, bu yüzden işler biraz... garip. Tuhaf. Bana sürekli güzel şeyler yapıyor, bir şeyler getiriyor ve bebeğe çok düşkün görünüyor. Ama telefonu her çaldığında hemen kaçıyor."

yanlış anlama, bu kadar ilgilenmesine seviniyorum. Keşke Brooks'la daha iyi anlaşsalar. Ve Brooks'un Marcus ve tüm bu olanlar hakkında ne düşündüğünü bilseydim."

"Bunu ğrenmenin tek bir yolu var, biliyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Evet, biliyorum. Lanet olası iletişim."

Kiersten buna güldü. "Haklısın." Odaya tekrar göz gezdirdi. "Ve bu konuşmayı çabuk bitirsen iyi olur. Yaşam koşullarınızı düzenlemek için ne yapacağınızı kararlaştırmanız gerekiyor. Yoksa geceleri bebeğini iki şarap şişesinin arasına yatırıp uyutmak zorunda kalacaksın."

"şarap," dedi Leah özlemle. "şarabı çok özledim."

Kiersten kıkırdadı. "zlemeye devam et, ama bebeğinin şarapla birlikte yaşamasına izin vermek istemezsin herhalde."

"Bu doğru."

Kiersten'ın haklı olduğunu biliyordu. Bebek yakında doğacaktı ve henüz hiçbir şeyi halletmemişlerdi. Bebek gelmeden önce her şeyi halletmek istiyordu ve bu da bir iki konuşma yapması gerektiği anlamına geliyordu. Umarım iyi geçerdi.

Olmazsa sonuçlarına katlanmaya hazır değildi.

On Dokuzuncu Bölüm

"Küçük hanım nasıl?" Harrison kartları dağıtırken sordu.

Brooks başını kaldırıp elini topladı. "O kadar iyi mi?"

Cole ona başını salladı. "Neler oluyor?"

Brooks derin bir nefes verdi. Bu, konuşmak istediği bir konu değildi. Poker gecesi, ev işlerinden kaçmak için bir fırsattı. Son zamanlarda Cole ve Kiersten'ın yeni bebekleri, Chris'in hayatında ilk kez ciddi bir ilişkiye girmesi ve Brooks'un evlenip bir bebek beklemesi nedeniyle, sohbetlerinin çoğu ev işlerine dönmüştü.

Grupta tek bekar olan Harrison, bunu umursamıyordu, ancak hepsini garip ve acınası hayvanat bahçesi yaratıkları olarak görüyordu. Onları dışarıdan gözlemlemekten hoşlanıyordu, ancak bulaşıcı olabileceklerinden korkarak onlara yaklaşmaya niyeti yoktu.

"Her şey yolunda. Marcus etrafta olmadığına. Ama artık her zaman etrafta gibi görünüyor," dedi Brooks.

"Bu iyi bir şey, değil mi? Çocuğunun yanında olmak istemesi," dedi Chris.

"Tabii. Ama bahsettiğimiz Marcus. Leah ve bebek için mi orada, yoksa benimle uğraşmak için mi, bilmiyorum. Karımın bebeğinin babası olmaktan çok mutlu olmalı. Kasten yapsa bile daha iyisini yapamazdı. Onunla daha ne kadar başa çıkabilirim, bilmiyorum."

"Evet, ama o babası olduğu için ona alışmak zorundasın. Onun çocuğunun üvey babası olacaksın. Eğer kalırsan," dedi Cole.

"O adamla uğraşmak, bir çocuğu birlikte büyütmek zorunda kalmayı hayal edebiliyor musun?"

On sekiz yıl boyunca onunla mı? Kahretsin, başka bir erkek sürekli beni alt etmeye ve yoluma çıkmaya çalışmadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum. O her zamanki Marcus saçmalıklarını yaparken ben bunu nasıl yapabilirim? Zaten biyolojik babası olduğu gerçeğini kullanıyor. Leah'ı da etkilemeye çalışıyor. O ise onu bizim gibi tanımıyor. O sadece eski bir ailenin varisi olan, çocuklarının yetiştirilmesinde rol almak isteyen çekici bir adam görüyor. Kim bunu istemez ki?"

Harrison omuz silkti. "Belki de istediği kişi zaten vardır."

Brooks başını kaldırdı. "Öyle demedi."

"Belki de bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordur. Ona bir şey söyledin mi?" diye sordu Cole.

"Hayır." Brooks masadan uzaklaştı. "Ve söylemeyeceğim de."

"Brooks," dedi Harrison. "Bak, bu senin kararın, dostum, ama son birkaç aydır farklısın. İyi anlamda."

"Vay canına, teşekkürler," dedi Brooks, bir bira daha açarak.

"O haklı," dedi Cole. "Mutlusun. Ve sorumluluk sahibisin. Lanet olsun, her toplantıya zamanında geldin ve aylardır kimseye uygunsuz davranışlarda bulunmadın. Ve bundan *mutlu* oldun. Annem bir dahaki sefere ziyarete geldiğinde onu hayata döndürmemiz gerekecek. Seni tanıyamayacak. Ve biz bunu anlıyoruz. İyi bir kadın sana bunu yapar."

"Şey," diye ekledi Harrison, "onlar anlıyor. Ben istemiyorum. Ben böyle iyiyim."

Brooks burnunu çekti.

"Ama sen," diye devam etti Harrison, "sanırım hiç bu kadar mutlu olmamıştın. Sorumlu bir yetişkin olmanın hayallerinin gerçekleşeceğini kim bilebilirdi?"

Brooks gözlerini devirdi. Tek sorun, onların haklı olmasıydı ve bunun sebebi Leah'ydı.

"Bak," dedi Harrison. "Evet, başka bir adamın olması berbat bir şey. Ve o adamın Marcus olması da gerçekten berbat. Ancak, onu zar zor tanıyor. Onunla bir gece geçirdi. Son altı buçuk aydır senin karın olarak seninle yaşıyor. Seninle geçirdiği onca zamanın hiçbir anlamı olmadığını mı düşünüyorsun?"

Evet, Brooks da tam olarak böyle düşünüyordu, bundan korkuyordu. Ve bu onun için bir anlam ifade etse bile, Marcus'un gitmeyeceği gerçeğini değiştirmezdi. Brooks'un bu durumda hiçbir hakkı yoktu, hiçbir yeri yoktu. Yasal olarak, kağıt üzerinde o onun kocasıydı. Ama ikisi de bu evliliği gerçek bir evlilik olarak düşünerek yapmamıştı, bu yüzden Brooks'un gözünde bu evlilik gerçek değildi.

Parmağına kaç yüzük taktığı önemli değildi. O bunu yaparken onun gerçek karısı olmak niyetinde değilse, yüzüklerin bir önemi yoktu.

Ve bebek... Bebek kadınınındı. Henüz doğmamış olan bu küçük varlığa şimdiden bu kadar değer verdiğini itiraf etmek onu korkutuyordu. Onu, kendisiyle Marcus'un sonsuz bir rekabet içinde olduğu bir dünyaya getirmek ne kadar kötü olurdu? Üvey baba olmak zaten yeterince zordu. Marcus'la birlikte ebeveynlik yapmak? Marcus'un hayatında her zaman olması... Onlarca yıl boyunca? Bunun işe yaraması imkansızdı.

Brooks başını salladı. "O beni gerçekten isteyene kadar, ilişkimizin başladığı gibi devam ettiğini varsayacağım."

"Belki de onunla konuşmalısın," dedi Harrison. "Seni tutma seçeneği olduğunu bilmiyor olabilir. Karı ve aile kurmak istediğini hiç söylemedin ki. Muhtemelen ondan kurtulmak için sabırsızlandığını düşünüyor."

Bu düşünce Brooks'un kalbine bir ok gibi saplandı, ama o bunu görmezden geldi. "Zaten böylesi daha iyi," dedi. "Daha kolay."

"Kimin için daha kolay?" diye sordu Cole.

Cevap veremeden, cebinde telefonu titredi. Telefonu çıkardı ve mesajı okudu. Sonra her şey çok garip oldu. Sanki uzun bir tünelden telefonuna bakıyormuş gibi. Arka planda çocukların seslerini duyabiliyordu, ama söylediklerinin hiçbirini algılayamıyordu. Odaklanabildiği tek şey, ekranında parlayan dört kelimeydi.

"Zamanı geldi! Hemen gel!"

"Brooks?" dedi Harrison. "Beni duydun mu?"

"Gitmem gerek," diye mırıldandı.

Dönüp baktığında, en yakın üç arkadaşının ona deliymiş gibi baktığını gördü. Haklıydılar. Aklında Leah'dan başka bir şey yoktu. Ama oraya vardığında... *Aman Tanrım*. Leah doğum yapıyordu. Şu anda. Bebek geliyordu. Ama o orada değildi. Leah'ın ona ihtiyacı vardı. Oraya gitmesi gerekiyordu. Oraya nasıl gidecekti? Ah evet, arabası vardı. Hızlı sürmesi gerekiyordu. Hemen gitmesi gerekiyordu.

"Brooks!" Cole, Brooks'un yüzünün önünde parmaklarını şıklattı.

Brooks, dünyası yavaşça netleşirken ona bakarak gözlerini kırptı.

"Leah doğum yapıyor," diye çıkardı ağzından.

Daha önce bir cümlelerin bir grup erkek üzerinde böyle bir etki yarattığını görmemişti. Hepsi koltuklarından fırladılar ve etrafta koşuşturmaya başladılar,

ceplerini anahtarları aramak için yokladılar, telefonlarını ceplerinden çıkarıp insanları aramaya başladılar.

"Gidelim!" diye bağırdı Cole.

Brooks, hala odanın ortasında donakaldığını fark etti. "Gidelim! Gitmeliyiz!" dedi, birdenbire bir düzine Red Bull içmiş gibi enerjiyle dolarak.

Beyninde tek bir düşünceyle kapıya doğru koştu. Leah'a ulaşmalıydı.

Bebekleri geliyordu.

Yirminci Bölüm

Brooks apartmanının önünde frenleri gıcırdatarak durdu. Leah çoktan kaldırımında taksi çağırmaya çalışıyordu. "Buradayım, buradayım," dedi.

"Acele etmeliyiz. Bence bebek geliyor." "Emin misin? Üç hafta erken."

Ona sert bir bakış attı. "Evet, eminim!"

Adam onu belinden tutup arabasının yolcu koltuğuna oturttu. "Merak etme. Hastaneye giden yolu haritada işaretledim. Trafik sıkışmazsa on dakikada varırız."

Kız burnunu çekerek, "Tabii, trafik her zaman işine gelir, değil mi?" dedi.

Gülümserken söyledi, ama sözleri yine de içinde panik dalgası yarattı. Haklıydı. Trafik her zaman vardı, ama şu anda bununla ilgilenemezdi. Onu arabaya bindirip kemerini bağladı, sonra sürücü tarafına koştu, arabaya atladı ve kapıyı çarptı.

"Şoförün nerede?" "Grip oldu."

"Harika," dedi dişlerini sıkarak.

"Sorun yok, ben hallederim. Her şey yolunda. Endişelenme."

Kadın biraz güldü, ama sesi gergindi. Sonra derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Tamam. Sorun yok Brooks. Muhtemelen biraz vaktimiz var. Bu benim ilk bebeğim. Biraz zaman alabileceğini duydum. Yani muhtemelen acele etmene gerek yok..."

O cümlesini bitiremeden gaz pedalına bastı. Bebeğin ön koltukta doğmasına izin veremezdi. Gerekirse kaldırımında sürerek de onu hastaneye götürecekti.

"Brooks, yavaşla," dedi Leah, arabanın kenarını sıkıca tutarak.

"Sorun yok," dedi. "Sadece nefes al. Nefes egzersizlerini unutma."

egzersizlerini yapmayı unutma."

"Yolda bizi öldürürsen nefes almama gerek kalmaz."

"Anneni aradın mı?" diye sordu.

"Evet. Uçak biletlerini değiştirmeye çalışıyor. İlk uçakla gelecek. Ama yetişemeyecek."

"Cole Kiersten'ı aradı. Bizi hastanede karşılayacaklar. Marcus?"

"Sana mesaj attıktan sonra ona da mesaj attım. Orada bizimle buluşacak. Oooh," diye inledi, kapı çerçevesini parmak eklemleri beyazalana kadar sıktı.

Neyse ki trafik çok akıcıydı ve 14,3 dakikada hastaneye vardılar. Brooks arabadan atladı ve yolcu tarafına koştu, tekerlekli sandalyeyle karşılarına çıkan görevlilere çılgınca el salladı.

"Karım doğum yapıyor," dedi. "Onun için özel bir oda ayırttık. Leah Larson hanım."

"Evet, her şey hazır. İçeri girelim," dedi görevli, kadını tekerlekli sandalyeye oturtarak.

Brooks arka koltuktan çantasını aldı ve bekleyen valeye anahtarlarını attı, sonra onların peşinden içeri koştu. Sonraki birkaç dakika, hastane personeli Leah'ı kayıt altına alıp, önlüğünü giydirip yatağa yatırırken, her şey çok hızlı gelişti. Brooks'un yapabileceği pek bir şey yoktu, sadece oturup ona her türlü monitör ve kabloyu bağlamalarını izlemek.

"Bunların hepsi gerçekten gerekli mi?" diye sordu.

Hemşire başını salladı. "Monitörler anne ve bebeğin kalp atışlarını izlememize yardımcı oluyor. Ayrıca kasılmaların ne zaman başlayacağını ve ne kadar şiddetli olduğunu da bize bildiriyor. Bu arada, bir kasılma daha geliyor gibi görünüyor."

Brooks bunu aletler olmadan da söyleyebilirdi. Leah'ın yumruğu çarşafı kavradı ve sıkıca sıktı. Brooks çarşafı ellerinden çekip çıkardı ve Leah'a elini tutması için uzattı.

"İstedğin kadar sık," dedi.

Leah acı içinde nefes nefese kalarak, Brooks'un elini o kadar sıkı tuttu ki, Brooks da nefes almamak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı.

"Bu çok güçlüydü," dedi hemşire. "Bu küçük bebek düşündüğümüzden daha çabuk gelebilir. Doktoru kontrol edeyim."

Hemşire odadan çıktı. Brooks köşede bir egzersiz topu gördü ve gülümsedi. Leah'ın yanına daha rahat oturabilmek için topu yanına çekti.

"Bundan eve birkaç tane almamız lazım. Sen nasıl

Nasılsın?" diye sordu.

Yastıklara yaslanıp ona baktı. "Muhtemelen beklediğin kadar iyiyim," dedi.

Ona destekleyici bir gülümseme vermeye çalıştı, saçlarını alnından geriye doğru taradı ve eğilip şakağına bir öpücük kondurdu.

"Çok az kaldı, yakında küçük kızını kucağına alacaksın."

Ona gülümsedi. "Onun yakında burada olacağı gerçek gibi gelmiyor."

"İsim düşündün mü?" diye sordu, kadının yaklaşan bir kasılmayı hissettiğini fark ederek onun dikkatini başka yere çekmeye çalıştı.

Kadın nefesini verip geri uzandı ve son bir uzun nefes daha verdi.

"Birkaç tane var," dedi, nefes alışını normale dönene kadar bekledi. "Ama önce sana sormalıyım diye düşündüm."

Brooks ona baktı, bu sözlerin ima ettiği şeyi kastettiğini ummaya cesaret edemedi. Ama ona açıklamasını isteyemeden, başka bir güçlü kasılma geldi. Kadının eli o kadar sıkıydı ki, parmak eklemleri kırılabilir diye düşündü. Onun acısını bir an olsun azaltacaksa, kemiklerini kırmasına seve seve izin verirdi.

Sancılar azaldığında, parmaklarını nazikçe elinden çekti. "Sancılar hızlanmaya başladı. Doktoru ya da hemşirelerden birini bulmaya çalışacağım."

Kadın yavaşça başını salladı ve dişlerinin arasından hava üfledi.

Brooks koridora fırladı, telaşla koridoru baştan sona aradı. Bulabildiği ilk hemşireyi yakaladı. "Karımın kasılmaları çok sıklaşıyor. Bence bebek yakında doğacak. Doktor nerede?"

"Onu çağırırım, efendim. Karınızın yanına dönün. Hemen geliyoruz."

"Brooks!"

Brooks iç geçirdi. Marcus'un gelmemesini ummuştı, ama Leah'ın iyiliği için gelmesi muhtemelen daha iyiydi. En azından arkasına dönüp Marcus'un Brooks'un gördüğü en büyük oyuncak ayıyı taşıdığını görene kadar öyle düşünmüştü.

"O şeyle ne yapacaksın?"

"Bebek için. Kızım için en iyisi olsun istiyorum. Neden? Sen bir şey almadın mı?"

Brooks elini yüzüne götürdü, sinirleri gerginlikten kopmak üzereydi, özellikle de Leah'ın acı dolu inlemeleri koridora sızdığında. Marcus

kaşlarını çattı ve kapıya doğru bir adım attı, ama Brooks kolunu tuttu.

Marcus eline baktı, sonra tekrar ona baktı. Brooks onu bıraktı, ama kimse duymadan fikrini anlatabilecek kadar yaklaştı.

"Dinle beni, çünkü bu saçmalıkla işim bitti. Bugün Leah'ın günü. Onun ihtiyacı olan şey. Senin sevdiğin bu üstünlük taslama saçmalığına artık son. Bu bir oyun değil. Artık üniversitede değiliz."

"Oh, ben bunun farkındayım, ama sen farkında değilsin. O zaman seni mahvettiğimi düşündüğünü biliyorum..."

"Beni gerçekten mahvettin!"

"On yıl oldu Brooks. Artık unut gitsin. Lanet olsun. On altı yaşındaki bir kız gibi kin tutuyorsun."

Haklıydı, bu da Brooks'u çok sinirlendirdi. Ancak o anda önemli olan bu değildi, bu yüzden Brooks odaklanmaya çalıştı.

"Bunun, o uygulamayı benden çalman ya da geçmişte olan başka bir şeyle ilgisi yok. Her şey, benimle rekabet etme takıntınla ilgili. Leah ve bebek, kazanılacak bir ödül ya da bana ulaşmak için kullanabileceğin garip bir koz değil, ama sen onlara öyle davranıyorsun ve bu artık sona erecek. Hemen."

"Bence bakış açın biraz çarpık. Orada taşıdığı *benim* bebeğim, senin değil. Onları koz olarak kullanmaya çalışan ben değilim. Sadece çocuğumun hayatının bir parçası olmaya çalışıyorum, ama sen bunu son derece zorlaştırıyorsun."

"O benim *karım* ve bu durum işleri biraz daha karmaşık hale getiriyor. Bu konuda hislerim ne olursa olsun, seni bu işin içine dahil etmek için elimden geleni yaptım."

"Karın mı? Evet, evliliklerinin görüldüğü gibi olmadığına dair pek çok güvenilir söylenti duydum, o yüzden bu kelimeyi çok fazla kullanıp, sana karar verme hakkı varmış gibi davranma."

"İkiniz de susun ve buraya gelin!" diye bağırdı Leah.

Brooks ağzını dikişle dikmek istedi. En son istediği şey, Leah'ın tüm bunları duymasıydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, elini saçlarında gezdirerek.

Marcus burnunu çekip onu iterek odaya girdi.

İkisi de bir şey söyleyemeden Leah elini kaldırdı. "Siz ikiniz

saçmalıyorsunuz. Evet, karmaşık bir durumdayız, ama şu anda meşgulüm ve biraz desteğe ihtiyacım var. Eğer bana bunu verebilerseniz, harika. İkiniz de birer yanıma geçin ve çenenizi kapatın. Eğer yapamazsanız, kapı orada. Lanet olası bir insanı vücudumdan çıkardıktan sonra sizinle ilgilenirim. Tamam mı?"

Brooks hemen elini tuttu ve eğilip alnına öptü. "Anladım. Özür dilerim."

"Özür dileme, sadece sessiz ol."

Ona gülümsedi. "Peki, hanımefendi."

"Ya sen? Bir sorun var mı?"

Marcus diğer elini tuttu. "Şu anda yok."

"Güzel, şimdi ikiniz de susun, çünkü bir başkası başlıyor."

Kadın ellerini sıkıca tuttu ve öne doğru eğilerek acıyla kıvrıldı.

Brooks sırtını ovuşturdu. "Doktor yolda," dedi, bunun doğru olmasını umarak.

Kız başını salladı ama kasılmanın ortasında olduğu için hiçbir şey söyleyemedi.

Neyse ki doktor kısa süre sonra odaya girdi.

"Greg, merhaba," dedi Brooks, Leah'dan elini sıkmak için biraz uzaklaşarak.

"Peki, bakalım burada ne var," dedi doktor, bir tabure alıp tüm hareketin olduğu yere doğru ilerledi.

Brooks, Leah'ın başının yanına geri döndü, saçlarını düzelterek, bir kasılma daha geçirirken elini tuttu. Marcus sessizce ayakta durmuş, destek verirken, neredeyse komik denebilecek bir dehşet ve hayranlıkla izliyordu.

"Görünüşe göre on santimetre açıldın ve hazırsın. Çok hızlı oldu, özellikle ilk bebek için."

"Hızlı olması iyi, değil mi?" diye sordu Brooks.

"İyi ya da kötü değil," dedi doktor. "Bebekler kendi zamanlarında gelirler, ama bu bebek annesiyle tanışmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyor."

Leah'ın bacaklarını bir hemşire tutarak yukarı kaldırdılar. Brooks, Leah'ın arkasına geçerek sırtını destekledi ve Marcus da ön tarafta kalarak nefes almasını sağladı.

"Tamam, şimdi ıkınacağız, tamam mı?" dedi doktor. Leah başını salladı ve kasılmalar sırasında nefes almaya çalıştı.

"Sana itmeni söylediğimde, on sayana kadar iteceksin."

Leah tekrar başını salladı ve doktor saymaya başladı.

"Tamam, şimdi iyice ıkın. Bir... iki... üç... dört... beş... altı... yedi. Neredeyse bitti, aferin. Şimdi biraz dinlen."

Leah bebeğini dünyaya getirmek için zorlanırken, aynı şeyi birkaç kez daha tekrarladılar. Brooks, bu inanılmaz kadının doğum sancıları çekmesini hayranlıkla izliyordu. Telefonunu alıp annesini arayarak ona yaşattığı her şey için özür dilemek istedi. Videoları izlemiş, Leah ile derslere katılmış, kimse görmeden bir düzine kitap okumuştı, ama hiçbir şey onu gerçek hayatta karşılaşacağı şeye hazırlayamamıştı.

Sonunda Leah derin bir nefes alarak Brooks'un sırtına yaslandı. Brooks endişeyle ona baktı, ta ki Leah zafer dolu bir gülümsemeyle ona bakana kadar.

Doktor ve hemşireler, kıvranan, ağlayan, yapış yapış küçük bebeği yerleştirirken, diğer tarafta bir hareketlilik vardı. Bebek hemen Leah'ın göğsüne yatırıldı.

Leah gülümsedi ve güldü, battaniyenin ucuyla bebeğin gözlerinden garip bir sıvıyı sildi.

Brooks tereddütle elini uzattı ama Marcus'a bakıp geri çekti. Önce babası görmeliydi. Leah ona gülümsedi, sonra daha yakından bakmak için eğilen Marcus'a baktı. Bebek yapış yapış, mor, her türlü garip ve iğrenç şeyle kaplıydı... ama Brooks'un gördüğü en güzel şeydi.

Annesi hariç.

Eğilip Leah'ya uzun, uzun bir öpücük verdi. "Beni hayran bırakıyorsun," dedi, iki kızına duyduğu hayranlık ve sevgiyle o kadar doluydu ki, zar zor konuşabiliyordu.

Bir hemşire koluna dokundu. "Kordonu kesmek ister misiniz, baba?" Bir makas uzattı.

Leah'a şaşkınlıkla baktı. Kızının bakışları iki adam arasında gidip geliyordu.

Marcus bir şey söylemeden Brooks başını salladı. "O babası."

Hemşire biraz şaşkın göründü ama makası Marcus'a uzattı. Brooks geri çekildi, aniden başkasının aile anına izinsiz girmiş gibi hissetti.

Marcus kordonu kesti ve Leah ile bebeklerine doğru ışınlandı. Brooks her şeyi izledi, kalbi o kadar çok duygu ile doldu ki,

hemşire bebeği temizlemek için aldı ve birkaç dakika sonra Leah'ya geri verdi.

Hemşire bebeği temizlemek için aldı ve birkaç dakika sonra Leah'ya geri verdi. Marcus birkaç fotoğraf çekti ve sonra bir anlığına kenara çekilip ailesini aradı.

Doktor çalışmaya devam ederek plasentayı çıkardı ve Leah'ı biraz rahatlattı. Brooks, Leah'ın yanına geri döndü ve yatağın kenarına oturarak kolunu Leah'ın omuzlarına doladı ve birlikte bebeğe baktılar.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu Leah, ona gülümseyerek.

Hala iyi bir banyoya ihtiyacı olan ve çok zor bir gün geçirmiş gibi görünen buruşuk küçük varlığa baktı. "Hayatımda daha güzel bir şey görmedim," dedi, kalbi sevgi ve gururla doldu.

Doktor ikisinin de elini sıktı ve onlar da ona içtenlikle teşekkür ettiler.

Yalnız kaldıklarında Brooks, Leah'ın dünyaya getirdiği yeni küçük cana baktı. Bir dakika önce burada olmadığına inanmak imkansızdı, ama şimdi buradaydı. Güzel. Minicik. Çaresiz. Hayatını sürdürmek için tamamen onlara bağımlıydı.

Leah'a baktı, boğazı panikle sıkışmaya başlamış mı diye merak etti, ama Leah hala kızına tam bir hayranlıkla bakıyordu.

Yatağın kenarına kayarak Leah'ın omuzlarına kolunu doladı ve Leah ona yaslandı. Birkaç saniye sonra vücudu gevşedi, ama bebeği tutuşu sabit kaldı. Gerçekten dinlenmeliydi. Ama bunun için ya hemşireyi çağırıp bebeği beşiğine koymasını istemeliydi ya da kendisi yapmalıydı. İki seçenekten hemşireyi çağırmak kesinlikle en iyi seçenek gibi görünüyordu. Korkakça, belki. Tamam, kesinlikle. Ve tamamen gereksizdi, çünkü o, tam bir yetişkin olarak, üç adım bile uzak olmayan beşiğe yedi kiloluk sevimli bebeği kendi başına taşıyabilecek durumda oturuyordu. Teorik olarak.

Bebeğe bakarak, her bir yumuşacık, sevimli santimetresini destekleyecek ellerini tam olarak nereye koyması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Gerçi, lanet olsun, küçük kafası avucunun içine sığıyordu. Eğer onu altına kaydırırsa...

Elini ve kolunu dikkatlice bebeğin altına kaydırды ama Leah birden uyanarak irkildi.

"Sorun yok," dedi. "Sadece bebeği alıyorum, sen dinlen."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Leah, bebeğin alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu bırakarak.

Brooks tamamen oturmadan Leah tekrar uykuya dalmıştı. Onu suçlayamazdı. Az önce bir insan dünyaya getirmişti. Kadın biraz uykuyu hak etmişti. Ama bu onu küçük kızla baş başa bırakmıştı. Onu sarsmamaya dikkat ederek yavaşça ayağa kalktı ve bir an için kollarında tuttuğu kızın sıcaklığını hissederek öylece durdu. Kalbi, yoğunluğu şaşırtıcı olan, ezici bir duygu ile doldu. Birkaç saat önce dünyaya gelmemiş küçük bir yaratığa nasıl bu kadar güçlü duygular besleyebilirdi? Teknik olarak annesi dışında onunla hiçbir bağı olmayan birine? Onun için bu kadar güçlü duygular besleyeceği hiç aklına gelmemişti. Aslında, onun için herhangi bir şey hissedeceği bile. Onun iyiliği için belirsiz bir endişe duyuyordu, ama şimdi o buradaydı...

Kız gırgır bir ses çıkardı ve bir baloncuk üfledi, o da ona gülümsedi. "Tamam, küçük hanım. Sanırım senin de biraz dinlenmen gerek."

Onu mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde beşiğine yatırdı, yanlılıkla bir yerini incitmemek için ellerini vücudunun altından çok dikkatli bir şekilde çıkardı. Ona doğru çok sert hapsirse kırılacağından korktuğu bir şeyi nasıl bakabilirdi ki? Bebek bakımı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Belki de Leah'ın onu sürükleyerek götürdüğü derslere daha dikkatli dinlemeliydi. Ya da daireye dağıttığı kitapları daha fazla okumalıydı. Korkunç bir hata yapmadan bunu başarması imkansızdı. Bebek bakımıyla ilgilenmesi gereken son kişi oydu.

O daha iyisini hak ediyordu. İkisi de hak ediyordu.

Sonra Marcus geri geldi, kolları çiçeklerle dolu ve yüzünde gururlu, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. Brooks ilk kez Marcus'un bu iş için en uygun kişi olabileceğini düşündü. Belki de her zamanki rekabet saçmalıklarını yapmıyordu, sadece Leah ve bebeği için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. *Onun* bebeği. Brooks'un değil. Brooks'un o odada hiç yeri yoktu.

Marcus'un beşiğin üzerine eğilip, Brooks'un bebeğe bakarken hissettiği aynı hayranlıkla yüzünü dolduran ifadeyi izledi. Leah'a baktı, küçük kızının yanında melek gibi uyuyordu.

Sonra döndü ve dışarı çıktı.

...

Leah, Brooks'un geri gelmesini bekleyerek kapıya bakmaya devam etti. Brooks çıkarken uyanmıştı ve onun yüzündeki ifade... onu yataktan atlayıp onu bulmak istemesine neden olmuştu.

Ağzını ısırarak, hassas bölgelerindeki acıyı hissetti. Tamam, yataktan atlamak biraz aşırı olabilirdi. Bebek sevimli bir ses çıkardı ve Leah gülümsedi.

Marcus yaklaşp bebeğe baktı. "Çok minik." Leah bebeği ona uzattı. "Kucağına almak ister misin?"

"Oh, şey..."

"Sorun değil." Leah bebeği uzattı ve Marcus dikkatlice aldı. "Sadece başını destekle," diyerek ona talimat verdi.

Onun bebeği tuttuğunu görmek onu tedirgin etti. Son zamanlarda yaşadığı tüm garip duygular arasında bu en garip olanıydı. Marcus'un çocuğunu tuttuğunu görmek. Onların çocuğunu. Bunu kafasında sindirmesi gerekiyordu.

Brooks'un aniden çıkıp gitmesi, kalbinde bir kargaşaya neden olmuştu. Muhtemelen yan odadaydı, belki de olgun davranıp Marcus'un bebekle biraz vakit geçirmesine izin vermek istiyordu. Ama bunun daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyordu. Tek bildiği, onun gittiği ve geri dönecek gibi görünmediği idi. Fiziksel olarak, evet, onun uzaklarda olmadığını biliyordu. Ama duygusal olarak... Marcus bebeğin kordonunu kesebilmesi için geri çekildiği anda yüzündeki ifadeyi aklından çıkaramıyordu. O anda onda bir şey değişmişti, kalbini acıyla dolduran bir şey.

Aynı zamanda, Marcus'un yeni doğan kızlarını kucaklamasını izlemek, Leah'ın hiç mümkün olmadığını düşündüğü bir şekilde onu etkilemişti. Marcus, Leah'ın bebeğine baktığı gibi, hayranlıkla ona bakıyordu. Onu sıkıca kucakladı ve alnına bir öpücük kondurdu, yeni doğan bebeğin kokusunu içine çekmek için bir an durdu.

"Adına karar verdiniz mi?" diye sordu.

Leah ona küçük bir gülümsemeye başını salladı. "Henüz değil."

Brooks'la hiçbir konuda anlaşamadıkları için karar veremediklerini söylemedi. Ayrıca kıza hangi soyadını vereceğine de karar verememişti.

"Senin bir fikrin var mı?" Sorması gayet normaldi. Ne de olsa bebeğin babasıydı.

"Hayır," dedi. "Senin seçeceğin her şey güzel olur."

Birkaç dakika boyunca biraz rahatsız edici bir sessizlik içinde oturdular.

Marcus'un dikkati bebekteydi. Parmaklarıyla bebeğin küçük yüzünü okşadı, her parmağını inceledi ve bebek şaşırtıcı bir güçle başparmağını kavradığında gülümsedi.

"O güçlü," dedi.

Leah gururla gülümsedi. "Evet, öyle."

"Ve annesi gibi güzel."

Leah'ın yanakları kızardı. Bu çok tatlı bir sözdü, ama Brooks'un bunu söylemesini istemekten kendini alamadı.

Bebek biraz huysuzlanmaya başladı ve Marcus onu geri vermek için eğildi. "Sanırım acıkmış," dedi Leah.

"Oh," dedi Marcus. "Gitmemi ister misin?" "Hayır, sorun değil," dedi Leah.

Omzunun üzerinden kundak battaniyesinden birini çekerek, Marcus'un onu ve bebeği görmesini engelledi, gerçi Marcus daha önce görmüştü. Ve gerçekten, son birkaç aydır maruz kaldığı tüm o dokunma, dürtme ve okşamalardan sonra, doğum sırasında hastanenin yarısı onun özel bölgelerini kurcalıyormuş gibi hissettiği o kaosun ardından, artık göğsünü ya da başka bir yerini kimin gördüğü umurunda değildi. Ama emzirme konusunda henüz acemi olduğu için örtünmek onu biraz daha rahat hissettiriyordu ve bebek memeye yapışana kadar her şeyi açıkta bırakmak daha kolay geliyordu. "Ee," dedi, bebeği yerleştirdikten sonra. "Sanırım bu durumun nasıl işleyeceğini anlamak için zamanımız kalmadı."

Marcus hafifçe güldü ve elindeki şapkayla oynadı. "Evet. Bu... bu..."

Leah da güldü. "Biraz karmaşık."

"Kesinlikle doğru kelime."

"Sen ve Brooks'un çoğu konuda tam olarak aynı fikirde olmadığınızı biliyorum..." "Brooks ve beni merak etme. O konuyu da halledeceğiz."

Sadece

Aralarında atlatılması gereken bazı şeyler var, hepsi bu."

Leah esnemesini bastırmaya çalıştı. Uzun bir hafta olmuştu. Hayatındaki iki erkek arasında bu kadar belirsiz bir durum olmasından nefret ediyordu ama... sadece kıvrılıp uyumak istiyordu.

Marcus, ne kadar da iyi kalpli, bunu fark etti.

Ayağa kalktı ve bir süre daha onlara baktı. "Ben gidip dinlenmenizi sağlayayım," dedi. "Ama çok uzağa gitmeyeceğim. Ve... teşekkür ederim. Kızım için."

Son kelimedede sesi biraz titredi ve Leah da biraz

boğulmaya başladı. Marcus eğilip ikisinin alınına birer öpücük kondurdu ve sessizce çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Leah kızına birkaç saniye baktı. "Ee, küçük fıstığım," dedi. "Şimdi ne yapacağız?"

Bölüm Yirmi Bir

Bebek, Leah'ın sadece boğuk bir sincapın cırtlak sesiyle çığlık attığı gibi tarif edebileceği bir ses çıkardı.

Neredeyse bir hafta geçmişti ve o ses hala Leah'ı bir anlığına ürkütüyor ve kafasını karıştırıyordu, ancak her seferinde tam olarak uyanmadan önce tepki veriyordu.

Brooks dönüp yastığı başına koydu ve Leah güldü.

"Ben kalkarım," dedi.

Brooks kalkmakla ilgili yarım ağızla bir şeyler mırıldandı ama Leah onu duymazdan geldi. Çok uzun bir gece olmuştu. Genelde yılın en mükemmel bebeği olabilecek bebek, uslu durmaktan bıkmış ve kucağa alınmadıkça, beslenmedikçe ya da genel olarak şımartılmadıkça uyumayı reddediyordu. Leah'ın umurunda değildi. Küçük prensesi, dünyaya geldiği andan itibaren kalbini çalmıştı ve onu şımartmak genelde bir zevkti. Ancak birkaç saat uyuduktan sonra bunu yapmak... o kadar da eğlenceli değildi.

Brooks için ise... evet, daha da az eğlenceliydi. Bebekle ilgili her şeye yardım etmeye şaşırtıcı bir şekilde istekliydi. Ancak genellikle o kadar çok güvenceye ihtiyacı vardı ki, her şeyi kendisi yapmak daha kolaydı. Onun güvenceleri rağmen, Leah onun yaşam tarzını kısıtladıklarını biliyordu. Bebeğin doğumundan hemen sonra hastaneden ayrıldıktan sonra, Leah onun dairesine geri döneceklerinden hiç emin değildi. Ama uyandığında o oradaydı. Ve taburcu olma zamanı geldiğinde, hepsini toplayıp eve götürdü.

Yine de işler böyle devam edemezdi. Her şeyi çözmeleri gerekiyordu. Zaman dolmuştu. Küçük fıstık gelmişti ve istikrarlı bir eve ihtiyacı vardı. Bir yere. Ve Leah, *o yerin* Brooks'un evi olması gerektiğinden giderek daha az emin oluyordu. Hamile bir kadını evinde barındırmak yeterince kötüydü, ama şimdi bebek de vardı ve Marcus

neredeyse her gün uğradığına...

Leah içini çekti ve bebeği kucağına alıp, Brooks'u gereksiz yere rahatsız etmeden emzirebilmek için kanepeye götürdü.

Güneş parlak bir şekilde parlıyordu ve Leah uykulu gözlerle saate baktı. Sabah saat on. Esnemesini bastırdı ve bebeği emzirmeye hazırladı. Saatleri tamamen altüst olmuştu.

Bebeğe baktı. "Gece ile gündüzün farkını öğrenmelisin, benim küçük aşkım," dedi. Elini bebeğin yumuşacık tüy gibi saçlarında gezdirdi. "Ve sana bir isim bulmamız gerek. Lucy... senin adın Lucy mi?"

Bebek tepki vermedi.

"Emma? Charlotte? Kısaca Charlie diyebiliriz." Bebek emmeye devam etti.

"Hala sıra dışı bir isim seçmelisin. Onu kalabalığın içinde öne çıkaran bir isim. Mesela... Chadwick," dedi Brooks, yüzünü ovuşturarak kahve makinesine doğru sendeleyerek yürüdü.

Leah güldü. "Ona Chadwick adını vermeyeceğim."

"Tamamen ünlü bir isim seçip ona Rainbow Unicorn Dust diyebilirsin. Ya da Poppyseed Cornbread."

"Oh, bunlar çok güzel," dedi, çok gülmemeye çalışarak, yoksa küçük İsimsiz'i düşürecekti. "Ben berbat bir anneyim, değil mi? Yani, neredeyse bir haftadır burada ve hala ona bir isim vermedim. Kendi çocuğuna isim veremeyen ne tür bir anne olabilir ki?"

Brooks kahvesini ona götürdü ve eğilip başını öptü. "Çocuğunu o kadar çok seviyor ki, ona mükemmel bir isim bulana kadar beklemek istiyor. Acele etme. Majesteleri hiçbir yere gitmiyor."

Leah'nın kahkahası, Brooks kanepenin etrafından dolaşmak için döndüğünde, kanepenin ucuna yakın duran bebek bezi çantasının kayışlarına takılınca bir çığlığa dönüştü. Vücudu bir tarafa gitti, bacakları bebek bezi çantasında kaldı ve bir kahraman filminde görülmeye değer bir hareketle, sıcak kahvesinin Leah ve bebeğin üzerine sıçramaması için zamanında dönerek kahveyi diğer omzunun üzerinden arkasındaki soluk beyaz duvara fırlattı. Sert bir şekilde yere düştü. Acı içinde bir inilti çıkardı. Sonra hareketsizce yatak kaldı.

"Ah."

Leah bebeği kanepenin yanında duran beşiğe koydu ve ona koştu.

"İyi misin?"

Ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Bu, 'iyi'nin tanımına bağlı."

Dudakları seğirdi. "Kırık yerin var mı?"

Adam kaşlarını çattı. "Bildiğim

kadarıyla yok." "Yardım ister misin?"

Adam başını salladı. Bu hareket, kahveyle lekelenmiş duvarını ve ortasında yeni kahverengi lekeler oluşan tabloyu dikkatine çekti.

Leah omuz silkti. "Ben beğendim. Sanki büyük bir soyut duvar resmi gibi, kahve resme yeni bir boyut katmış, tuvalin dışına taşmış gibi."

Adam burnunu çekti. "Evet. Eminim yeni tasarım, orijinal bir Jackson Pollock tablosundan daha değerli olacaktır."

Leah'ın ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, bu..."

Ona eliyle işaret etti. "Endişelenme. Umarım temizlenebilir ya da onarılabilir. Daha acil sorun, tüm bu eşyaları koyacak bir yer bulmak," dedi, oturup omuzlarını silkeledi. "Ya da çoğunu atmak. O kadar küçük bir şeyin," dedi, bebeği işaret ederek, "bu kadar çok eşyaya ihtiyacı olamaz."

Leah etrafına bakındı. Her yerin eşya ile dolu olduğu konusunda haklıydı. Daire, duvardan duvara bebek eşyalarıyla yeniden dekore edilmişti. Brooks'un bir zamanlar çekici bekar evi, Bebek Merkezi'ne dönüşmüştü ve ne derse desin, değişikliklerden pek de memnun olmadığını anlayabilirdi. Ama hepsine ihtiyacı olup olmadığı konusunda yanılıyordu. İsteddiği ama koyacak yeri olmadığı için almadığı pek çok şey vardı.

Ve bunun nedeni dairenin yeterince büyük olmaması değildi. Daire çok büyüktü. Ama endüstriyel bir loft, ne kadar süslenirse süslenilsin, bir bebek için harika bir yer değildi. En azından bılardo masası, poker masası, bar, oyun merkezi ve bebeğe uygun olmayan diğer tüm eşyaları saklayacaklarsa ve onlardan kurtulmayı reddediyorlarsa, öyle değildi. Gerçekten cesaretlerini toplayıp düzenlemeleri hakkında konuşmak zorundaydılar. Eğer kalıcı olacaklarsa. Ya da deneyecekler. Ya da başka bir yer aramaya başlayacaklarsa. Bebek eşyalarının, herkesin takılıp boynunu kırabileceği yerlere rastgele dağılmak yerine, bebek odasına konulabileceği bir yer.

Bebeğin ne zaman hareket etmeye başlayacağını düşünmek bile istemiyordu. O kadar uzun süre evde kalırlarsa, tüm daire bir ölüm tuzağına dönüşecekti.

Bebek doğdu. Teknik olarak, küçük oyunları sona ermeliydi. Brooks evlilik bahsini kazanmıştı. Bebek Günü'nü atlatmıştı, ama bundan sonra ne olacağı konusunda konuşmamışlardı ve o, onun ne istediğinden emin değildi. Ona gitmesini istememişti.

Ama kalmasını da istememişti.

Zil çaldı ve Leah sıçrayarak bebeğe koştu, bebek hemen ağlamaya başladı. Brooks yerden kalkarak aceleyle interkomu açtı.

Leah, birkaç kez hıçkırıp sonra tekrar uykuya dalan bebeği salladı.

"Marcus," dedi Brooks kapıyı açarak. "Ben diğer odada olacağım."

Leah bir şey söylemeye fırsat bulamadan şarap odasına girip kapıyı kapattı.

Derin bir nefes aldı ve acıyı ve hayal kırıklığını karanlık bir köşeye hapsetmeye çalıştı. Marcus ve Brooks, bebeğin doğumu için bir tür ateşkes ilan etmişlerdi, ama eve geldikleri anda ateşkes sona ermişti. Şimdi işler gün geçtikçe kötüye gidiyordu. Sadece bir hafta olmuştu ve işler o kadar kötüye gitmişti ki Brooks, mümkünse Marcus'la aynı odada kalmak istemiyordu. Erkekler aynı odada bile duramazken, bebek için nasıl işleyen bir aile birliği kurabilirlerdi?

Marcus içeri girdi ve etrafına bakındı, sadece onu görünce biraz rahatladı.

"Bu sabah nasılsınız güzel bayanlar?" diye sordu ve ona buzlu çay uzattı. Kadın minnetle kabul etti ve birkaç büyük yudumda neredeyse bitirdi. Hemşirelik susatan bir işti.

"İyiyiz," dedi, ama bakışları şarap odasına kaydı. "Bu sabah Brooks yok mu?"

Leah ona sıkı bir gülümseme attı. "Evde, sadece... meşgul."

Marcus içini çekip oturdu. "Keşke bir dadı tutmama izin verseydin. Part time olsa bile. Biraz dinlenebilirdin, biraz yardım alabilirdin. Ben de daha çok burada olurdum, ama bu birleşmeler yaklaşıyor..."

"Seni çok iyi anlıyorum. Ve gerçekten çok nazıksın. Ama ben iyiyim. Söz veriyorum. Henüz ritmimizi bulamadık, hepsi bu."

"Peki, fikrini değiştirirsen, sana bakabileceğin birkaç mükemmel seçenek var. Söyle yeter."

"Söylersin," dedi. Teklifi gerçekten takdir etmişti, ama dadı tutmaya gerek yoktu, en azından işe dönene kadar. O zamana kadar kendi başının çaresine bakacaktı.

"Tamam, sigorta ve bu küçük bayan için açtığım güven fonu için evraklar var. Ama bir isim belirlemeliyiz, çünkü eninde sonunda yasal belgeler için ihtiyacımız olacak. Şu anda 'çocuk' diyebiliriz, ama ideal değil."

Leah, Marcus'un dikkatini vermesi gereken çok önemli ayrıntılar hakkında konuşurken biraz daldı. Ama Marcus her cümle kurduğunda, Brooks'un nasıl tepki vereceğini ve aralarındaki düşmanlığı nasıl en aza indirebileceğini düşünüyordu. Açıkçası, tüm bu durum çok yorucuydu.

"Marcus," dedi, elini uzatarak onu kesmek için. "Hepsi harika, gerçekten. Ama daha sonra devam edebilir miyiz? Bebek uyandı ve ben henüz duş almadım ve..."

"Sorun değil. Ne zaman isterseniz yapabiliriz. Şu ikisini çabucak imzalayın," dedi ve önüne birkaç belge koydu. "Bunlar sigortasını başlatacak ve benim ayarladığım birkaç fona erişmenizi sağlayacak."

Artık itiraz etmedi. Sadece noktalı çizgiyi imzaladı. "Harika. Pekala, güzel kızlarım." Eğilip onlara ikisi de öpücük. "Daha sonra döneceğim."

Leah gülümsedi ve o giderken el salladı, sonra kanepeye geri çöktü, bebeğini kucaklayarak Brooks'un çıkıp her zamanki gibi Marcus hakkında sızlanmaya başlamasını bekledi.

Bütün bu bebek babası dramasıyla ne yapacaktı?

Yirmi İkinci Bölüm

Brooks koltuğuna oturdu ve başını geriye yaslayarak olanları anlamaya çalıştı. Her kelimeyi duymuştu. Şarap odasının bir kapısı vardı, ama odayı çevreleyen duvarlar tavana kadar uzanmıyordu. Sesler kolayca duyuluyordu. Brooks daha önce buna hiç dikkat etmemişti. Keşke etseydi, o zaman izin isteyip dışarı çıkardı. Kahraman Marcus'un günü kurtarmak için içeri girip, sonsuz desteğini sunmasını duyamayacaktı. Para, sigorta, dadılar, ihtiyacı olan her şey.

Marcus'un bunu yapması çok normaldi ve Brooks onun dürüst bir adam olduğu için mutlu olmalıydı. Bunun yerine, tek düşünebildiği Marcus'un suratına yumruğunu indirmektir. Daha mantıklı tarafı bunun küçük ve haksızca olduğunu biliyordu. Ama umurunda değildi. Adam gelip Brooks'un her şeyini elinden almıştı. Ama bu da adil değildi. Başından beri sahip olmadığın bir şeyi alamazsın. Hoşuna gitse de gitmese de, orada Marcus'un kızı vardı.

Onun değil.

Marcus bunu hayatının geri kalanında yüzüne vurarak yaşarken, o nasıl yaşayacaktı? Hayatının geri kalanında Marcus'la nasıl *baş*a çıkacaktı? Marcus'un uygulama fikrini çalmasının en iyi yanı, ortadan kaybolmuş olmasıydı. Brooks ve Cole'u mahvetmişti, ama sonra gitmişti. Artık o sinsî adamla uğraşmak zorunda kalmamışlardı. Ve şimdi Marcus'la uğraşmak zorunda kalacaktı... sonsuza kadar.

En kötüsü, Marcus tamamen pisliğin teki değildi. En azından Leah ve bebek konusunda öyleydi, bu da iyi bir şeydi. Marcus ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Brooks'un aklına sigorta yaptırmak hiç gelmemişti. Hastalandığında, tanıdığı bir doktor arkadaşını arar ve işini hallederdi. Ama bebekler her türlü şey için doktora gitmeliydi

Aşılar falan. Ve kontroller. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Leah onun evine geleli bir hafta bile olmamıştı ve Brooks onun hayatının kalıcı olarak mahvolduğundan emindi. Böyle bir sorumluluk istemiyordu. Her şey değişecekti. Kesinlikle yeni bir eve ihtiyacı olacaktı ve bunu istemiyordu. Dairesini seviyordu. Hayatını seviyordu.

Leah...

Brooks bu konuyu hemen kapattı. Onu ve kısa süreliğine kafasında canlandırdığı aptalca hayalleri düşünmek kimseye fayda sağlamazdı. O sorumsuz bir pislikti ve hep öyle kalacaktı. O ve bebek, Marcus gibi bir adamla daha iyi olacaktı, o adam ne kadar sinir bozucu olursa olsun. Muhtemelen, Brooks'tan daha iyi bir adam olduğunu herkese kanıtlamak için her gün ikisini kraliçe gibi davranırdı.

Brooks ise herkesi birkaç dakika güldürebilirdi, ama kimse ciddi sorunları için ona gitmezdi. Başlı belaya girdiğinde başvurulacak adam değildi. Aslında başını belaya sokan adamdı. Yeni anne olmuş bir kadın ve masum bir bebeğin yanında işi yoktu.

O gece hastaneden ayrıldığında sürmeye devam etseydi, muhtemelen hepsi için daha iyi olurdu. Ama onu orada bırakıp gitmesi imkansızdı. Bu yüzden geri dönmüştü. Ve onları eve getirmişti. Çünkü o anda yapabileceği başka bir şey yoktu. Belki de onunla son birkaç gününü çalmak istemişti. Onlarla. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Zaten başından beri planladıkları şey buydu. Son birkaç ayda işler biraz karışmış olabilir, ama ikisi de birlikte kalmak niyetinde değildi. Ve şimdi Marcus da devreye girmişken, Brooks'un nezaketle çekilmesi herkes için daha iyi olacaktı. Ve bu kolay olmalıydı. Çekilmek, onun yapacağı şeydi.

Kendini toplamak için bir dakika bekledi. Leah kadar onu anlayan kimse yoktu. Orada olmayan bir şeyleri okumasını istemiyordu. Ya da olmaması gereken şeyleri. Hayatını geri kazandığında orada olmayacak şeyleri.

Sonunda derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Leah başını kaldırdı. Onu görünce gözleri parladı ve bir an için, birlikte olduklarında her zaman içini kaplayan o tatlı, bağımlılık yapan sıcaklığı tattı. Bebeği beşiğine yatırdıktan sonra kanepeye oturdu, bacaklarını birbirinin altına kıstırdı.

"Merhaba," dedi.

"Selam." Derin bir nefes aldı. "Sence Marcus'la aranız düzelir mi?"

"

Brooks, onun ağzından çıkan ilk kelimelerin başka bir adam hakkında olmasına kızarak dikleştirdi. "Evet, konuşmamız gereken şey bu. Bunun asla olmayacağını düşünüyorum."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Neden? Sizin aranızda ne oldu... hepsi geçmişte kaldı, değil mi? Marcus iyi bir adam."

Brooks zorlukla yutkundu. "Evet, öyledir. Benim yanımda değilken. Birbirimizin en iyi yanlarını ortaya çıkaramıyoruz."

Kız burnunu çekti. "Fark ettim."

Elini yüzüne sürdü. "Bak, tüm bu durumun çok karmaşık ve karışık olduğunu biliyorum. Ama Marcus burada ve kalmayı planlıyor gibi görünüyor ve o bebeğin babası." Bu sözleri söylemek sanki ağzından asit fişkırmak gibiydi, ama bu sözlerin doğruluğunu değiştirmiyordu. "Bana kalırsa burada fazladan bir kişi var. Bence okulda işin artık oldukça güvende. Seni seviyorlar ve her zaman çok seyahat ettiğimi söylerdik, bu yüzden orada olmazsam fark etmezler. Marcus'la aramızdaki sorunlar da yakın zamanda çözülecek gibi görünmüyor..."

Gözleri biraz parladı ama ağlamak üzereyse, neyse ki kendini tuttu. "Ne yani?" diye sordu. "O buraya geldi diye sen vaz mı geçiyorsun?"

"Neyi bırakacağım, Leah? Birkaç aydan fazla sürmeyecek sahte evliliğimizi mi? İkimizin de gerçek hayatlarımıza dönmemizin zamanı gelmedi mi? Benimle kalmanın planların arasında olmadığını biliyorum. Patronunun yanında çeneni kapalı tutamadım diye hayatının geri kalanını sorumsuz bir aptalla mı geçirmek istiyorsun?"

"Sen sorumsuz bir aptal değilsin, Brooks. Yani, evet, böyle anların var. Ama sen bundan daha fazlasısın."

"Gerçekten yok."

"Hadi ama Brooks. En azından bunu yapmanın gerçek nedenini söyle."

"Gerçek neden bu. Seni önemsiyorum, Leah. Çok önemsiyorum. Ve bebeği de önemsiyorum. Sen benden alabileceğinden çok daha iyisini hak ediyorsun. Üzgünüm, ama Marcus'un her gün yüzüme bakıp beni sinirlendirmeye çalışmasına tahammül edemem. Beni deli eder. Zaten neredeyse konuşmuyoruz ve bebek daha bir haftalık. Böyle bir ortamda çocuk yetiştirmek nasıl mümkün olabilir?"

"Geçmişî geçmişte bırakıp hayatına devam edemez misin?"

"O kadar kolay değil Leah. Aynı şeyler tekrar tekrar yaşandığında geçmişî unutmak zor. Aramızda bir şey olacağını hiç planlamamıştım ve bu yüzden her şeyin daha zor hale geldiği için üzgünüm. Ama gerçekten herkes için en iyisini yapmaya çalışıyorum. Sana ihtiyacın olan şeyi veremem."

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun. Bana hiç sormadın bile." "Sen de bana hiç sormadın."

O noktayı tartışacak gibi göründü, ama sonra bakışlarını indirdi. Onu incitmiş olması onu paramparça ediyordu. Ama bu en iyisiydi. Eninde sonunda o da bunu anlayacaktı.

"İlişkilerde iyi değilim. Hiç uzun süreli bir ilişkim olmamış olması bunun iyi bir ipucu olmalıydı."

"Bu sadece bir bahane."

Adam başını salladı. "Bana inanmak zorunda değilsin. Ama ben herkes için en iyisini yapıyorum. Sen benden daha iyisini hak ediyorsun. O da öyle," dedi ve bebeğe başını salladı. "Ve ben de yaptığım her şeyi baltalamak için elinden geleni yapan biriyle sürekli uğraşmak zorunda olmadığım bir hayatı hak ediyorum. Onun çocuğunun üvey babası olduğumu hayal edebiliyor musun? Bu nasıl yürüyecek?"

Kollarını kavuşturdu ve ayaklarına baktı. "Olmaz."

Birkaç saniye durakladı, geri kalanını söylemeye çalışarak, bunun onun için en iyisi olduğunu kendine hatırlattı. Bebek için en iyisi. Kendisi için en iyisi. Hatta Marcus için bile en iyisi. O ortadan kaybolursa *hepimiz* daha mutlu olacaktık.

"Birkaç haftalüğüne gitmem gerek," dedi.

"Ne?"

Gözleri, gözyaşları dolmuş gibi büyüdü. Aniden dizlerinin üzerine çöküp ona kendisini seçmesi için yalvarmak istedi, ama bu duyguyu bastırdı. Bu kimsenin yararına olmazdı. Marcus, Brooks'a karşı bir pislikti, ama genel olarak, Brooks bunu kabul etmekten nefret etse de, dürüst bir adamdı. Ve bebeğin gerçek babasıydı. İkisi de güvenebileceği biriydi. İnsanların sadece gülmek için etrafında tuttukları beceriksiz bir aptal değildi.

"Viyanada bir konferans var. Cole, Piper henüz çok küçük olduğu için seyahat etmek istemiyor. Birimizin gitmesi gerekiyor. Zaten gitmeyi planlamıştım. Bizim... senin bebeğin birkaç hafta daha burada olmayacaktı, bu yüzden zamanım olduğunu düşünmüştüm. Ve... bir şeye ihtiyacın olursa Marcus burada olacak."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Kendi başımıza gayet iyi idare ederiz," dedi, sesi çelik gibi sert.

O, gözlerine bakmadan devam etti. "Ne kadar süreliğine gideceğim bilmiyorum. İstedğin kadar dairede kalabilirsin. Senin için bankada bir hesap açtırdım. Tüm bilgiler masamın üst çekmecesinde. Her şeyin rahat olacağına emin oldum."

Kız başını salladı. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Ellerini arkasında birleştirdi, bir eliyle diğer bileğini o kadar sıkı tuttu ki parmakları uyuştı. "Öyle olsa bile, ihtiyacınız olursa para orada. İnatlanma."

Kadın sadece çenesini havaya kaldırdı. "Hepsi bu mu?"

Adam bir an ona baktı, kararlılığı sarsıldı. Ondan tek bir kelime yeterdi. Eğer kalmasını isteseydi... Marcus'u boş ver, onu istediğini söyleseydi... belki bir çözüm bulabilirlerdi...

Ama kadın hiçbir şey söylemedi. Adam da başını salladı.

"O zaman git," dedi, sesi zar zor duyuluyordu.

Bir adım geri attı, ama gidemedi. "Leah..." "Git!" diye bağırdı, onu ve ağlamaya başlayan bebeği korkuttu.

Onun tekrar söylemesini beklemedi. Kararını vermişti. Topuklarını döndü ve mutluluğun tek şansından uzaklaştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Leah son birkaç kitabı rafa koydu ve sonra bebeği kucaklamakla meşgul olan Kiersten'in yanındaki kanepeye çöktü.

"Küçük Livy," diye mırıldandı Kiersten, sonra Leah'a gülümsedi. "Olivia ismini nasıl buldun?" diye sordu.

Leah bebeğinin başına öpücük kondurdu. "Olivia büyükannemin adıydı. Küçük prensesime çok yakışır diye düşündüm."

"Kesinlikle yakışmış. Güzel bir bebek için güzel bir isim. Mükemmel." Kiersten tekrar gülümsedi ve bebeği salıncakta yerine yatırdı.

Leah başını yastıklara yaslayarak iç geçirdi.

"Ee, ne dersin?" diye sordu, daireye bakarak. "Çok şirin," dedi

Kiersten.

"Ama?"

"Ama yok."

Leah, Kiersten pes edene kadar ona bakmaya devam etti. "Tamam, madem bilmek istiyorsun, neden dairede kalmadığını anlamadım."

"Brooks'un dairesinde."

"İstedğin kadar kalabilirsin demişti."

Leah başını salladı. "Orada artık rahat hissetmiyordum. Başından beri pek rahat değildim ama en azından eskiden orada olmak için bir nedenim vardı. Şimdi ise... Artık birlikte değiliz. Onun dairesinde kalmamam gerekir."

Kiersten kaşlarını çattı. "Ondan haber aldın mı?"

"Hayır," dedi Leah, hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak. "Birkaç hafta yoktu."

Kiersten iç çekti. "Siz çok iyi bir çifttiniz." "Görünüşe göre o öyle düşünmüyormuş."

"Biliyorum, yaptı. Belki sadece korkuyordur. Onun gibi bir adam için bu büyük bir adım."

"Bu herkes için büyük bir adım. Ben de korkmuştum. Kızgındım. O uzaklaşan oydu."

"Belki tekrar onunla konuşmayı denersen..."

Leah, Kiersten cümlesini bitirmeden başını salladı. "Konuşacak bir şey yok. Çok haklıydı. Evlilik geçici olacaktı. İkimiz de ihtiyacımız olanı aldık. Hikaye bitti. Şimdi kendim ve bebeğim için bir hayat kurmam lazım. O da bu hayatın bir parçası olmak istemediğini açıkça belirtti."

Kiersten biraz daha tartışmak istiyor gibi görünüyordu ama neyse ki vazgeçti. "Peki ya diğeri?"

"Marcus mu?"

"Evet. Sık sık geliyor mu?"

"Başlangıçta öyleydi ama işinde çok yoğun. Hala her gün arıyor ve birkaç günde bir bebeği görmeye uğramaya çalışıyor. Her zaman ona küçük bir hediye ya da bir şeyler getiriyor."

"Çok tatlı."

"Evet. Bebek bakımı konusunda pek yardımcı olmuyor. Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Brooks hakkında konuşma şeklini dinleyince... Brooks haklıymış. O ve Marcus asla anlaşılamayacaklar ve ben bebeğimi aynı odada bile duramayan iki yetişkin erkeğin yanında büyütmeceğim. Marcus onun babası, yani ikisinden biri hayatımızda olmayacaksa... seçeneklerim oldukça azalıyor."

"Bu çok kötü."

Leah içini çekti. "Evet, öyle. Ama belki de önemi yok. Marcus Hong Kong'da yaşıyor. New York'a tayin olacağını söylemişti ama bunu ne kadar istediğini bilmiyorum. Son zamanlarda tek konuştuğu şey geri dönmek."

Kiersten küçük daireye bakındı. "Yani burada sadece ikiniz mi kalacaksınız?"

"O kadar da kötü olmaz. Burayı seviyorum. Sessiz ve huzurlu. Rahibelerle çevrili olmak da hoşuma gidiyor. İşleri karmaşıktırarak erkekler yok. Ayrıca rahibeler bebeği çok seviyor. Bakıcı bulma derdi de olmayacak."

"Peki, başrahibe, Reverend Mother, ya da her kimse, tek başına anne olman konusunda bir sorun yok mu?"

"Şey, o kısmı henüz bilmiyor. Ona Brooks'un çok seyahat ettiğini söylemiştik. Bu yüzden buraya taşındığını düşünüyor,

böylece büyük bir evde tek başıma ve bebekle kalmayacağımı düşünüyor. Burada yaşamak, derslere gidip gelmem için daha kolay ve güvenli bir ortamda yaşıyoruz. Ayrıca, kreş kampüsün içinde ve Olivia büyüdüğünde anaokulu da var. Her şey mükemmel. Boşanma kesinleşince, Reverend Mother ile oturup her şeyi konuşacağım.”

Leah, yeni hazırlanan boşanma belgelerinin manila zarf içinde beklediği sehpayı baktı. Henüz imzalamamıştı, okumamıştı bile. Evlilik öncesi anlaşma vardı. İkisinden de evlilikten maddi bir kazanç çıkmayacaktı. Brooks onun için bir banka hesabı açmıştı, ama o paraya dokunmamıştı. Dokunmayı da düşünmüyordu.

Marcus, herkese hatırlatmayı sevdiği gibi, eski bir aileden geliyordu. Olivia'nın hiçbir eksigi olmayacaktı. Aslında, Leah'ın hala çalışmak istemesi onu biraz kızdırmıştı. Brooks'un yanına geçip o köşede oturabilirdi. Leah öğretmenliği seviyordu. Ama Marcus yine de ona ve Livy için hesap açmakta ısrar etmişti. En azından o hesapları kullanırsa, Marcus kendi çocuğuna bakmış olacaktı. Brooks'un ikisiyle de hiçbir bağı yoktu. Onun parasını kullanmak doğru olmazdı.

İyi bir işi vardı, ücretsiz konaklama imkanı vardı ve istediği zaman kafeteryada yemek yiyebiliyordu. Brooks'un yardımını olmadan Livy'ye güzel bir hayat sağlayabilirdi.

"Ona belgeleri ne zaman göndereceksin?" diye sordu Kiersten.

"Bilmiyorum. Yarın galiba. Bir an önce halletmek en iyisi."

"Leah, bunu yapmana gerek yok."

"Evet, yapmam gerek." Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Bizi terk ettiği için hala ona kızgınım. Ama onu suçlayamam. Biz onun sorumluluğu değiliz. Hiçbir zaman olmadık. Hiçbir zaman söz vermedi. Ve hiçbir zaman koca ya da baba olmak istemediğini gizlemedi. Bebek olayı yaşandığında bu duruma kapılmış olabilir, ama neyse ki çok geç olmadan aklımız başımıza geldi. Livy büyüüp ona bağlanmadan önce. Böylesi daha iyi. Hayatını kısıtlayacak bir eşe ve bebeğe ihtiyacı yok. Marcus da ortada olup onu mutsuz ederken..." Diye iç geçirdi. "Anlıyorum. Marcus onu kızdırmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. O ikisiyle birlikte ebeveynlik yapmak kabus gibi olurdu. Artık Brooks istediği gibi hayatını yaşayabilir."

"Hala böyle istediğinden emin misin? Çünkü sana şunu söyleyeyim, Brooks'u birkaç yıldır tanıyorum ve seni kadar mutlu olduğunu hiç görmedim."

Leah'ın kalbinde küçük bir umut ışığı parladı, ama hemen söndürdü. "Eğer bu gerçekten doğru olsaydı, bizi terk etmezdi. Beni *onun* dairesinde otururken bıraktı ve o zamandan beri onu görmedim, haber almadım."

"Ama onu seviyorsun, değil mi?"

Leah'ın bakışları Kiersten'a çevrildi. "Bunun bir önemi yok."

"Elbette var," dedi Kiersten. "Ona söylemelisin."

"Neden? Beni yine reddedebilsin diye mi? Onun kapıdan çıkıp gitmesini tekrar izleyebileyim diye mi? Bunu bir kez yaşadım zaten. Bir daha yaşamaya niyetim yok. Livy doğduktan bir hafta sonra bizi terk ederek kararını açıkça gösterdi. Onun dünyasında bizim yerimiz yok. Onun çevresine hiç uyum sağlayamadım. Şimdi bizi istediğini düşünse bile, eninde sonunda fikrini değiştirecektir. İhtiyacı olan ya da istediği son şey, önümüzdeki yirmi yıl boyunca kendi çocuğu olmayan bir çocuğa tam zamanlı sorumluluk üstlenmek, özellikle de Marcus her adımında yanında olacakken." Başını salladı. "Bu gece belgeleri imzalayıp yarın göndereceğim. Böylece ikimiz de hayatımıza devam edebiliriz."

Kiersten ona üzgün bir şekilde baktı. "Umarım doğru kararı veriyorsundur." "Ben de öyle umuyorum," dedi.

Her halükarda, artık geri dönüş yoktu.

...

Brooks ofisinde oturmuş, boşanma belgeleri masasının üzerinde yayılmıştı. Bu kadar çabuk göndereceğini düşünmemişti. Ve bunu yapmış olması, ayrılmakla doğru kararı verdiğini kanıtlamıştı. Okumak için pek bir şey yoktu. Koşulları hoşuna gitmese de, oldukça sağlam bir evlilik sözleşmeleri vardı. Nafaka ya da en azından iyi bir tazminat alsa kendini çok daha iyi hissedirdi. Onun için bir banka hesabı açmıştı ama kadının henüz paraya dokunmadığını biliyordu. Asla dokunmayacağını da biliyordu. Kalem masaya sertçe vurdu. İnatçı kadın. Ama eğer böyle istiyorsa, olsun. Fikrini değiştirmeden önce kalem eline aldı ve belgeleri hızlıca imzaladı.

"Sen bir aptalsın, dostum."

Brooks başını kaldırıp kapıda duran Harrison'a baktı.

"Bunu bana ilk kez söylemiyorsun."

"Hayır, ama bunu en çok hak ettiğin an olabilir. Böyle bir kadını nasıl elde edip sonra da terk edebilirsin?"

Brooks ona kızgın bir bakış attı. "O bende değil. Hiç olmadı . Ve

kadın bana boşanma belgelerini gönderdi. Onlarla başka ne yapmam gerekiyordu ki?"

Harrison omuz silkti. "Bilmem. Parçala. Yak. Küçük kalpler şeklinde katla ve üzerine milyonlarca özür notu yaz. İmzalamaktan her şey daha iyidir."

"Bunun için çok geç," dedi Brooks. "Zaten imzalandılar."

"Öyleyse, geriye kalan her yılını mutsuz ve yalnız geçirmeyi hak ediyorsun."

Brooks ona baktı, bu sert ve iç karartıcı sözler karşısında şok geçirdi. "Bir arkadaşını moralini düzeltmekte gerçekten çok kötüsün."

"Buraya bunun için gelmedim. Sen neşelenmeyi hak etmiyorsun. Sana biraz akıl vermek istemiştım."

"Ne hakkında? Bu konuda bir seçim şansım varmış gibi davranıyorsun."

"Yoksa seçeneğin yok muydu? Kimse seni gitmeye zorlamadı ve kimse o lanet kağıtları imzalamaya zorlamadı. Hep senin kararındı."

"Onun için yaptım."

"Neden? Senin olmadan daha iyi olduğu için mi? Bana bu saçmalıkları anlatma. Onun için daha iyi olduğu için gitmedin; senin için daha kolay olduğu için yaptın. Onun sensiz daha iyi olacağını söylemek, onun kalbini kazanmaya çalışıp başarısız olmaktan daha kolay. Böylece, sevdiği kadın için kendi mutluluğunu feda eden kahraman rolünü oynamaya devam edebiliyorsun. Oysa gerçekte, onun için savaşmak yerine kendinle uğraşmakla meşgulsün."

"Kavga etmenin bir anlamı yok. Marcus orada. Bana ihtiyacı yok."

"Öncelikle, Marcus'u bahane olarak kullanmayı bırak. O adamı neredeyse hiç tanımıyor

ve kızı için dışında onu daha iyi tanımak gibi bir isteği yok gibi görünüyor. Daha da önemlisi, adam ülke dışında yaşıyor. Zaten bir seferde birkaç haftadan fazla kalmıyor ve duyduğuma göre bunu değiştirmek gibi bir niyeti de yok. Onunla birlikte olabilmesi için uzak durduğunu söylemen, duyduğum en aptalca bahane. İkincisi, elbette sana ihtiyacı yok. O güçlü, bağımsız bir kadın. Kimseye ihtiyacı yok. Bu, seni istemediği anlamına gelmez. Zaten kendine sorman gereken soru da bu değil. Asıl soru, senin ona ihtiyacın var mı?"

Brooks bir an sessizce oturdu, Harrison'ın sözleri beynine işledi. "Evet, ona ihtiyacım var. Onunla fiziksel olarak birlikte olmamak canımı acıtıyor," dedi sonunda.

"Peki, o zaman..."

"Ama önemi yok. Onu son gördüğümde bana defolmamı bağırdı. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Onu kızdırdın dostum. Bu olur. Ama kadınlar da bazen fikirlerini değiştirirler. Ama onlara bunun için bir neden vermelisin. Ona, yeterince iyi olmadığını, ona uygun olmadığını, hayatından çıkaramadığı tek adamla başa çıkamadığını söyledin. O zaman neden ona yanıldığını göstermeye başlamıyorsun? Onun seçimini yaptığını söyleyip duruyorsun, ama ona başka bir seçenek sunmadın."

Kahretsin. Harrison mantıklı konuştuğunda nefret ediyordu. "Tamam, peki. Senin haklı olduğunu kabul edersem?"

"O zaman ne yapacağına karar vermen gerek." Brooks başını salladı. "Onu asla hak edemeyeceğim, biliyorsun." "Bunun seni durdurmasına izin mi vereceksin?"

Brooks masasındaki kağıtları aldı. "Ne yapacaksın?" diye sordu Harrison.

Brooks onun bakışlarını karşıladı ve ayağı kalktı, elindeki kağıtlar buruşmuştu. "Önce Marcus'u gör. Ondan sonra... Hiçbir fikrim yok. Sanırım yolumu buldukça uydurmak zorunda kalacağım."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Leah, Marcus'a bebek bezi çantasını ve içinde anne sütü bulunan küçük soğutucu poşeti uzattı. "İyi olacağına emin misin?" diye otuzuncu kez sordu.

O güldü. "Söz veriyorum, bir şey olmaz. Hong Kong'a dönmeden önce küçük prensesimle biraz zaman geçirmek iyi olacak. Annem de tüm bu süre boyunca bizimle olacak. Hiçbir şeyi mahvetmeme izin vermez. İhtiyacım olursa bir telefon kadar uzaktasın."

Leah başını salladı. "Cidden, ihtiyacın olursa hemen gelirim. Arayın yeter. Küçük bir şey olsa bile. Ne olur ne olmaz..."

"Leah, biz iyi olacağız. Şimdi git arkadaşınla eğlen. Bebeksiz birkaç saat dinlen."

Leah başını salladı. Aptalca davrandığını biliyordu, ama Olivia'dan ilk kez ayrılıyordu. Marcus genellikle onun dairesine ziyarete gelirdi, ama yakında Hong Kong'a dönecekti ve bebekle birkaç saat geçirmek, şehirde olan bazı akrabalarına onu göstermek istiyordu. Leah da gitmek isterdi, ama Kiersten onu spa gününe götürmek için ısrar etti. Açıkçası, bu kulağa çok cazip geliyordu. Leah, Marcus'un Livy'yi birkaç saatliğine almasına izin verdi. Zor olacağını biliyordu. Ama bunun, ruhunun bir parçasını koparıp ona verip mahallede dolaştırmak gibi olacağını bilmiyordu.

Marcus arabayla uzaklaştıktan birkaç dakika sonra, camları koyu renkli bir şehir arabası geldi.

Ama arka koltuktan inen Kiersten değildi.

Kalbi bir an durdu, sonra midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. "Brooks? Burada ne işin var? Kiersten'ın gelmesi gerekmiyor muydu?"

"Seninle randevu ayarlaması için ona rüşvet verdim. Kızma," dedi

. "Seninle konuşmam gerekiyordu ve başka türlü bana zaman ayırmayacak gibiydin."

"Sadece sorabilirdin, biliyorsun."

"Evet, ama o zaman eğlencesi kalmazdı."

Kendine rağmen gülümsemeye başladı. Nasıl her zaman onu böyle yapıyordu? Telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Kiersten'dan bir mesaj vardı.

Kızma! Bir ay boyunca bedava bebek bakıcılığı yapacağına söz verdi. Bu fırsatı kaçıramam. Onu dinle, tamam mı?

Ona tekrar baktı. Arabanın açık kapısında duruyordu ve yüzünde o kadar umutlu bir ifade vardı ki, hayır diyemedi.

"Bütün bunlar ne hakkında?"

Adam kapıdan geri çekildi ve ona içeri girmesini işaret etti. "Eğer benimle gelersen..."

Kaşlarını kaldırdı, onunla yine aynı yolu izlemek istediğinden emin değildi. Hâlâ boşanma belgelerini göndermedi. İlk ayrılanın o olduğunu düşünürsek, bu onu şaşırtmıştı.

"Brooks..."

"Lütfen," dedi. "Affedilemez bir pislik olduğumu biliyorum, ama ne kadar aptal olduğumu zaten kanıtladık. Lütfen... Bir saat."

O içini çekti. Bu muhtemelen çok kötü bir fikirdi, ama ona hayır diyemedi. "Tamam. Bir saat."

Ona attığı kocaman gülümseme, kalbini lolipop yiyen küçük bir kız gibi göğsünde atlatmaya başladı. Arabaya bindi ve o da yanına kayd. Şehirden çıktıklarını fark edene kadar pek konuşmadılar.

"Brooks, nereye gidiyoruz? Saat dörtte evde olmam lazım. Marcus bebeği getirecek."

"Biliyorum, merak etme. Seni zamanında geri getireceğim." "Ne demek biliyorum?"

"Bu sabah Marcus'la konuştum." "Ne yaptın?"

"Oturduk ve uzun uzun konuştuk. Ve ikimiz de tek bir damla kan dökülmeden ayrıldık. Gurur duymalısın. Şimdi bir kez olsun sabırlı ol," dedi gülümseyerek. "Sana bir sürpriz hazırladım."

"Sürpriz mi? Beğenecek miyim?"

Bir an için gözlerindeki heyecan söndü. "Gerçekten bilmiyorum. Ama

Umarım beğenirsin."

Başka bir şey söylemediler ama sessizlik rahatsız edici değildi. O, bir odada tek kelime etmeden oturup sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmediği tek kişiydi. Büyük aile evlerinin bulunduğu mahallelere girmeye başladıklarında, pencereden dışarı bakarak öne doğru eğildi.

"Neredeyiz?"

"Neredeyse vardık," dedi, sesinde heyecan yeniden belirmişti.

Sonunda, iki ve üç katlı güzel evlerin sıralandığı, ağaçlıklı, sakın bir çıkmaz sokağa girdiler. Çıkmaz sokağın sonundaki evin önünde durdular. Siyah panjurları ve her penceresinin altında çiçeklikleri olan, resim gibi beyaz bir evdi. Bahçede birkaç çiçek açan ağaç ve ön kapıya kadar çiçeklerle süslenmiş bir yol vardı.

Ve beyaz bir çit vardı. Gerçekten beyaz bir çit.

"Brooks," dedi titrek bir sesle, bunun ne hakkında olabileceğine dair bir fikir edinmeye başlamıştı.

"Hadi," dedi adam, kapıyı açıp dışarı çıktı. Kadına arabadan inmesine yardım etmek için elini uzattı.

"Bu kimin evi?" diye sordu.

Brooks hala elini tutuyordu. Onu yanına çekip beline kolunu doladı. "İstersen senin olabilir."

"Ne?" dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Hadi," dedi, şeker dükkanındaki bir çocuk gibi elini çekerek. "Sana geri kalanını göstereyim."

Kız, her zaman hayalini kurduğu evin her köşesini görmek için bakmaya çalışırken, Brooks onu neredeyse eve sürükledi.

İçerisi her zaman hayal ettiği kadar mükemmeldi. Sert ahşap zeminler, aydınlık ve ferah bir mutfak, şömineli bir oturma odası... Bebekle birlikte şöminenin önünde film izleyerek geçireceği geceleri şimdiden hayal edebiliyordu ve... belki...

"En güzel kısmını henüz göstermedim," dedi adam, onu başka bir odaya çekerek.

Bir çift Fransız kapıyı açtı ve kalbi neredeyse durdu.

"Oh, Brooks," dedi, boğazında oluşan yumruyu bastırarak.

Onu bir odaya götürdü, aslında bir kütüphaneydi. Duvarlardan duvarlara kadar kitaplar için yapılmış raflar vardı. Bu odada da bir şömine ve pencere kenarında oturma yeri olan büyük bir cumba vardı.

"Kendi kütüphanem mi?" diye sordu, birden *Belle ve Çirkin'deki* Belle gibi hissetti. Merdivenlere atlayıp rafların arasında yuvarlanarak şarkı söylememek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Brooks, tekerlekli merdivenlerden birine elini koydu. "Beğendin mi?" "Beğenmek mi? Brooks, bu... İnanılmaz."

Brooks gülümsedi. "Sana gösterecek bir şeyim daha var," dedi ve onu kütüphaneden çıkarıp dışarıya açılan başka bir Fransız kapıya doğru çekti. Kapıyı açtı ve onu büyük arka bahçeye bakan bir terasa çıkardı. Bir tarafta, birisi bahçe dikmişti ve şimdiden düzgün sıralar halinde filizlenmeye başlayan sebzeler ve otlar görünüyordu. Bahçenin geri kalanı, çiçekler ve ağaçlarla dolu, özenle bakımlanmış çimleri ile *Better Homes and Gardens* dergisinden çıkmış gibiydi. Bahçenin diğer tarafında ise kullanılmayı bekleyen bir salıncak ve oyun evi vardı.

Terasın basamaklarına oturdu ve her zaman hayalini kurduğu bahçeyi incelerken titrek bir elini ağzına götürdü.

"Beğendin mi?" Brooks tekrar sordu.

"Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmedim. Burası... mükemmel."

Brooks yine kocaman gülümsedi ve birkaç basamak aşağıya oturdu. "Beğendiğine çok sevindim. Okul bölgesi de çok iyi. En iyi bölgelerden biri. İlkokul sadece iki blok ötede, istersen Olivia'yı her gün yürüyerek okula götürebilirsin. Buradan arabayla on dakika uzaklıkta her türlü dersin verildiği bir dans stüdyosu var. Eğer ilgilenirse, piyano dersleri de var. Toplum merkezi de çok uzak değil ve o yolda yaklaşık üç mil ileride büyük bir kütüphane var," dedi, arkasına işaret ederek. "Suç veritabanlarını da kontrol ettim. Burası şehrin en güvenli mahallelerinden biri. Buradaki çoğu insan evden çıkarken kapılarını bile kilitlemiyor."

"Gerçekten tüm bunları kontrol ettin mi?"

Ona biraz şaşkın bir şekilde baktı. "Her yeri tek tek ziyaret ettim. Hatta anaokulu öğretmeniyle bile tanıştım, bunun için henüz biraz erken olduğunu biliyorum ama Olivia'nın büyümesi için iyi bir yer olduğundan emin olmak istedim. Ah, bir de..." Elini cebine soktu ve Leah'ın kalbi bir an durdu. Ama çıkacağını düşündüğü yüzük yerine, ona bir anahtar uzattı.

"Bu ne için?" diye sordu.

"Olivia'yı okula, dans ve piyano derslerine götürmen gerekecek.

derslerine götürmen gerekecek. Ve şehre gitmek istersen kesinlikle bir araca ihtiyacın olacak."

Nefesini tuttu. "Bana araba mı aldın?"

"Bir minivan," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Aslında oldukça güzel bir araba. Altmış mil sürdüm ve hiç bir tümsek hissetmedim. Cidden, bu şimdiye kadar bindiğim en sessiz araba. En üst model, DVD sistemi de var, satıcı çocukların çok sevdiğini söyledi. Şu anda o kadar büyük bir araca ihtiyacın olmadığını biliyorum, ama satıcı, araba paylaşımı gibi şeyler için çok uygun olduğunu söyledi. Ve eğer bir gün daha çocuk yapmaya karar verirsen..."

Ne düşüneceğini bilemedi. Adam, ona her zaman istediği her şeyi sunuyordu. Yani, neredeyse her şeyi.

"Bütün bunları bana mı veriyorsun?"

Adam başını salladı. "Hiçbir şart yok. Eğer istiyorsan, hepsi senin. Ama itiraf etmeliyim ki ummuştum..."

Arka cebinden bir adam figürü çıkardı. İnsanların arabalarının arka camına, ailelerini temsil etmek için koydukları türden bir figürdü.

"Seninki ve Olivia'nın arabada zaten var. Umuyordum ki... belki..." Derin bir nefes aldı ve ellerini tuttu. "Her şeyi mahvettiğimi biliyorum, Leah. Gerçekten, çok mahvettim. Tek mazeretim, senin ve bebek için en iyisini yaptığımı düşünmemdi. Senin ihtiyacın olan kişi olmadığımı düşünüyordum. Benden çok daha iyisini hak ediyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, çok korkuyordum. Ve aptaldım. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar pişman olmadım. Anlayamayacak kadar inatçıydım, aslında sana ihtiyacı olan benim. Hala sana ihtiyacı olan benim. Her zaman sana ihtiyacı olacak olan benim. Seni hak etmediğimi biliyorum. İkinci bir şans hak etmiyorum. Ama..."

"Peki ya Marcus? O gitmeyecek, Brooks. O Livy'nin babası..."

"Biliyorum. Onun hatırı için, iyi geçinmeye çalışacağız. O..."

Yüzü kızardı ve telefonundaki takvimi açarak ona gösterdi. Kadın bir an baktı ve şaşkın bir kahkaha attı. "Siz ikiniz çift terapisine mi gidiyorsunuz?"

Uzun bir iç çekişle, "Video konferans üzerinden uzaktan seanslar. Onun fikri. Ama... fena fikir değil. İkimiz de iyi geçinmeye kararlıyız."

Leah ona gülümsedi, kalbi sevinçle doldu. "Bu harika bir başlangıç." Adam tekrar Leah'ın ellerini tuttu. "Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum ama..."

Leah uzanıp parmağını onun dudaklarına koydu. "Yanılıyorsun." Yanağını avuçladı. "Sana ihtiyacım var. Bu yer," dedi, evi işaret ederek. "Harika, inanılmaz. Her zaman hayal ettiğim her şey. Ama sen burada olmadan bu rüya tamamlanmaz."

Brooks ayağa kalktı ve onu kollarına aldı. "Benimle evlenir misin? Tekrar?"

Bu sefer gerçekten?"

Leah güldü. "Senin karın olmak benim için bir onurdur.

Gerçekten." Onun gülümsemesi, Leah'ın içinde öleceği güne kadar yanacak bir ateş yaktı.

Elini tekrar cebine koydu ve kız güldü. "Orada ne kadar para saklıyorsun?"

"Bu sonuncusu."

Bu sefer küçük bir kadife kutu çıkardı. Kutuyu açtığında, taşları çiçek şeklinde dizilmiş, zevkli ve güzel bir yüzük ortaya çıktı. Etkileyici olacak kadar büyük, ama takmaktan utanmayacağı kadar da büyük değildi.

"Çok büyük bir şey istemeyeceğini biliyordum..." dedi, belirsizliği kadının kalbini parçaladı. "İlk seçtiğim bunun iki katı büyüklüğündeydi. Her ihtimale karşı kuyumcuya ayırttım. Ama daha önce alyanslar hakkında konuştuğumuzda bu konuda çok inatçıydın..."

O gülerek öne eğildi ve onu öptü. "Kesinlikle mükemmel, Brooks. Hiç bu kadar güzel bir şey görmedim."

Yüzüğü parmağına taktı ve onu uzun ve derin bir öpücükle öptü, o anı kalbinize sonsuza kadar kazıdı.

Sonra gülerek ayrıldı ve onu kollarına aldı. "Hadi," dedi.

"Yatak odasını kutsayalım."

Epilog

Olivia Brooke Cassidy, her iki babasının onuruna bu isimle vaftiz edildi. Vaftiz töreni, Piper Harrington'ın bir yıl önce vaftiz edildiği Yunan adasının kıyısındaki küçük taş kilisede yapıldı. Parti sabaha kadar sürdü, ancak Leah ve Brooks, törenin bitiminden kısa bir süre sonra onur konuğunu yatakhanesine geri götürdüler. Küçüklerin yatma vakti gelmişti.

Sonuçta bu, ebeveynlerinin balayıydı.

Belki biraz garip bir balayıydı. Leah, çoğu çiftin balayına en yakın arkadaşlarını da götürmediğinden emindi. Ama onlar ilk tanıştıkları yere geri dönmek istemişlerdi. Vaftiz törenleriyle yeni bir gelenek başlatmak da iyi bir fikir gibi gelmişti. Aslında ikinci bir gelenek. Nişan sözleşmesiyle bir gelenekleri daha vardı. Brooks, ikinci kez Kiersten'in hazırladığı sözleşmeyi imzalamakta ısrar etmişti. Yani, Kiersten'in söylediği her şeyin geçerli olduğunu belirten ön versiyonu. Kiersten sürekli eklemeler yapıyor. Leah itiraz etti, ama Brooks hayır cevabını kabul etmedi. İnatçı aptal.

Vaftiz töreni, Leah'ın çok daha mutlu olduğu bir gelenektir. Cole ve Kiersten'in bebeği ile Leah ve Brooks'un bebeği küçük kilisede vaftiz edildikten sonra, her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Özellikle de çok geçmeden vaftiz edilecek başka bir bebek daha olabileceği için.

Leah, Kiersten'a bir havlu ve nane yaprakları ile buzlu su dolu bir bardak uzattı.

"Teşekkürler," dedi Kiersten minnetle, soğuk suyu yudumlarken. "Neden bu sefer deniz tutuyor bilmiyorum. Daha önce hiç sorun yaşamamıştım."

Leah kaşlarını kaldırdı. "Bu sefer deniz tutmuyor olabilirsin. Hamile olabilirsin."

Kiersten'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım."

Leah güldü. "Eve gidince bir kontrol ettirsen iyi olur." Kiersten başını salladı. Sonra o da güldü. "Aslında, daha fazla çocuk

. Aralarına biraz daha zaman bırakmayı planlıyordum. Ama kesin olarak öğrenene kadar paniğe kapılmayacağım."

Kadınlar şezlonglara uzanıp içkilerini yudumlarken, erkekleri zaman zaman jet ski'leriyle teknenin yanından hızla geçerken el salladılar. Özellikle gürültülü bir kahkaha, dikkatlerini Brooks'un suda yukarı aşağı sallandığı yere çekti. Marcus elini uzattı ve onu jet ski'sine çekmeye yardım etti, iki adam da gülerек birbirlerinin sırtlarına vuruyorlardı.

"Ee, nasıl gidiyor?" Kiersten ikisine başını sallayarak sordu.

"Aslında oldukça iyi."

"Brooks, Livy'ye Marcus'un soyadını vermenize razı oldu mu?" "Şaşırtıcı bir şekilde, evet. Gerçi buna karşı çıkmadı."

"Marcus ne zaman gidiyor?"

"Haftaya. Hong Kong'daki yeni ofisi yakında açılacak, bu yüzden bu sefer bir süreliğine gidecek. Onu haberdar edeceğiz, fotoğraflar göndereceğiz, o tür şeyler. Ve şehre geldiğinde ziyarete gelecek. Onu tanımak ve hayatının bir parçası olmak istiyor. Ama işi nedeniyle... Tam velayeti bizimde olması daha kolay. Kalıcı olarak Hong Kong'da kalacak."

"Vay canına."

"Ve ikimize bir şey olursa Brooks'a velayetini veren belgeleri imzaladı. İkimiz de ona bir şey olursa velayeti konusunda herhangi bir sorun çıkmasını istemedik. Ve çocuk nafakası ya da benzeri bir şeye ihtiyacımız olmadığı için her ay Livy'nin üniversite fonuna para ayırmaya karar verdi. Hayatına bir şekilde katkıda bulunmak istiyor."

"Gerçekten harika birine benziyor."

Leah tekrar başını salladı. "Livy, böyle iki harika babaya sahip olduğu için çok şanslı."

"Evet, öyle," dedi Kiersten. "Şimdi ona kardeşler vermeye başlaman gerekiyor."

Leah güldü. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Ama önce Livy'nin bezden kurtulmasını tercih ederim."

Kiersten burnunu çekti. "Amin."

Leah bir dakika izin istedi. Erkekler jet ski'leri birkaç dakika önce getirmişlerdi ama Brooks henüz ortaya çıkmamıştı. Teknenin arkasına doğru yürüdü ve gözlerine çarpan manzara karşısında durdu. Brooks, bebeği kucağında, güvertede bağdaş kurmuş oturuyordu.

kıyı şeridindeki çeşitli ilginç şeyleri gösteriyordu. Bebek elbette onun neyi gösterdiğini anlamıyordu. Ama Brooks onunla konuşurken memnuniyetle gülücükler atıyor ve küçük yumruklarını sallıyordu. Brooks başını kaldırıp Leah'ın onları izlediğini gördü ve gülümseyerek onu yanına çağırdı. Leah onun yanına oturdu ve öpücük vermek için eğildi.

"Üzgünüm," dedi. "Sizi rahatsız etmek istemedim. Ama ikiniz çok eğleniyor gibiydiniz, dayanamadım."

O da onu tekrar öptü. "Partiye katılıyorsun, ha? Benim katı öğretmenime ne oldu? Evlilik eğlenceli olmamalıydı sanıyordum."

"Belki de fikrimi değiştirdin. Seninle evlilik eğlenceli olmaktan başka bir şey olamaz."

"Ve bu iyi bir şey mi?"

Kızın yanağına öpücük kondurdu ve kollarıyla onu sardı, ona sarıldı. "Kesinlikle. İkimiz için de yeterince ciddiym. Hayatımda biraz eğlenceye ihtiyacım vardı."

"Yardımcı olabildiğime sevindim."

Kız güldü ve omzuna öpücük kondurduktan sonra Livy'nin küçük elini tuttu.

"Bu arada," dedi Brooks, yanağını kadının başına yaslayarak, "sen asla bir engel değilsin. İki kızım da yanımda olduğunda en mutluyum."

"O zaman her zaman bizimle olacağın için şanslısın."

Kollarını beline dolayarak onu kendine çekti. "Çok, çok iyi bir şey."

Bu Indulgence'ı beğendiniz mi? Romantik kitaplarımızdan daha fazlasını [buradan](#) keşfedin!

Kira Archer'ın diğer kitaplarını kaçırmayın! [Buradan](#) haber bültenimize [kaydolun!](#)

Teşekkürler

Her zamanki gibi, Entangled'daki rüya takımına en içten teşekkürlerimi sunarım. Olağanüstü editör Alethea Spiridon, sen olmasaydın bunu başaramazdım! Sonsuz desteğiniz, muhteşem içgörüleriniz, yorulmak bilmeyen çalışmanız ve stresli e-postalarım verdiğiniz nazik yanıtlar için teşekkür ederim. Ayrıca, inanılmaz tanıtım ekibim Riki Cleveland ve Jessica Turner'a da çok teşekkür ederim. Onlar olmasaydı, sokak köşelerinde durup insanlara kitaplarımı satın almaları için yalvarıyor olurdum. Kitaplarımı dünyaya tanıtmak için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim! Sevgili eşim ve muhteşem çocuklarıma. Siz benim her şeyimsiniz. Her zaman. Sevgili aileme, en büyük destekçilerim olduğunuz için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olduğunuzu bilmek benim için ne kadar önemli, kelimelerle anlatamam. Hepinizi seviyorum!

Toni'ye, her zaman benim yanımda olduğu ve her zaman benim için orada olduğu için. Ve Sarah Ballance'a, benim ürkütücü ikizime — son zamanlarda farelerin istilası konusunda neler olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama binlerce kilometre uzakta aynı istilayı yaşıyor olmamız, ürkütücü ikizlik durumumuzu sağlıklı bir boyuta taşıyor olabilir. Ama yine de, bu durum bizim için tamamen işe yarıyor gibi görünüyor. Öyleyse, farelerin olmayan tarafı galip gelsin!

Yazar Hakkında

[Kira Archer](#), kocası, iki çocuğu ve evinde çok fazla hayvanla birlikte Pennsylvania'da yaşıyor. Uygunsuz anlarda gülme eğilimi var ve çocuklarına koyduğu tüm kuralları çiğniyor (ama sadece onlar görmediğinde) ve neredeyse her şeyi yapmaktansa kitap okumayı tercih ediyor. Hemen hemen her konuda tuhaf ve eklektik zevkleri vardır ve sık sık hayal gücünün onu sürüklemesine izin verir. Romantizmde biraz eğlenceli, çok seksi ve her zaman mutlu sonları olan hikayeleri sever. Michelle McLean adıyla tarihi romantizm romanları da yazmaktadır.

Winning the Billionaire serisini keşfedin...

[69 MİLYON ŞEYDEN NEFRET EDİYORUM](#)

Kira Archer'ın diğer kitapları

[YUNAN MİLYARDERLE ONU ÇILGINA CEVİREN BİR](#)

[İLİŞKİYİ TAKLİT ETMEK](#)

[ONU ÇILGINCA ÖPMEK](#)

[ONU ÇILGINCA](#)

[SEVMEK GERÇEKTEN,](#)

[DELİCE, TATLICA](#)

[TAMAMEN, TATLICA, GERİ DÖNÜŞÜ](#)

[OLMAZ TATLICA, DERİNDEN,](#)

[KESİNLİKLE](#)

Entangled Indulgence'dan daha fazla romantik kitap keşfedin...

MİLYARDERİ YENMEK

Alison Aimes'in yazdığı bir *Billionaire Bad Boys* romanı

Milyarder Alexander Kazankov ve Lily Bennett, aynı şirketin CEO'su olmak için doğru seçim olduklarını kanıtlamak için çirkin, acımasız bir savaşa girerler. Yönetim kurulu odasında oynadıkları kirli oyunlar çok geçmeden karanlıkta daha da kirli oyunlara dönüşür. Bu durumun kişisel ve profesyonel bir felaketle sonuçlanması kaçınılmazdır. Peki neden durduramıyorlar?

BEBEK PROJESİ

Miranda Liasson'un *Kingston Ailesi* romanı

Liz Kingston hayatını bebekleri dünyaya getirerek geçirir ve kendi bebeğine sahip olmayı çok ister. Bu isteğini, yerleşik bir hayata ve babalık yapmaya hiç ilgi duymayan seksi eski sevgilisine sormaktan daha iyi bir seçenek olabilir mi? Uluslararası muhabir Grant Wilbanks'ın tüm deneyimleri, Liz ile yaşadığı ateşli ilişkinin ona hissettirdiklerini tahmin etmesine yetmez. Liz ondan yardım istediğinde, basit bir bağışla ona yardımcı olabileceğini düşünür. Bağlanmak yok, duygular yok, sadece... tüp bebek bilimi. Ancak bu basit iyilik, ikisine de beklediklerinden çok daha fazlasını verir.

MİLYARDERİN BAHSİ

Victoria Davies'in yazdığı bir *Sexy Billionaires* romanı

Caleb Langston tek bir şey istiyor: İntikam. Hailey Mitchel, eski düşmanıyla hesaplaşmak için ona bir fırsat sunuyor. Tek bir sorun var: Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, intikam planları o kadar önemsiz hale geliyor. Ama aşk her zaman bir kumardır ve yakında geçmişiyle geleceği arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak. Ve Hailey'nin ondan sakladığı sırrı asla öğrenmemesi için dua edecek.

THE IRREDEEMABLE BILLIONAIRE

Lexxie Couper'in bir *Muse* romanı

Sebastian'a toplum hizmeti cezası verildiğinde ve Big Brother programında kendisine atanan çocuk, hiç etkileyemediği tek kişinin oğlu olduğu ortaya çıktığında, kader onunla oyun oynuyor gibi görünüyor. Grace'in başı dertte. En son ihtiyacı olan şey, gençlik yıllarının kabusu olan kişinin ortaya çıkmasıdır. Daha da kötüsü, onun yıkıcı gülümsemesine ve seksi gözlerine artık bağışık olmadığıdır.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

